

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

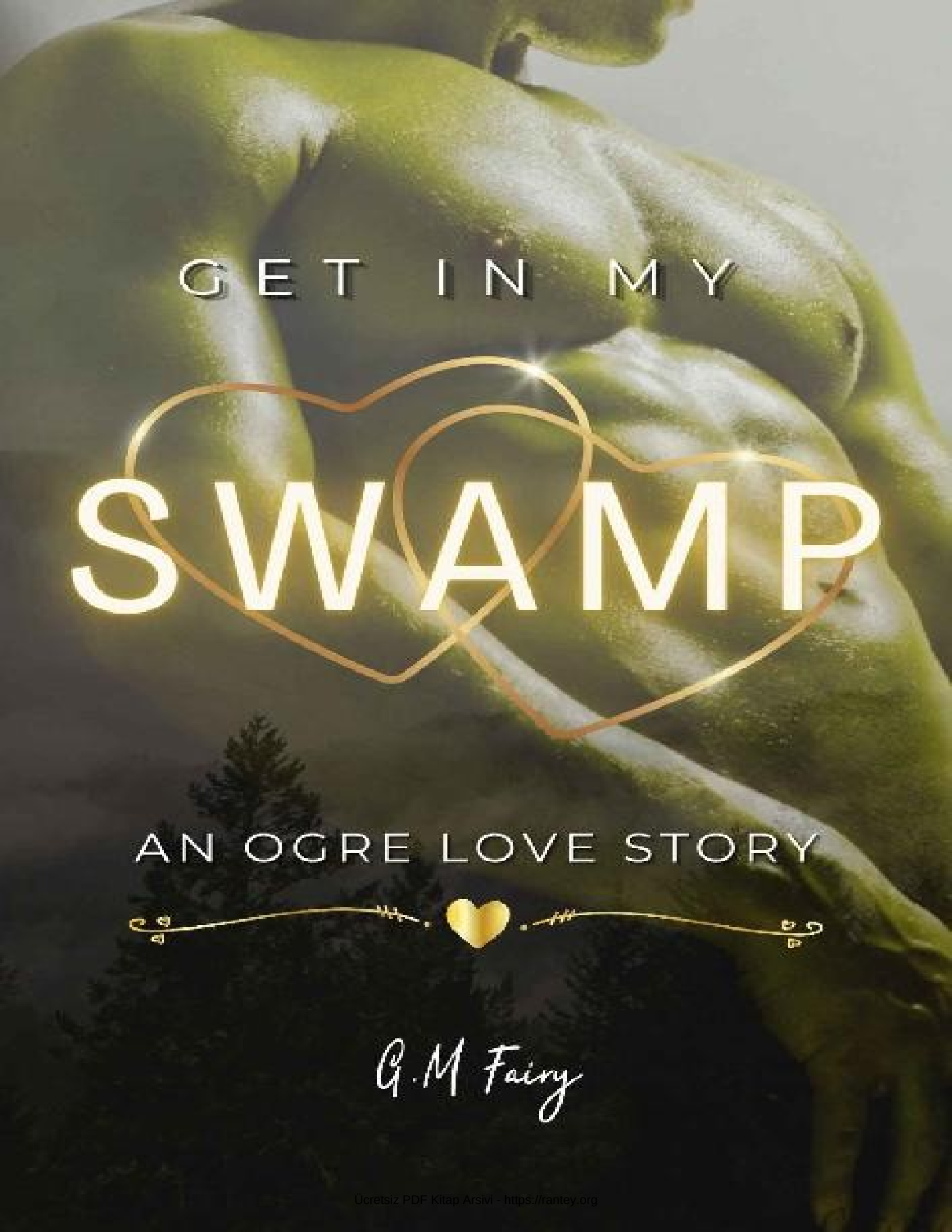
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A large, green, muscular ogre statue is the central focus. It has a broad chest and a powerful build. Overlaid on the statue is a glowing, golden heart outline. The background is dark and moody, with some green foliage visible at the bottom.

GET IN MY SWAMP

AN OGRE LOVE STORY

G.M. Fairy

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Get In My Swamp

AN OGRE LOVE STORY

G.M. Fairy

G.M. Fairy

Copyright © 2023 by G.M. Fairy

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Daha fazla bilgi için, adres:

anogrelovestory@gmail.com

BİRİNCİ BASKI

Bir soğan kadar çok katmanı olduğunu herkese.

İçerik Uyarısı

Bataklığırna Gir, huysuz bir genç kadın ile vahşı bir yeşil dev arasında geçen karanlık bir fantezi romantizmidir. Eğlenceli olsa da, hikaye bazı okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar içermektedir. Kaçırma (rıza dışı esaret), rıza ile esaret, ensest, geçmiş travmalardan bahsetme/anlatma (çocuk istismarı, ihmal, intihar), aldatma ve şiddet romanda mevcuttur. Bu içeriğe karşı hassas olabilecek okurlar, lütfen dikkat.

İçindekiler

1. Liona
2. Beck
3. Liona
4. Liona
5. Beck
6. Beck
7. Liona
8. Beck
9. Liona
10. Liona
11. Beck
12. Liona
13. Beck

14. Liona

15. Beck

16. Liona

17. Beck

18. Liona

19. Beck

20. Liona

21. Liona

22. Liona

23. Liona

24. Beck

25. Liona

Okuduğunuz için teşekkürler!

Birinci BÖLÜM

Liona

Moğu genç kadın bekarlığa veda partisini Florida'nın hiçbir yerinde olmayan bir bataklıkta hayal etmez. Çoğu kadın da aynı türden olup olmadıklarını bile merak edecek kadar kendilerine benzemeyen bir dişi sürüsü tarafından kuşatıldıklarını hayal edemezler.

Ama ne yazık ki, ben çoğu kadın değilim. Ben Liona Granger'ım, var olan en şanssız kadın.

Sanki bataklıkta olmak bekarlığa veda gezisi için yeterince kötü değilmiş gibi, burada sessiz bir inzivaya çekildim.

Victoria Farque, böyle bir yerde bekârlığa veda partisi düzenlemenin iyi bir fikir olduğunu düşünen tanıdığım tek insan. Victoria Farque sadece baş nedimem değil aynı zamanda müstakbel baldızım olduğu için çok şanslıyım. Yaşasın, ben.

Adil olmak gerekirse, Victoria yarı yarıya iyi biri. Sahip olduğum vegan ya da insan kaynaklı olmayan her hakkındaki pasif-agresif yorumları bende uçurumdan atlama isteği uyandırır da, kardeşiyle çıkmaya başladığımda beni kanatları altına aldı.

Kasabadaki The Clover adlı yarı kabarık bir restoranda garson olarak çalışan ezik bir hiçtim. Lawrence Farque hayatıma girip her şeyi alt üst ettiğinde ne bir arkadaşım ne de ailem vardı. Aslında Lawrence ve Victoria hayatımı altüst etti çünkü beni alışverişe götüren, Los Angeles'ta katılmaya değer her sosyal toplantıya getiren ve her zaman hayalini kurduğu görümce olmama yardım eden oydu. En azından yapabildiği kadarıyla.

Onun için minnettar olmalıyım. Etmeliyim biliyorum ama şu anda kliması olmayan bir kulübede taş bir zeminde oturuyorum, etrafımda hayatlarında bir gün bile çalışmamış bir grup kız var ve hepimiz birbirimize bakıyoruz. Sessizce.

"Sıkıldım," diye fısıldıyorum yanımdaki Ellie'ye.

Victoria'nın en iyi arkadaşlarından biri ve Lawrence'la çıkmaya başladığımdan beri sosyal toplantılarımızda sık sık karşımıza çıkıyor. Sanırım onunla doğrudan sadece yirmi kelime konuştum, ama görünüşe göre, bekarlığa veda gezime katılacak kadar bana yakın.

Ellie hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana boğazlanmak üzere olan bir kuzu gibi bakıyor. O bir kural takipçisi ve onu her zaman rahatsız ettiğimi biliyorum.

"Özür dilerim!" Şimdi fısıldamaya bile çalışmadan söylüyorum.

Diğer üç kız, Hannah, Rachel ve Polly, hepsi de benzer şekilde taş kesilmiş bakışlarla bana bakıyor. Victoria ve bu sessiz farkındalık seansının eğitmeni bana ölüm bakışları fırlatıyor.

Dün buraya geldiğimizden beri "konuşmak yok" kuralını yaklaşık yetmiş kez çiğnedim. Böyle devam edersem birinin beni öldüreceğinden eminim.

Ben gelinim, değil mi? Kendi bekarlığa veda partimde kuralları çiğnememe izin verilmemeli mi?

Açıkçası, bu gezi hayallerimdeki gezi değil. Victoria'nın bunu bir hafta boyunca benim saçma sapan baba şakalarını dinlemek zorunda kalmamak için planladığına eminim. Ancak bu seyahatin düğünün temasına uyduğunu hissediyorum çünkü kendime karşı dürüst olursam, ki şu anda bunu yapma havasındayım (sanırım bu farkındalık işe yarıyor), bu düğün hayallerimdeki düğün değil.

Çiçeklerden, yemeklerden ya da elbiseden bahsetmiyorum, gerçi bunların hepsi benden çok Victoria'nın zevkine hitap ediyor. Damadı kastediyorum.

Lawrence Farque nasıl tarif edilir? Aslında oldukça kolay çünkü üç malzemeli bir tarif kadar yavan ve basmakalıp. Zengin, belli ki, ve en önemlisi. Güçlü Dual-Lock ev güvenlik imparatorluğunun varisi ve şaşırtıcı bir şekilde çok kârlı bir sektör.

O iyi biri. Biz iyi olacağız. Tanıştığı herkese karşı kibar ve profesyonel, ama arkalarından sanki Şef Gordon Ramsay'miş ve herkes aptal bir sandviçmiş gibi onları parçalayacak. Muhtemelen benim hakkımda da kötü konuşuyordur. Benim de konuşacak çok şeyim var. Sanırım Victoria da onun bu saçma sapan konuşmalarına maruz kalıyor ve muhtemelen kendisi de bu aktiviteye katılıyor.

Lawrence ve Victoria ikiz değiller ama siz öyle sanabilirsiniz. Mümkün olduğunca eşleşmeye çalışırlar. Her zaman sırlarını anlatırlar ve birlikte olduklarında her zaman birbirlerinin hemen yanında bulunurlar. Biliyorum, biliyorum, tuhaf görünüyor ama ben berbat bir ailenin tek çocuğuyum. Ben kimim başkasının aile dinamiğini yargılayayım?

Lawrence'ın en kötü yanı boyu olsa gerek. Boyu yeterince uzun, 1.80. Küçük arkadaşının boyutu, yine de, el ile penis boyutu arasındaki korelasyon hakkındaki söylentilerin doğru olmadığını söyleyelim. Büyük elleri var.

Beni yanlış anlamayın; penislere karşı ayrımcı değilim. Penis pozitifliği ve benzeri şeylerle ilgiliyim. Lawrence ile ilgili sorun, pratikte *sadece* aletini kullanıyor olması. Ağız, parmaklar, oyuncaklar, hepsi onun için çok fazla. Tabii ki, konuşmayı ve yatak odasında işleri renklendirmeyi denedim, ama o sadece kabul edecek, bir kez deneyecek ve sonra bir daha asla yapmayacak. O noktada, konuyu tekrar açamayacak kadar utanıyorum.

Yine de iyiyim. Sağlıklı hayal gücüm, internet ve sadık vibratörüm Buzz için Tanrı'ya şükürler olsun.

Lawrence hakkında bazı iyi şeyler var. Ralph Lauren tarzında yakışıklı biri. Yargılayıcı olabiliyor ama o kadar insan arasından beni seçmeye karar verdi. Kalabalık bir odada çoğu erkek beni seçerdi. Kocaman göğüslerim, porno yıldızı dudaklarım ve bırakmayan bir kışım var. Ama aynı zamanda fakirim, boktan bir aileden geliyorum, hiç arkadaşım yok, mizahım herkese göre değil ve ne zaman konuşmayı bırakacağımı bilmiyor gibiyim. Herkesin sevdiği biri değilim ama Lawrence beni seçti. Ateşli ve komik olmam dışında nedenini tam olarak bilmiyorum ama bunu yaptığı için minnettarım.

Hayatım ramen noodle yemekten ve işe yaramaz öğrenci kredilerimi nasıl ödeyeceğimi düşünmekten Bora Bora'da tatil yapmaya ve düğün kayıt defterim için günlük porselen seçmeye dönüştü.

Paranın Lawrence hakkında sevmediğim her şeyi telafi ettiğini söylemek kulağa sığ geliyor, ama durum böyle değil. Lawrence'ın bana verdiği güvenlik, gelecek ve özgürlük hissi, onun diğer tüm kötü yanlarını biraz daha bulanıklaştırıyor ve bu benim için yeterli. Şimdiye kadar sahip olduğumdan daha fazlası.

Neredeyse bir saattir bu sessiz zihin sıkıcı sıkıcılıkla uğraşıyorum ve düşüncelerimle baş başa kalmaktan yoruldum. Ayağa kalkıyorum.

Herkes sanki vermemem gereken bir açıklama bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Ben biraz kestireceğim," diye ilan ediyorum.

Bunu eğitmenin susması ve diğer kızların dehşete düşmüş bakışları izliyor.

"Ah evet, sessizlik. Unutmuşum," diyorum meditasyon kulübesinden çıkarken omzumun üzerinden. Bu kadınlardan bu gece beni kesinlikle tokatlayacak.

Aklımı kendi sefil hayatımdan uzaklaştırmaya hazırım. Ayrıca, Buzz ile ateşli bir randevum var.

İKİNCİ BÖLÜM

Beck

N Yardım çağrısı yok. Kan donduran çığlıklar yok. Sanırım Şimdiden boktan bir sabah oldu. Emin olmak için tuzağımın deliğine bakıyorum. Belki en azından bir tavşanım vardır. Bu biraz atıştırmalık olurdu.

Bu sabah için dürüst olmak gerekirse, insan ğnlerim çok az. Genelde kimse bataklığın bu kadar içine girmeye cesaret edemez ve bu da topluluğun hoşuna gider.

Sihir topluluğu tamamen gizlilik ve kendilerini saklamakla ilgilidir. Birisi konuşan kurtları ya da cüceleri keşfederse, hkmetin tepemize bineceğinden korkuyorlar. Kablolulu yayınıımız ve internetimiz var, bu yüzden gerçek dünyanın nasıl olduğunu biliyoruz. Yaygın teori, eğer bizi keşfederlerse ya hepimizi öldürecekleri, kendimizi öldürmek isteyene kadar üzerimizde bilimsel deneyler yapacakları ya da en kötü seçenek olarak bizi bir at-çekişine dnştrecekleri yönünde. Eğer bir gün benimle fotoğraf çektirmek için sıraya giren çocuklarla karşılaşırsam, bilin ki sonum yakındır.

Küçük topluluğumuzu tehdit eden bu kadar çok Şey olduğu için beni girişe koymaya karar verdiler. Sadece ekstra bir koruma olarak. Tüm "GEÇMEYİN: ÖZEL FAİLLER VURULACAK

SİTE," tabelaları. Onları tuzağa düşürüp yeme nedenim, açıkça ölmek istemeleri. Yani, bir işaret var, hadi ama.

Her ne kadar yılda sadece üç kaçak olsa da, bu durum yönetim kurulu üyelerini her zaman . Ailelerin bizi aramaya başlayacağından ve kapsam dışı bırakacağından endişe ediyorlar. Neyse ki bu bataklıkta kaybolan neredeyse herkes, kimsenin umurunda olmayan evsiz bir keş. Tabelaların "GEÇMEYİN: ÖZEL olarak değiştirilmesini önerdim. SUÇ İŞLEYENLER EATEN BY A OGRE" olarak değiştirilmiş, ancak kurul üyeleri bu değişikliğin amacına ulaşacağını söylemiştir. Aptallar.

Aldığım insan etinin uzun süre dayanması için elimden geleni yapıyorum, ancak teknik olarak hayatta kalmak için buna ihtiyacım yok. Geyik, timsah ya da yetiştirip beslediğim tavuklarla yaşayabilirim. Ama hiçbir şey insan etinin o dumanlı tadını geçemez. Yedikleri onca fast food onlara gerçekten bir şeyler yapıyor.

Topluluğumdaki tek ogre benim. Etraftaki tek yedi ayaklı, yeşil, komik ve iç burkucu derecede yakışıklı yaratık olmak oldukça yalnız olabiliyor, ancak bu katlandığım bir haç. Yemeğimi paylaşmak zorunda olmamak hoşuma gidiyor ve bu avantaj için her gün yalnız olmayı kabul ederim.

Çubukları ve fırçayı tuzağımın açıklığına geri yerleştiriyorum. Yarının daha iyi bir gün olmasını umuyorum. Bahçeme doğru ilerliyorum. Bazı insanlar, en azından Amazon'dan sipariş ettiğim masal kitaplarından, devlerin sadece et yediğini düşünüyor ve bu gerçekten daha uzak olamaz. Sebzeler en sevdiğim besin gruplarından biridir. Aslında en sevdiğim yemek patates, çürük ve göz küresi çorbasıdır. Hiçbir şey onun yerini tutamaz.

Bahçecilik de benim için harika bir hobi. Beni meşgul ediyor ve her bir narin fidenin tam potansiyeline ulaştığından emin olmak için parmaklarımı hareket ettirmenin çok erotik bir yanı var. Ellerimle çalışmayı ve el becerimi geliştirecek farklı yollar bulmayı seviyorum.

Yani sadece ben, tavuklarım, sebzelerim ve her sabah bir insan yemeği yeme umudu var. Bir dev daha ne isteyebilir ki?

Üçüncü BÖLÜM

Liona

L nefes nefese uyanıyorum. Sinir uçlarımın her biri titreşiyor gibi hissediyorum. Nerede olduğumdan emin değilim ve kollarımı aşağı çekmeye çalışıyorum ama . Metal yatak başlığına baktığımda bileklerimin bağlı olduğunu görüyorum.

Çıplağım. Vücudum yağlanmış ve saten çarşafların üzerinde yatıyorum.

Paniklemem gerekirdi. Tanımadığım bir yerde neden açıkta ve bağlı olduğumu merak ediyor olmalıydım ama şaşırtıcı bir şekilde hissettiğim tek şey sakinlik ve istek duygusu. Onu bekliyorum. Geleceğini biliyorum.

Bileklerimin etrafındaki iplere karşı mücadele ediyorum, acıyı görmezden geliyorum. Aslında, zevk alıyorum. Kaçmak istemiyorum. Kendime dokunmak istiyorum. Amım zonkluyor ve biri onunla ilgilenmezse ölebileceğimi hissediyorum. Bacaklarımı birbirine doluyorum. Aralarındaki küçük sürtünme beni bir nebze rahatlatıyor ama yeterli değil.

Açılan kapının tatlı sesi nefes nefese kalmama neden oluyor. Neredeyse acele etmesi için bağırarak istiyorum ama kendimi durduruyorum.

Oda karanlık, sadece en uçtaki mumlar aydınlatıyor. Yavaşça yürüyor. Adımları gürültülü ve kararlı.

Pantolonum ağırlaşıyor, çaresizim. Sonunda yatağın kenarına gelene kadar.

"Sana ihtiyacım var," diye inliyorum. Bacaklarım hâlâ birbirine sürtünüyor ve bağlarımı çekiştiriyorum.

Kıkırdıyor. "Uslu bir kız ol ve ." Sesi derin ve hırçın.

Sadece sesi bile vücuduma bir ürperti gönderiyor.

Ayaklarımdan başlıyor, insan olamayacak kadar büyük bir dille beni yalıyor. İç uyluğuma gelene kadar yukarı doğru ilerliyor.

"Evet, lütfen," diye inliyorum.

Ama durdu. "Sessiz olmalısın yoksa ağzını bantlarım. İstedğin bu mu?"

Cevap verecek kelime bulamıyorum.

Karnımın altından başlayarak yalamaya devam ediyor. Yavaşça yukarı doğru ilerliyor, yalamaları uzuyor ve derinleşiyor. Dili meme ucuma sürtünüyor ve ben yüksek sesle inliyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Kulağıma fısıldıyor.

"Evet, daha fazla." Yüzü olduğu için gözlerimi açıyorum.

Tanıdık bir yüz. Lawrence.

Sanki biri üzerime bir kova su dökmüş gibi hissediyorum. Etrafıma bakıyorum ve oda aniden değişiyor. Saten çarşaflar içinde, mum ışığında çıplak değilim. Lawrence'ın steril gri beyaz odasındayım, üzerimde büyük boy bir tişört var ve altımda bir şey yok. Lawrence üstümde, çoktan pompalamaya başlamış ve neredeyse bitirmiş. Karnımda doruğa ulaşırken vıraklamaları hızlanıyor.

Çığlık atıyorum.

Uyandım. Bu sefer gerçekten. Terliyorum ve nefes nefese kalıyorum, ama iyi anlamda değil.

Kim nişanlısıyla ilgili kabus gibi seks rüyaları görür? Muhtemelen bir terapistte görünmesi gereken biri, ama istesem bile bu konuda kimseyle konuşamam. Sessiz bir inzivadayım. Ayrıca, bu kızlardan hiçbirini kafa karıştırıcı soğuk ayaklarımı tartışmak için benim seçimim olmazdı. Bana sadece dayanmamı söylerlerdi çünkü o *çok harika*, bu da *onun çok zengin, senin ise çok fakir ve umutsuz olduğunun* şifresi. Haklı olurlardı elbette ve muhtemelen şu anda duymaya ihtiyacım olan şey de tam olarak bu. Hiç havamda değilim.

Doğrulup gelin partimle paylaştığım odaya bakıyorum. Tüm kızlar birbiriyle uyumlu pijamaları ve yüz maskeleriyle uyuyorlardı. Çılgılığımın kimseyi uyandırmamasına şaşırdım.

Kalbim dakikada yüz mil hızla atıyor ve hareket etmem gerekiyor. Tekrar uykuya dalmaya çalışmayı düşünemiyorum bile. Yanımdaki komodinden bir kalem ve not defteri alıyorum.

"Kafamı boşaltmaya gidiyorum. Beni aramayın." Karalıyorum. Bu kızlardan herhangi birinin uykusundan uyanıp beni bulmak için çılgınca bir kaz avına çıkacağını düşündüğümünden değil, ama tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Rüzgârlığımı gri tişörtümün ve çocuk şortumun üzerine geçiriyorum ve yerde sessizce botlarımı bağlıyorum. Telefonumu ve cüzdanımı alıyorum. Bu sessiz inziva ve görünürdeki en iyi arkadaşlarımla başa çıkmaya hala hazır değilsem, belki sabah en yakın lokantaya yürür ve kahvaltı ederim.

O zamana kadar ormana doğru tek başıma yürüyeceğim. En kötü ne olabilir ki?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Liona

I Geceleri ormanda tek başıma yürümenin korkutmadığını söyleyerek beni tavlamaya . Aslında, pek bir şey yok. Bu yüzden Sessiz inzivanın dışındaki bu ormanda tek başıma yaptığım yürüyüş neredeyse çocuk oyuncağı.

Büyürken Oregon ormanlarının ortasında bir karavanda yaşıyorduk. Ailem beni sürekli okulda, markette, arkadaşımın evinde, aklınıza gelirse unutturdu. Yolumu nasıl bulacağımı çok çabuk öğrenmem gerekiyordu ve gece ve baykuş ötüşü gibi aptalca bir şeyin beni korkutmasına izin veremezdim.

Sessiz inziva tesisinin etrafında bir tür demir kapı var ve tüm cep telefonu ve Wi-Fi hizmetini engelliyor. Yeterince uzaklaşırsam, birkaç bar bulabileceğimi ve akılsızca sosyal medyada gezinerek dikkatimi dağıtabileceğimi umuyorum. Nereye gittiğimi gerçekten bilmiyorum. İnziva yeri ormanın derinliklerinde ve bizi buraya getiren toprak yoldan gitmek istemedim. Ben her zaman az gidilen yoldan giden biri olmuşumdur.

Hala bir hizmet bulamasam ve hala düşüncelerimle baş başa olsam da, kendimi yalnız hissettiğim insanların etrafında olmamak çok daha iyi hissettiriyor.

bir gösteri yapmalıyım. Uyurken bile beni yargıladıklarını hissedebiliyorum.

Şimdiye kadar alışmış olmalıydım. Yargılama. Büyürken hep kokan çocuk bendim. Sadece fakir değildik, annem ve babam da alkolikti, sonuçta fakir olmamızın nedeni de buydu. Fakir olmak katlanılabilir bir şeydi ama anne babanızın Salı öğleden sonra kasabanızın Walmart'ının ortasında güreşmesi bambaşka bir utanç kaynağıydı.

Genellikle alkolik ebeveynlere sahip olmanın getirdiği gibi, istismar da geldi. Bana , saçımı çekerler, sigaralarını çillerimin üzerinde söndürürler, her şeyi yaparlardı. Çocukluğunuz İkinci Dünya Savaşı savaş alanı gibiyken, Lululemon yerine TJ Maxx tayt giydiğiniz için birinin sizi yargılamasını umursayacak gücü bulmak zor. Ama Los Angeles sosyetesinin yaşam tarzına adım *attığımdan* beri bu yargılar beni biraz rahatsız etmeye başladı.

Şükredecek çok şeyim olduğunu biliyorum. Çalışmak zorunda değilim, harika bir dairede yaşıyorum ve istediğim her şey Lawrence'ın bana lütfettiği kredi kartını bir kez kaydırmamla benim oluyor. Tüm romance kitapları ve filmler bana paranın mutluluğu satın alamayacağını ya da iç çamaşırlarınızı ateşe vermeyen biriyle yetinemeyeceğinizi söyler, ancak bu duygular benim gibi kızlara özel değil. Sırtını dayayabileceği bir ailesi ve hukuk sekreterlik işi bulabilecek bir amcası olan insanlar içindir. Benim hiçbir şeyim ve kimsem yok. Ruhumu buharlaştırsa bile kendimi bu yaşam tarzına uydurmalıyım. Hayatımın geri kalanında vasat bir sekse maruz kalsam bile.

Geçmişimle ilgili düşüncelerimde ve bu evliliği sürdürme gerekçelerimde o kadar kaybolmuşum ki, nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Devam etmenin en iyi yoluna karar vermek için 180 derecelik bir dönüş yapıyorum ama ortalık zifiri karanlık; tek ışık neredeyse ölmek üzere olan telefonumdan geliyor.

Kalp atışlarım daha yüksek sesle atıyor. Nasıl bu kadar aptal olabildim ve kendimi bu kadar kaybettirebildim? Yürümeye devam ediyorum. Buralarda bir yerde bir yol olmalı. Telefonum kapanıyor ve etrafım karanlıkla çevriliyor.

Dediğim gibi, ormanda yalnız kalmaktan korkmuyorum ama sekiz yaşına kıyasla şimdi çok daha bakımlıyım. Sabahları kahve içmezsem, gerçekten ölebilirim.

Daha hızlı yürümeye başlıyorum, eğer *bir yere* daha hızlı varabilirsem, o zaman iyi olabileceğimi düşünüyorum. Ağaç dalları yüzüme çarpıyor ve her birkaç adımda bir yoluma çıkan bir şeye takılıyorum.

Nefes almak ve kendimi toparlamak için bir saniye duruyorum. "Tamam Liona, orantılı düşün. Etrafına bak ve nerede olduğunu gör."

Gözlerim karanlığa alıştı ve tepemdeki ay ve yıldızlar sağımdaki bir kayayı görmeme yetecek kadar ışık sağlıyor. Tepesine tırmanıyorum ve ayak parmaklarımın ucuna kadar uzanıyorum. Sadece birkaç metre ötede, ağaçların gölgesinin ötesinde bir duman dalgası var. Burada yaşayan biri olmalı. Kayadan aşağı inmeden önce rotamı gözden geçiriyorum, içimi umut kaplıyor.

Evin bir seri katile ait olmadığını ve aslında 24 saat açık bir krep fabrikası olduğunu umarak patıkaya doğru yürüyorum.

Patika boyunca yürürken, uzakta pencerelerden süzülen ışıkla aydınlanan küçük bir kulübe görüyorum. Çok şirin ve davetkâr görünüyor. Elbette, sadece kurabiye pişiren yaşlı bir büyükanne. Adımlarımı ve oraya doğru ilerliyorum.

Birden yer altımdan kayıp gidiyor. Yere çarpmadan önce çığlık atıyorum ve her şey kararıyor.

Beşinci BÖLÜM

Beck

I Uyanmak için bir insan ılığında daha iyi bir yol düşünemiyorum. Sadece bir ılık ve ardından bir gümbürtü, sonra da sessizlik. Yerimden sıçradım.

Noel Günü'ndeki küçük bir çocuk gibi, en azından televizyonda gördüğüm gibi, yatağıma giriyorum, fenerimi alıyorum ve tuzağıma giden patikadan aşağı koşuyorum.

Hiç ses duymuyorum, bu da muhtemelen düşmenin onları bayılttığı anlamına geliyor. İnsan yemeyi sevmeme rağmen, onları acı çekerken ve evcilleştirilirken görmeyi tercih etmem. Umarım benim için öldürücü olan düşüştür.

Işığı deliğinin üzerinde tutuyorum. Donup kaldım.

En altta bir kadın yatıyor. Sıradan bir kadın değil; çok güzel. Simsiyah saçları bronz teninin üzerinde uzanıyor. Uzaktan bile dudaklarının dolgun ve kırmızı, kirpiklerinin kalın olduğunu görebiliyorum. Neredeyse toprak zeminde yatan bir oyuncak bebeğe benziyor. Göğsü inip kalkıyor ve bana hâlâ hayatta olduğunu gösteriyor.

Başımı sallıyorum, acaba yalnızlık beni yakalıyor da onu mu hayal ediyorum diye.

Daha önce televizyonda ve internette insan bir kadın görmüştüm ama gerçek hayatta hiç görmemişim, hem de bu kadar güzelini. Tuzağıma düşen

tek insan

yaşı erkeklerdi. Kadınları ya da çocukları yemeyi hiç düşünmemiştim ve şükürler olsun ki onlarla ne yapacağımı bulmam için tuzağıma düşen hiç olmadı.

Çukur onun yanına atlayabileceğim kadar büyük. Bana kıyasla çok küçüktü. Baygın bedenini kollarımın arasına alıp dışarı çıkıyorum.

Kollarımda, ay ışığı altında onun yüz hatlarını toplama şansım oluyor. Benim yeşil tenime kıyasla onun teni çok şeftali renginde. Burnundan aşağıya doğru yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı gibi görünen bir çil izi var. Tahminimce ormanda dolaşıp düştüğü için üstü başı kir içinde ama yine de taze pamuk gibi kokuyor. Üzerinde yırtık pırtık gri bir tişört var ve meme uçlarının dış hatları ağzıma almak istediğim inciler gibi. Teni inanılmaz derecede yumuşak ve bir elimle boynundan köprücük kemiğine ve göğüslerine doğru dolaşıyorum... Daha fazlasını keşfetmek istesem de orada duruyorum. Onun her yerine dokunmak istiyorum. Dudaklarımı onun üzerine koymak istiyorum. Teninin tadının bal gibi olduğunu hayal ediyorum. Bal gibi görünüyor. Onu yemek istemiyorum, sadece tatmak istiyorum. Her parçasını tatmak.

Kendimi durdurmak istemeyerek ağzımı boynuna yaklaşıtıyorum ki birden kollarımda kıpırdanıyor. Bu hareket beni ürkütüyor ve geriliyorum.

İri mavi gözleri yavaşça kırpışarak açılıyor ve ben de tam etkisini görmek sabırsızlıkla bekliyorum.

Sonunda dikkatini bana odakladı. Yüzü bir anda huzurlu halinden mutlak bir dehşete dönüştü. Kulak tırmalayıcı bir çığlık atıyor ve kollarımda çırpınmaya başlıyor.

Gerçekliğe geri döndüm. Elimle ağzını kapatıyorum. O kadar küçük ki yüzünün büyük kısmını kapatıyor. Onu gören ya da duyan var mı diye etrafa bakıyorum. Kahretsin. Beni gördüğüne göre onunla ne yapacağım? Onu ormanın kenarında öylece bırakamam. O sadece beni gördü, bir devi. Gizli

dışarı çıkabilirdi. Eğer yönetim kurulu üyeleri onun burada olduğunu bilselerdi, onu öldürmemi isterlerdi ve şu anda ona yapmak istediğim son şey bu. Onu bağlayıp, istediğimi yapmak mı? Kesinlikle evet. Öldürmek mi? Kesinlikle hayır.

Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Sanki bir patates çuvalıymış gibi onu kucağıma alıp kulübeme koşuyorum. Bana vuruyor ve tekmeliyor ama o kadar küçük ve zayıf ki hiçbir şey hissettirmiyor.

Onu içeri götürdüğümde yatağıma yatırdım. Elim ağzından çıkar çıkmaz keçi gibi çılgık atıyor. Bu işe yaramayacak.

Onu bir bebek gibi kucağıma aldım, elimi tekrar ağzına koydum ve ağzını kapatacak bir şey bulmak için kulübemin etrafına bakındım.

Göğsüme tekme atıyor ve kollarımı çiziyor. Yine de acıtmıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu sadece sikimi daha da sertleştiriyor.

Mutfaktan bez alıp ağzını ve kollarını bağlıyorum. Kolay olmadı. Aslında oldukça kaygan ve birkaç kez elimden kurtuluyor ama benimle boy ölçüşemez. On dakika içinde bağlandı. Ona böyle bakarken sikim zonkluyor, ama sonra kızgın bakışının taşlaşmış bir bakışa dönüştüğünü fark ediyorum ve hemen sarkıyorum.

Onu yatıştırmaya çalışmam gerektiğini düşündüm. "Hey, dinle. Sana zarar vermeyeceğim, tamam mı? Ama seninle ne yapacağıma karar verene kadar seni burada tutmam gerekiyor."

Sakin görünmüyor. Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru koşmaya çalışıyor.

Küçük bir adım atıyorum, onu yakalıyorum ve yatağa geri yatırıyorum. Onu öylece bağlayamam. Kaçmaya çalışacak ve ben bütün gece uyanık olacağım. Ne yapacağıma karar verebilmek için uykuya ihtiyacım var.

Yatağımın sağında dev bir kafes var. Yemeklerimi her zaman hemen öldürmek istemem. Taze et daha iyidir. Hayvan eti yani.

Yatağımdan birkaç yastık ve battaniye alıp kafesin zemininde ona bir yatak yapmaya çalışıyorum. Ben bunu yaparken o da kulübeye doğru ilerliyor ve bağlı elleriyle kapının kilidini açmaya çalışıyor.

Kıkırdıyorum. Gerçekten çok şirin.

Bir hışımla yanına gidip onu tekrar havaya kaldırıyorum, kafese yerleştiriyorum ve kapıyı büyük pirinç bir anahtarla kilitliyorum.

"Dinle, korktuğunu biliyorum. Ben büyük, korkunç bir devim ve şimdi seni kaçırıp bir kafese kilitledim. İyi görünmediğini biliyorum ama söz veriyorum sana zarar vermeyeceğim. Sabah ne yapabileceğimize karar veririz, tamam mı?"

Bana iyi olduğuna dair hiçbir işaret vermiyor. Ağzını yeterince sıkı bağlamış olmalıyım çünkü ondan zar zor bir ses duyabiliyorum. Kıpırdanıyor ve bağlarını çekiştiriyor.

İçimi çektim. "Pekâlâ, iyi bir uyku çekmeye çalış. Yarın önümüzde büyük bir gün var."

Feneri söndürüp yatağa uzandım. Tabii ki uyuyamıyorum. Yanımda olduğunu bile bile nasıl uyuyabilirim ki? Dürüst olmak gerekirse, kafes sadece kaçmaması için değil, aynı zamanda gece ona ulaşmak ve aletimin bana söylediği her şeyi yapmak için daha az erişilebilir olması için iyi bir fikirdi. Ben her zaman bir centilmen oldum. Bir dev, ama yine de bir centilmen. Bu gece, onu rüyalarımda kirleteceğim.

Altıncı BÖLÜM

Beck

"O Düzen, düzen diyorum!" Henry Coilsworth, goblin yönetim kurulu başkanımız, konferans salonunun önünden bağıyor.

Acil durum yönetim kurulu toplantısı tam bir kaos içinde. Periler etrafta çırpınıyor, birbirleriyle gossip yapıyor. Bir dev kafasını kapıdan uzatmış, içeriği dinlemeye çalışıyor. Cüceler odanın ön tarafında kendi aralarında yüksek sesle konuşuyor.

"Sessizlik!" Henry Coilsworth gürültüyü yarararak bağırır. Oda hareketsiz kalır.

Dirseklerimi kalçalarımaya dayayarak şakaklarımı ovuyorum. Bu karmaşanın ermesine hazırım. Genelde kasabadaki dramın merkezinde yer alan biri değilimdir ve böyle bir kargaşaya neden olduğumu bilmek bana acı veriyor.

Henry boğazını temizledi ve toplantı odasının önündeki sandalyeye oturdu. "Açıkçası bugün hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz, bu yüzden formaliteleri geçeceğim. Birçoğumuz dün gece insan kadının çığlığını duyduk ve bu sabah ilk iş olarak bunu bana getirdik. Beck ortaya çıktı ve bir insan kadının gerçekten de topluluğumuza rastladığını doğruladı."

Oda sohbet ve öfkeli sorularla dolup taşıyor.

Ne zaman bir insan mülküne gelse, ertesi gün mutlaka bir araya gelir ve olası güvenlik ihlallerine karşı neler olduğunu konuşuruz. Hiçbir zaman bu kadar coşkulu bir kalabalık olmaz. Bir kadın olduğu için onlar da benim kadar tedirgin olmalılar. Yine de ona bir baksalar, bahse girerim buradaki erkeklerin çoğu kesinlikle aklını kaçırdı.

Herhangi birinin ona dokunmak istemesi düşüncesi kanımı kaynatıyor. O benim. Onu ben buldum. Sadece kısa bir süre benimle kalsa bile. "Sipariş, sipariş!" Henry yine bağılıyor. "Böyle davranmaya devam edemeyiz hayvanlar!"

"Hey!" diye bağılıyor ayılardan biri.

"Özür dilerim. Lafın gelişi söyledim. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz." Henry iç geçirdi. "Bay Beck, lütfen ön tarafa gelin ve bu kadınla neler olduğunu konuşun ki bir plan yapabilelim."

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Genel olarak insanlarla konuşurken hiç bu kadar rahat olmamıştım. Kalabalık önünde konuşmak? Kesinlikle altıma sıçmaya değer.

Ön tarafta ayağa kalktım ve ilk soruyu bekledim. Henry başladı. "Beck, bu kadın kaç yaşında görünüyor?"

Başımı kaşıyorum. "Emin değilim. İnsanlar bazı yaratıklardan daha farklı yaşlanır."

"Çocuk doğurma çağında gibi görünüyor mu?" diye soruyor.

"Evet," diyorum kuru bir sesle.

Mırıltılar kalabalığın içinden geçer.

Bana bunu sormasının nedenini biliyorum. Açıklamasına gerek yok. Tıpkı benim gibi, bu kadar potansiyeli olan genç bir kadını elden çıkarmak acımasızca görünüyor. Kadının yaşlı ve zayıf olduğunu, sadece birkaç yılı kaldığını umuyordu.

"Ve sizi kesinlikle gördü mü?"

"Evet."

Kalabalık yine homurdanıyor, bu kez sesleri daha da yükseliyor. Henry boğazını temizler ve sivri kulaklarını çeker. Kalabalık tekrar sessizleşir.

"O şimdi nerede?"

"Kulübemde bağlı ve bir kafesin içinde."

"Güzel." Henry yeşil kollarını ovuşturdu ve dik oturdu. Bir karara varmış olmalıydı.

"Ne kadar zor olursa olsun, yapabileceğimiz tek bir mantıklı şey var. Ondan kurtulmanız gerekecek. Sanırım senin için sorun olmaz. Muhtemelen sizin için lezzetli bir yemek olacaktır. Bu karara katılmayan var mı?" Kalabalığa bakar.

Aynı fikirde mırıldanıyorlar.

"Hayır!" Çok geç olana kadar ne bağırdığımı fark etmiyorum. Kalabalık sustu ve bana baktı.

"Hayır mı?" Henry soruyor. "Beck, bir insanın bizden birine tanık olmasının ne anlama gelebileceğini biliyorsun. İnsanlara anlatmadan ya da daha fazlasını öğrenmek istemeden onu uygarlığına geri döndürmenin bir yolu yok. Yirmi yıl önce neler olduğunu sana hatırlatmama gerek olduğunu sanmıyorum."

Annemden bahsediyor tabii ki. Çok iyi bildiğim bir şeyden söz ettiği için nabzım yükseliyor.

"Bize karşı yumuşadığını söyleme bana Beck. İnsan formunun kırılmasının yargılarını gölgelemesine izin veremezsin." Beni yakından inceliyor.

Çabucak düşündüm. "Hayır, tabii ki hayır. Kulübemde tek başıma yalnız ve yorucu oluyorum."

Henry kıkırdar. "Sirenlerden birinin sizi ziyaret etmekten mutluluk duyacağını biliyorum."

Sirenlerin sümüklü ve patronluk taslayan tavırlarıyla ilgilenmiyorum. Şehir merkezindeki gölde yaşıyorlar ve evinize uğradıklarında kuyruklarını bacağa dönüştürüyorlar. Sizinle geçirdikleri zaman için sadece bir ya da iki tavuğa mal oluyorlar ama ben hiçbir zaman arkadaşlık için para ödemekle ilgilenmedim. Ne kadar yalnız olursam olayım.

"Hayır, onu tutsağım olarak tutmak istiyorum. Ev işleri ve bahçe işlerinde yardıma ihtiyacım var. Kaçmayacağından emin olacağım. O kadar yavaş ve zayıf ki onu gözlerim kapalı bile yakalayabilirim."

Henry köşeli çenesini avucuna dayıyor ve şakağına vuruyor, bana bakıyor, gerçekten yumuşayıp yumuşamadığımı görmek ister gibi.

Kadına karşı gerçekten ne hissettiğimi görmemesini umarak kendimi çelikleştiriyorum. Sadece onun arkadaşlığını istemiyorum; garip bir nedenden dolayı onu korumak istiyorum. Göğüsleri yüzünden olmalı. Güzel bir çift meme her zaman bir erkeğin kararını bozar. Ama ben bile kendime yalan söyleyemiyorum. Bu sabah ayrılmadan önce onu uyurken izlemek, burnunun eğimi, nefes alırken göğsünün yükselip alçalması, bana bir şeyler yaptı ve sadece pantolonumda değil. Daha fazlası olduğunu biliyorum.

Henry sonunda, "," dedi. "Eğer bu kadını olarak tutmak istiyorsanız, bunda bir sorun görmüyorum, ama sizi uyarmalıyım, eğer işler kötü giderse, kelleniz tehlikeye girer."

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Pekâlâ, bu toplantı sona ermiştir. İnsan kadın Beck'in kölesi olarak onunla birlikte yaşayacak."

Köle mi? Bu kulağa hoş geliyor mu bilmiyorum.

"Ah dostum, ama! Bırak da onu göreyim!" Kulübeme geri dönerken Donny hızıma ayak uydurmaya çalışıyor.

"Hayır! Onu ölesiye korkutursam benim için bir şey yapmasını sağlayamam. Yedi ayak boyunda bir dev tarafından esir alınmak yeterince travmatiktir zaten. İlk gün onu bir sentorla tanıştıırırsam kalbi durabilir."

"Ah, kapa çeneni, adamım. Muhtemelen seni düşünmekten donu ıslanıyordur. Köydeki bütün kadınların seni istediğini biliyorsun. Muhtemelen senden korkuyormuş gibi davranıyordur ve beni görünce daha da mutlu olacaktır." Donny kıkırdar ve saçlarını düzeltir.

Bazıları Donny'nin benim tek arkadaşım olduğunu söyleyebilir çünkü hafifçe sohbet ettiğim tek kişi o, ama yanılırlar. Benim hiç arkadaşım yok. Donny beni çok sinirlendiriyor.

"İnsan kadınlar dişleri olan büyük yeşil devlerden ya da yarı insan yarı at olanlardan hoşlanmazlar. Siktir git, Donny."

"Hadi ama dostum, hiç eğlenceli değilsin! Kendine küçük bir oyuncak bulmuşsun. Neden benim de eğlenceye katılmama izin vermiyorsun? Arkadaşlar bunun içindir, değil mi?" Gülümsüyor ve göğsüne vuruyor.

Hızlı bir hareketle Donny'yi boğazından tutup havaya kaldırdım. "Donny, sana kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum ama biz arkadaş değiliz. Benden ve tutsağımdan uzak dur, yoksa bir sonraki öğünümde senin gözbebeklerini yerim. Ona dokunursan ölürsün." Onu yere fırlattım.

Donny boğazını ovuşturur ve nefesini geri kazanır.

Yürümeye devam ediyorum. Bu duyguyu daha önce hiç hissetmemiştim. Biri ona dokunmaktan bahsetti diye neden bir şehri yakıp yıkmak istiyorum? Kıskançlık böyle bir şey olmalı ve ben bundan hoşlanmıyorum. Kendimi bu kadına fazla kaptıramam. O benim tutsağım ve daha fazlası olamaz.

"Sen bir pislîksin, bunu biliyor musun adamım?" Donny birkaç adım arkamdan bağııyor.

Arkamı dönmeden ona bir fiske vurdum.

Yedinci BÖLÜM

Liona

A Önce uyku felci geçirdiğimi düşünerek uyanıyorum. Kollarımı ya da bacaklarımı hareket ettiremiyorum ama sonra nerede hatırlıyorum.

Dürüst olmak gerekirse,

Uyandığıma bile şaşırdım. Kendimi kızarmış bir domuz gibi ateşin üzerinde asılı bulacağımı kesinlikle düşünmüştüm. Yine de yakın zamanda şanslı yıldızlarımı saymamalıyım. Benim için çok daha kötü kaderler olduğunu biliyorum.

Ön kapı çarparak kapandı. Beni kaçırın devin kulübeye girdiğini görmek için döndüm. Ben onu duymadan nasıl gitti? Gerçekten fark etmeyecek kadar derin bir uykuda mıydım? Bektan bir hayatta kalma becerisinden bahsediyoruz.

Onun bir *dev* olduğunu bilmemin tek nedeni bana söylemiş olması. Daha önce peri masallarında devleri duymuştum ama o, duyarak büyüdüğüm şeylere benzemiyordu. Kesinlikle korkunç ama farklı. Onunla ilgili en endişe verici kısım var olması. Devlerin kurgusal karakterler olması gerekiyor. Hala o ormanda gerçekten bayıldığımı ve her şeyi hayal ettiğimi göz ardı etmiyorum. Ama sonra bağlarımın sürtünmesini hissediyorum ve bunun gerçek olması gerektiğini anlıyorum.

Onunla ilgili bir başka endişe verici özellik de boyu. Ben oldukça kısayım, 1.80 boyundayım, yani herkes bana göre uzun, ama onun en az 1.80 olduğuna yemin edebilirim. Ayrıca neredeyse burnuna değen iki büyük dişi, yeşil derisi ve vücudunun her santiminde kasları var. Eğer isteseydi, hiç terlemeden kafatasımı ezebilirdi ve dün gece kaçmak için yaptığım tüm acınası girişimler bana bunu kanıtladı.

Onunla ilgili en kafa karıştırıcı kısım beni neden hala öldürmediği. Devlerin insanları yediğini duymuştum. Neye inanacağımı bilmiyorum ama ona bakınca beni yiyebileceği kesin. Belki de beni şişmanlatmaya çalışıyordur? Belki de yemeğiyle oynamak istiyordur? Sebebi her ne olursa olsun, iyi bir sebep olamaz. Odasında dev bir kafes var, Tanrı aşkına! Eğer bir planım yoksa yakında Dahmer'la ilgili bir şeyler olacak.

Dev içeri girerken bana bir bakış atıyor ve sonra başını eğiyor. Neredeyse utangaç ya da mahcup görünüyor. Yine de emin olamıyorum; ogre yüz ifadeleri farklı olabilir.

Doğrudum ve ona baktım. Bu kadar sakın davrandığım için kendime şaşıyorum. Elbette çılgılık atmanın ya da ağlamanın bir faydası yok, bağlıyım ve bir kafesteyim, ama küçük kertenkele beynimin umursamayacağını düşünürsünüz. Bayılana kadar çılgılık atmam gerekirdi. Sanırım biraz hayatta kalma içgüdüğü kalmış. Hayatım boyunca hayatta kalmak zorunda olduğum için bu mantıklı. Sanırım son iki yıldaki rahat, sosyetik yaşam tarzım henüz hepsini içimden çekip almadı.

Dün gece, dev bana zarar vermeyeceğini söyledi. Elbette o anda söylediği tek bir kelimeye bile inanmıyordum ve bir paniğin eşiğindeydim ama şimdi onu mutfağında parmak uçlarında bir şeyler yaparken izlerken, beni bırakmaya ikna olup olamayacağını merak ediyorum. İngilizce konuştuğu için minnettarım.

bilinmeyen bir ogre dili değil. Belki bunu konuşarak halledebiliriz. Bir parça umudum olmalı.

Sakince kafesinde oturup bekliyorum. Tatlı kokular gelmeye başlıyor ve midem gurulduyor.

Yirmi dakika sonra, dev elinde büyük bir tabakla kafesime doğru geliyor. Üzerinde dar bir pamuklu gömlek ve çuval bezi görünömlü bir şort var. Kıyafetler altındakileri gizlemek için pek bir şey yapmıyor. Her yeri kaslarla dolu. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar büyük bir kütleyle dolaşmak hantal görünüyor. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum; oldukça kolay hareket ediyor.

Yatağının kenarına, bana paralel olarak oturuyor.

şimdi tabağın üzerinde Fransız tostuna benzeyen bir şey olduğunu görebiliyorum. Devler Fransız tostı yapabiliyor mu?

Küçük kulübenin etrafına bakıyorum. Yatağı dev, yuvarlak bir fasulye torbasına benziyor; mutfakta küçük bir ocak, etrafında iki sandalye olan bir masa, kabin ağları ve diğer depolar var. Eviyle ilgili her şey şaşırtıcı derecede insani görünüyor. Daha ok Amish ya da Kırdağı Küçük Ev gibi ama insani. Acaba tüm bunlar hilesinin bir parçası mı: kurbanlarını rahat ettirmek, şişmanlatmak ve sonra da tüm dev köyü için ateşte kızartmak. *Tanrım, umarım bir dev köyü yoktur.*

Dev sesini temizler. "A mısın?" Bir yanıt bekliyor. Sadece bakıyorum ve "aptal mısın sen?" der gibi omuzlarımı sallıyorum.

"Ah, doğru. Ağızlık. İşte, parmaklıklara yaklaş, ben de senin için aşağı çekeyim."

Bir an bile hareket etmedim. Yaklaşmak düşüncesi dehşet verici ama bir çıkış yolu bulacaksam onunla konuşmam gerektiğini biliyorum. Dediğini yapıyorum.

Parmakları *kocaman*. Parmaklarını yanaklarımda gezdiriyor ve ağzımın etrafına bağladığı bezi yavaşça aşağı çekiyor. Gözleri benimkilere odaklanmış. Nefesi ağır ve yavaş.

Aman Tanrım, benimle bir an yaşamaya mı çalışıyor? Ne lanet bir salak!

Dokunuşunun sıcak olduğunu ve yakından şaşırtıcı derecede güzel koktuğunu itiraf etmeliyim. Dün fark etmemiştim. Esir alınmak oldukça dikkat dağıtıcı. Ama bana kur yapabileceğini düşünüyorsa? Başka bir şeyi daha var.

Ağzımdaki tıkaç çenemi geçtiği anda, kafesin arkasına doğru koşarak ondan uzaklaşıyorum.

Kendinden geçer ve yatağa geri döner.

"Bırakın beni!" Bağırıyorum. Bu aptalca bir talep. Sanki şöyle diyecekmiş gibi, "Biliyor musun, bu iyi bir fikir. Kafesini açacağım ve yoluna gidebilirsin" diyecekmiş gibi ama söylemek istediğim tek şey bu.

İç geçiriyor. "Neden sadece yemiyorsun, sonra konuşabiliriz?" "Konuşunca gitmeme izin verecek misin?"

"Şey, hayır, ama..."

"O zaman hayır! Seninle konuşmak istemiyorum. Beni dışarı çıkarmanı istiyorum. Benden ne istiyorsun? Param var. Nişanlımın sana ödeme yapmasını sağlayabilirim." Aptalca bir teklif, biliyorum. Bir dev parayla ne yapabilir ki? Ama elimdeki tek teklif bu. Bir de cinsel iyilik. Onları da dağıtacak kadar çaresiz değilim henüz.

"Nişanlı mısın?" Yaralı görünüyor.

Elimde değil. Gülüyorum. "Evet. Neden bu kadar üzgün görünüyorsun? Evlenme teklif etmeyi mi düşünüyordun?"

Kaşları çatılır ve burun delikleri açılır.

Evet, o kesinlikle korkunç bir dev ve onunla dalga geçmeden önce bunu hatırlamalıyım. Siniyorum ve yüzümü kollarımla gizliyorum.

Ellerimin arkasından ona bakıyorum.

Yüzü nötr ifadesine geri döndü. Aslında, gözleri biraz... üzgün görünüyor?

"Benden korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim." İç çekiyor. "Ellerini çözeyim, sonra yemeğini yiyebilirsin."

Kabul ediyorum çünkü başka ne yapabilirim ki?

"Eğer bana zarar vermeyeceksen, benimle ne yapacaksın?" O bileklerimdeki bezi çözmeye odaklanmışken soruyorum.

Ayağa kalkıyor ve benimle tekrar göz teması kuruyor. Gözleri altın sarısı bir ela. "Seni sadece burada tutacağım. Bu kadar."

"Bu kadar mı?" Bu cevap neredeyse onun seks kölesi olacağımı söylemekten daha kötü görünüyor. "Neden sadece burada olmamı istiyorsun? Geri dönmem gereken bir hayatım var. Eve gitmem gerek."

"Neden gece vakti ormanda tek başına dolaşıyordun?"

Sesimi yükseltiyorum. "Tuzağına neden düştüğüm için bir tür sürtük utandırması yapmaya mı çalışıyorsun? Ormanda yürümeye iznim var. Ormanda yürüdüğüm için kaçırılmayı hak etmiyorum!"

"Aslında, ormanda yürümenize izin verilmiyor. Her yerde buranın özel mülk olduğuna ve izinsiz girenlerin vurulacağına dair tabelalar var. Vurulmaya mı çalışıyordun?"

Kırgın bir soluk aldım. "Hayır! Hiçbir işaret görmedim. Karanlıktı! Eğer durum buysa, neden beni vurmadın?"

"Bunu benim yapmamı mı tercih edersin?" Sakin görünüyor. Ciddi.

Ürperdim. "Hayır. Gitmeme izin vermeni tercih ederim. Para cezası falan verin ama beni sebepsiz yere tutsağınız olarak tutmayın."

Buharlı tabağı yanına koyuyor ve şakaklarını ovuşturuyor. "Bunu yapamam. Artık çok geç. Burada kalmalısın."

"Hem de nasıl!" Bağırıyorum. "Beni burada tutamazsın. Kaçacağım." Beni bırakması için onunla konuşmak buraya kadarmış.

Gülüyor. "Tatlım, denediğini görmek isterim. Kokunu bir mil öteden alabiliyorum. Bir adım atıp senden kaçabilirim. Bu ormandan nasıl geçeceğini bile bilmiyorsun. Kaçmaya çalışmamamı öneririm. Buna pişman olursun."

"Beni kadar hayatını cehenneme çevireceğim!" Bok yiyen bir sırtışla kafese doğru eğiliyor.

Ben de çenemi sıkarak ona doğru eğildim. Geri adım atmayacağımı görmesini istiyorum. Onun en kötü kabusu olacağım.

Gözleri dudaklarıma gidiyor ve dudaklarını yalıyor. "O zaman seni bu kafeste bağlı tutacağım." Fransız Tostu tabağını kafesin altına itiyor ve kapıyı arkasından çarparak kulübeden çıkıyor.

"Ahh!" O giderken ona bağırıyorum. O lanet surattan nefret ediyorum! O küçük aptal sırtışını bıçaklamak ve gözlerini oymak istiyorum.

Yenilmiş bir şekilde kafesin zeminine çöktüm.

Tatlı vanilya kokusu burnuma çarpıyor. Muhtemelen yememeliyim. Zehirli olabilir. Ama midem kontrolsüzce gurulduyor. Yapış yapış tost parçalarından birini alıp bir ısırık alıyorum. Ağzımda eriyor. Tarçın, şeker ve akçaağaç tatları duyularıma hücum ediyor. Hafif bir zevk iniltisi çıkarıyorum. Gittiğine memnunum. Ona bu zevki tattırmak istemiyorum.

Orada oturmuş, kahvaltımı çiğniyor ve kafesimin parmaklıklarının ötesindeki boş ahşap duvara bakıyorum. Pes etmeyeceğim. Beni orgazmik Fransız Tostu ile şişmanlatmasına ve küçük evcil hayvanı olmasına izin vermeyeceğim. Ben alıyorum

Buradan çıkacağım. Kaçacak gücüm ya da çevikliğim olmayabilir ama ilgilendiğini düşündüğüm bir şeyim var. Bana nasıl baktığını gördüm. Gözlerini dudaklarımdan ya da göğüslerimden alamıyordu. Daha önce de istediğimi elde etmek için vücudumu kullandım. Yaklaşan evliliğimde bile bunu yaptığımı söyleyebilirim. Sanırım feminist tanrılar, bir devin pençesinden kurtulmak için biraz baştan çıkarma kullanırsam beni affedecektir.

Siktir et o adamı.

Pussy-Trap Operasyonu başlasın.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Beck

T Kapı arkamdan çarpıyor ve ateş çukuruna doğru ilerliyorum. Kütüklerden birini alıp bir ağaca fırlatıyorum ve onu ikiye bölüyorum. Ben bir-

kadına, daha çok da kendime ve bu aptal topluluk kurallarına kızdım. Ne olacağını sanıyordum ki? Onu yemediğim için o kadar minnettar olacaktı ki, benim mutlu küçük işçi kızım olacak ve her gece yemekten sonra sikimi mi yalayacaktı? Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bu iş asla yürümeyecek.

Hayatımı cehenneme çevireceğini söylediğinde, doğru söylediğini biliyordum. Her ne kadar onun bana yakın, bağlı ve ağzı tıkalı olmasını sevsem de, bu zaten bir işkenceydi. Özellikle de kızgın olduğunda. Bana bağırdığında... parmaklıkları kırmamak ve o değersiz kıyafetlerini parçalamamak için her şeyimi verdim.

Mesele şu ki, bunu yapabilirim. Onu bağlı tutabilir ve sikimi istediğim deliğine sokabilirim. Ama istemiyorum. Yalnızlığımda seks hiç aklıma gelmemişti. Onu zemininde yatarken görene kadar her şey değişti. Sert ve kaba olmasını istesem de, onun istemediği bir şeyi yapma düşüncesi beni yumuşatıyor. Bunun için yalvarmasını istiyorum. Ben onun derinliklerindeyken adımı inlemesini istiyorum.

Ateş çukurunun yanında kalan kütüklerden birinin üzerine oturup başımı ellerimin arasına alıyorum. Belki bunu ona açıklamanın bir yolunu bulabilirsem, bana teşekkür edecektir. Onu yanımda güvende tutmaktan başka çarem olmadığını anlayacaktır. Belki kahramanı olduğum için bana aşık olmasını bile sağlayabilirim. Onu yememek gibi basit bir ahlaksızlık karşısında kendinden geçecek bir kıza benzemiyor ama belki iyi dostum Stockholm bana yardım eder. Bu ikimizin de hayatını kolaylaştıracak ve başka seçeneğim yok. Toplum onu bıraktığını öğrenirse beni de onu da öldürür.

Bu işi yürütmenin bir yolunu bulmalıyım. Beni sevmek ya da becermek zorunda değil. Sadece hayatta kalmalı ve beni öldürmek istememeli. Bu kadar. Bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulmalıyım.

İlk adım: ona lezzetli bir yemek yapmak.

Birkaç saat sonra kulübeye geri döndüm. Elimde ateşte pişirdiğim kızarmış tavuk, patates ve havuçtan oluşan bir tabak var. Masanın üzerine koyuyorum ve kafesine doğru yürüyorum.

Kadın yan yatmış, bana bakıyor. Parmağı yerdeki battaniyelerden birinin üzerinde tembelce geziniyor ve hayali bir daire oluşturuyor. Çok rahat görünüyor, hiç de beklediğim gibi değil.

"Çok lezzetli kokuyor," diyor dolgun dudaklarını yalarken.

Şortumun ereksiyonumu gizlemek için yeterince iyi bir iş çıkardığını umuyorum, ama muhtemelen yapmadıklarını biliyorum; aletimin saklanması zor bir şey.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, gözleri aşağı bakıyor. Dudaklarını tekrar yalıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Boğazımı temizliyorum ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Sana öğle yemeği hazırladım. Yemek yerken konuşabiliriz diye düşündüm."

"Burada yemek zorunda mıyım?" Ayağa kalkıyor ve kendini parmaklıklara yaslayarak bana somurtkan bir bakış atıyor. Koyu kahverengi saçları ipeksi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor ve göğüsleri parmaklıkların arasından sızıyor. Meme uçları sertleşmiş ve ince gri gömleği daha da ince görünüyor.

Sanki onlara baktığımı fark etmiş gibi kendini biraz uzaklaştırıyor ve göğsünü tutuyor. "Dışarı çıkıp seni daha yakından tanımak isterim." Sesi alçak ve boğucu.

Diğer eli şortuna doğru gidiyor. Parmağıyla bel bandıyla oynuyor ve sonra içeri dalıyor. Kendisiyle oynarken elinin dış hatları aşağı yukarı hareket ediyor.

Bu manzaraya zar zor dayanıyorum. Dizlerimin bağı çözüldü ve aletim taş gibi sertleşti. Onu okşamak için can atıyorum.

Aklımın bir köşesinde ne yaptığını biliyorum. Birkaç saat önce hayatımı cehenneme çevireceğine söz vermişti. Birdenbire beni becermek ya da en azından kendini becerirken izlememe izin vermek istemesine imkan yok. Beni bu kadar zayıf görmesi beni kızdırıyor. Kesinlikle öyleyim ama bunu bilmesine izin vermek zorunda değilim. Kaçmaya çalıştığını biliyorum, ama ya ben de onunla oynasaydım?

Kafesine paralel yatağa doğru ilerliyorum, bacaklarımı açarak oturuyorum ve bel kemerimin üstünden sikimi çıkarıyorum.

Gözleri büyüyor. "Vay canına, çok büyüksün." Sesinin tonu samimi ve şaşkın görünüyor, ama büyük olduğunu bilsem de muhtemelen bana yağ çekmek için bunu söylediğini biliyorum. Kasabadaki kaynaklarda başka yaratıkların aletlerini görmüştüm. Benimki açık ara en büyüğü.

Üstte zaten döl öncesi damlalar var ve vuruşumu yağlamak için elimi ovuyorum.

Gözleri hareketlerime odaklanıyor ve yarıklara doğru sarkıyor; ağzı bir iniltiyle açılıyor. "Neden kafesi açıp seni emmeme izin vermiyorsun?"

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Kesik kesik nefes alışı, yüzündeki ifade ve ıslak amcığında aşağı yukarı kayan parmaklarının çıkardığı sesle çok ikna edici bir aktris olmasına rağmen, buna kanmıyorum. "Hayır, seni izlemeyi tercih ederim." Daha hızlı okşamaya başladım.

Önce hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor, kaşları çatılıyor, ama sonra dudaklarını büzüyor ve gömleğinin eteğine uzanıp onu yukarı çekiyor.

Daha fazla sertleşmenin mümkün olmadığını düşünüyordum, ama onun mükemmel çıplak göğüslerini görmek kalçalarımın oturduğum yerden kıvranmasına neden oldu. Onları görünce inledim.

Gergin göğüs uçlarını parmağıyla daire içine alıyor. Pembeler ve dudaklarının rengiyle uyumlular.

Parmağını dilim olarak hayal ederken ağzım sulanıyor. Eminim tadı muhteşemdir.

Diğer eli hâlâ pantolonunun içinde, aşağı yukarı kayıyor. Islak olmalı. Onun tatlı, uyarılmış kokusunu alabiliyorum.

Nasıl numara yapıyor? Şehirdeyken, perilerin sevgilileriyle "numara yapmak" hakkında mırıldandıklarını duydum. Sanki kadınlar arasında yaygın bir şeymiş gibi gülüyorlar, ama o nasıl bu kadar inandırıcı olabiliyor? Belki de numara yapmıyordur.... Bu düşünce taşaklarımı sıkıyor, patlamak için yalvarıyorum ama ondan daha uzun süre dayanmak isteyerek vuruşumu yavaşlatıyorum.

Gözlerini kapatıyor, nefesi ağırlaşıyor ve inlemeleri daha yüksek bir perdeye çıkıyor. Cildi tüylerim diken diken oldu.

Aletimi ovalamayı tamamen bırakmak zorundayım. kendini tatmin edişini görmek bile döllerimi tutmama neden oluyor.

İniltisi bir çığlığa dönüşüyor, boynundaki kordonlar geriliyor, parmakları çılgınca çalışıyor. Çözölmeye başladı ve ben onun hareketini-

hafızasına kazımak istiyorum. Ona böyle çığlık attıran ben olmak istiyorum. Adımı haykırırken ıslak kıvrımlarının derinliklerinde olmak istiyorum. Ama şu anda sadece izlemek istiyorum.

Vücudu gevşer ve elleri hareketlerini durdurur.

Otmaya devam ediyorum, erkekliğim hala gururla dimdik dururken kollarımın üzerinde uzanıyorum.

Yavaşça gözlerini açıyor, aldığı zevkten ayılıyor. Yanakları utanmış gibi kızarıyor. Cevabımı bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Bu beni memnun etti. Ben kazandım. Numara yapmasına imkan yok. Taşaklarım şişmiş ve onun dolu göğsüne boşalmak için yalvarıyor olsam da kendimi dizginliyorum. En azından şimdilik.

Sertleşmiş sikimi dikkatlice şortumun içine geri yerleştiriyorum ve ayağa kalkmak için mücadele ediyorum. "Ah, eğlenceli bir gösteriydi. Eminim iştahın açılmıştır. Yemeye hazır mısınız?" İlgisiz davranmaya çalışıyorum.

Yanakları artık allık pembesi değil, kızgın bir kırmızı. Dolgun kaşları okyanus mavisi gözlerinin üzerinde çatılıyor. Gömleğini hızla başının üzerinden geri çekiyor ve kıyafetlerini düzeltiyor. "Seni yüzümün her yerine boşaltmamı istemediğine emin misin?" Hâlâ rolünü sürdürmeye çalıştığını söyleyebilsem de boğazının arkasındaki öfkeyi duyabiliyorum. Yine de sözleri karşısında sikim hala zonkluyor.

"Şimdilik böyle iyiyim. Sadece yemek yemek istiyorum." Cebimi karıştırdım ve pirinç anahtarı çıkardım. "Neden benimle masaya oturmuyorsun?"

Gözleri şokla irileşiyor ve sırtımama engel olamıyorum. Kapıyı açtım ve çıkmasını işaret ettim.

"Kaçacağımдан korkmuyor musun?" Ahşap döşemenin üzerinde yürürken şaşkın görünüyor.

"Tabii ki kaçamazsın. Kaçmaya çalışırsan kollarını arkadan bağlamam ve seni yatağıma yatırmam birkaç dakika sürer." Gülüyorum.

Yapmıyor.

Masadaki koltuklardan birine oturmadan önce "Sen bir pisliksin," diye homurdanıyor.

"Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum." Karşısına oturdum ve kıkırdadım. Şimdiye kadar kur yapmam pek iyi gitmedi ama oyun oynamak isterse ben de katılırım. Ayrıca, bu çok daha eğlenceli.

Dokuzuncu BÖLÜM

Liona

I beni kaırıp bir kafese kilitledikten sonra karşımda oturan devden daha fazla nefret etmenin imkânsız olduğunu düşünürdüm. Fakat işte buradayım, yirmi dört saat bile geçmeden, ondan şeytanın kendisinden daha çok nefret ediyorum. Beni yakalaması, yemesi anlaşılabilir. O bir canavar; bu onların doğasında var. Ama beni tutsağı olarak tutup öylece oturmamı sağlamak, sonra da ben üstüme boşalırken ve o izlerken beni aptal yerine koymak, işte bu... bilmiyorum... bir canavardan da beter.

Orgazm olmak planımda yoktu. En fazla orgazm taklidi yapacaktım. Son iki yıldır orgazm taklidi yapıyorum; bu konuda profesyonel sayılırım. Beni istediğini biliyorum. Göğüslerimin üzerinde nasıl salya akıttığını ve sikinin ne kadar sert olduğunu gördüm. Sanki biraz daha hızlı hareket etse patlayacakmış gibi tutarak okşadı. Bundan hoşlanmamam gerektiğini biliyordum. Tanrı aşkına, o bir canavar, insan bile değil, ama kendini beğenmiş, sinir bozucu bir şekilde yakışıklı olduğunu inkar edemem. Aletinin büyük olacağını biliyordum. Yedi fit boyunda ve kaya gibi yapılı, ama Tanrım... o şeyi görmek... içimde derinlerde hayal etmek... kendime engel olamadım. Yıllardır böyle boşalmamıştım. Şimdi tekrar düşünüyorum ve masada otururken kalçalarındaki ıslaklığı hissedebiliyorum

ve nefretime odaklanmaya çalışıyorum, eğer buradan çıkmayı buna ihtiyacım var, ve yapıyorum.

Son beş dakikadır sessizce yemek yiyoruz. Ben o kadar utanmış ve kızgınım ki söyleyecek hiçbir şeyim yok, o ise halinden çok memnun görünüyor. *Piç kurusu.*

Boğazını temizliyor. "Peki, adın ne?"

Soru beni şaşırtıyor ama sonra adını bile bilmediğim bir adama kendimi siktirdiğimi fark ediyorum. Ona kendimden, hatta ismimden bile daha fazlasını vermek istemiyorum, yine de onun dudaklarından nasıl çıkacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Liona," diyorum, şaşırtıcı derecede tatlı bir sesle. "Liona," diyor sert sesiyle.

Sesini duyunca bacaklarımın arasındaki sızıya engel olamıyorum.

"Ben Beck. Tanıştığımıza memnun oldum." Bana elini uzattı. Yüzüm büyüklüğündeki elini.

Dev parmaklarının beni kavradığını, bacaklarımın arasında hissettiğini düşündükçe kalp atışlarım hızlanıyor. Aman Tanrım, Liona, kendine gel! Bu Pussy-Trap Operasyonu, Stockholm Sendromu Operasyonu değil!

Hala bu işten galip çıkabilirim. Evet, onu becermek isteyebilirim, ne olmuş yani? Hala sikmek istediğim birinden nefret edebilirim. Burada tutsak olmak istemiyorum. Hiçbirinin beni aramaya geleceğine dair bir umudum olmasa da, tüm boş nedimelerimle birlikte aptal küçük sessiz inzivama geri dönmek istiyorum. Bayan Farque olmak, Bora Bora'ya özel olarak uçmak ve sınırsız havyar yemek istiyorum. Hâlâ bundan kurtulabilirim. Sadece oyunu oynamaya devam etmeliyim. Küçük bir hata kaybettiğim anlamına gelmez.

Gülümsüyorum ve elini tutuyorum. "Memnun oldum Beck." Elimi geri çekiyorum ve kıkırdıyorum. *Tanrım, çok iyiyim.*

Beck'in yz phecilikle buruur.

Belki de dndgm kadar iyi değilimdir. Sanırım samalıklarımı grebiliyor.

"Yani." Yzm gevetiyorum ve saımın bir tutamını parmağımın etrafında dndryorum. "Syle bana, neden burada seninle kalmamı istiyorsun?" Dudaklarımı yalıyorum ve tabağımdaki tavuk butlarından birini ısııyorum. Dudaklarımdan hafif bir inilti kaçıyor. *Tanrım, iyi bir aı.*

Beck bir sre ylece bakıyor ve sonra dncelerinde kaybolmu gibi baını biraz sallıyor. "Burada benimle kalmanı istediğimden değil."

Midemdeki hayal kırıklığı damlasına engel olamıyorum. "Oh hayır mı?" "Buralarda yaayan tek yaratık ben değilim."

Tanrım, ogre ky.

"Bir topluluk içinde yaayan sihirli yaratıklardan oluan koca bir ky var. Periler, cceler, sentorlar, elfler; tm masal ekibi."

"Benimle taak mı geçiyorsun?" Buna inanmak benim için çok zor. Elbette, o bir dev ve buna hiç phe yok, ama bu sadece... komik grnyor.

Sanki dncelerimi okumu gibi, "Hayır, . Yine de tek dev benim."

Bunun için Tanrı'ya krlers olsun.

"Topluluğu ziyaretçilerden korumak için sınırda yaıyorum. İçine dtgn tuzak, çok uzaklarda dolaan her insan içindir."

"Kulbenizin etrafında kouturan bir sr insan grmyorum, yani ilk ben miyim?"

Bakılarını aağıya çevirir. "Hayır."

"Oh... yani..."

"Yine de sen ilk kadınsın. Ben asla bir kadına ya da çocuklara zarar veremem," diyor savunmacı bir ekilde.

Belki de ondan korktuğumdan daha fazla korkmalıyım. Daha önce insanları yediğini hayal etmiştim ama bunu ima ettiğini duymak... ödümü koparıyor.

Saçmalamaya devam ediyor. "Bir başka bir insan yiyebileceğimi sanmıyorum." Ah, öyle deme. Kahretsin, neden zihnim kirli bir yere gitti? "Neden?" diye sordum.

"Seninle tanıştım ve şimdi bu bana yanlış geliyor."

"Aynı fikirdeyim. Beni yememeye karar vermene çok sevindim." Çıplak tabağıma bakıyorum. "Ayrıca, bu tavuğun tadı harikaydı. Neden başka bir şey yemen gerektiğini anlamıyorum."

"Teşekkürler." Kızarıyor ve dürüst olmak gerekirse, bu sevimli bir şey.

Neyim var benim?! Bu adam bana insanları yediğini söyledi ve şimdi onun sevimli olduğunu düşünüyorum.

"Neden gitmemize izin vermiyorsun?"

"Çünkü o zaman toplumumuz gizli kalmazdı." "Yani?"

İnsanlar peri masallarını severdi."

Kollarını başının üzerine uzatıyor ve parmaklarını omuz hizasındaki kahverengi saçlarında gezdiriyor. Bunu yaparken pazuları esniyor. "Evet, tarih bize pek nazik davranmadı."

"Ne zaman mesela? Devlerin ya da diğer yaratıkların gerçek olduğunu daha önce hiç duymamıştım."

Yüzü asılıyor. "Haberlerin yaygınlaşmamasını sağlama konusunda iyi bir iş çıkardık, ancak bazı küçük hatalar oldu." Gözleri üzgün görünüyor.

Daha fazla bastırmak için iyi bir zaman olmadığına karar verdim. Benden hoşlanmasını sağlamaya çalışıyorum. Beni neden tutmak zorunda olduğunu açıklamasına rağmen, yine de burada kalmak istemiyorum. Beni yemediği için minnettarım ama yine de özgürlüğümü istiyorum.

"Ya kimseye söylemeyeceğime söz verirsem? Bana güvenip gitmeme izin veremez misin?"

"Bunun için artık çok geç. Topluluk burada olduğunu biliyor ve seni hayatta tutmama zar zor izin verdiler. Gitmene izin verdiğimi öğrenirlerse, seni de beni de öldürürler."

"Sen büyük, korkunç dev değil misin? Seni nasıl tehdit edebilirler?" Sesim titriyor.

"Topluluğumuzda yaklaşık iki yüz yaratık var. Bazıları büyük savaşçılar, büyücüler ve hatta devler. Beni yakalayabilirler. Ben sadece sınırı korumak için gönüllü olan bir adamım. Yalnızlığımı seviyorum."

"Ah." Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak meşe masanın üzerinde duran ellerime bakıyorum. Şimdi ne oldu? Şimdi sadece bir devden kaçmaya çalışmıyorum; korkunç canavarlardan oluşan koca bir ordu var karşımda.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

"Hey." Beck uzanıp elimi tuttu. "O kadar da kötü olmayacak. Bir şans verirsen burayı sevebileceğini düşünüyorum. Bugün sana gezdireceğim. Yakınlarda bir pınar, bir bahçe ve başka... güzel şeyler var." Gülümsüyor.

Tatlı ve yardımsever olmaya ve hayatımı korumaya çalıştığını biliyorum ama şu anda sadece can sıkıcı. Özgürlüğümün önünde bir engel. Ona saldırmak, siktir olup gitmesini söylemek istiyorum ama şu anda yanımda olan tek kişi o. Beni serbest bırakırsa topluluğun beni öldüreceğini söylediğini biliyorum ama bir çıkış yolu olduğuna inanmak zorundayım. Henüz pes edemem.

Hâlâ kaçmam gerekiyor ve Pussy-Trap Operasyonu hâlâ devam ediyor. Denerken ölsem bile buradan çık.

Bir damla gözyaşımı siliyorum ve ona gülümsüyorum. "Tamam, kulağa eğlenceli geliyor."

Onuncu BÖLÜM

Liona

M bir dev beni hiç bitmeyen mülkünün etrafında sürükledi. İlk durağımız, içinde on beş dakika boyunca ağladığım, çok ihtiyaç duyulan tuvalet oldu.

Beck iyi olduğumdan emin olmak için kapıyı çalıp durdu.

Acınası hayatımın geri kalanını dışarıda bir çukura sığarak geçirebileceğim gerçeğini bir türlü kabullenemiyordum. Elbette, zor şartlarda büyümüştüm ama hayatımın bu noktasında daha güzel şeylere alışmıştım. Lawrence'da lanet olası bir bide var. Şu anda *onu* özlediğimi söyleyemem ama tuvaletini özlediğimden eminim.

Cesur bir yüz takınmam gerekiyordu. Hayatımın geri kalanında bir deliğe sığmayacağım. Buradan çıkıyorum.

Beck az konuşan bir adam, sessiz inziva günlerinden sonra bunun için minnettarım. Eğer konuşkan biri olduğu ortaya çıksaydı, muhtemelen sistemim şok olurdu. Yani, zaten yoğun olan sistem şokunun üstüne.

Bana kulübeden birkaç yüz metre ötedeki pınarı gösterdi. Kristal mavisi ve dibi yok gibi görünüyor. Muhtemelen bir cesedin kalıntılarını bırakmak için harika bir yer. Tabii kemikleri yemediyse, emin değilim ve öğrenmek gibi bir niyetim de yok.

Bana tavuk kümesini, bahçeyi ve arazinin etrafındaki meyve yetiştiren çeşitli ağaçları gösterdi. Üç saatin sonunda, kaçmaya çalışmayayım diye beni yormaya çalıştığından emindim. Beni tamamen yormayı başarmış olsa da, yine de bu gece kaçışımı gerçekleştirmeyi planlıyordum. Muhtemelen başaramayacak olsam da denemek zorundaydım.

Kulübesine döndüğümüzde güneş neredeyse tamamen ağaçların arkasına gizlenmişti. Beck odayı ısıtmak için doğruca şömineye gidiyor. Florida'da olmamıza rağmen Ocak ayındayız, bu yüzden bu gece soğuk geliyor.

"Yiyecek bir şey ister misin?" diye soruyor ateşi karıştırırken.

Yatağının kenarına oturup ağrıyan ayaklarımı ovuşturdum. Benim için yavaşlamaya çalıştığını söyleyebilsem de, yedi metrelik bir canavara ayak uydurmak kesinlikle çok şey . "Hayır, sadece yorgunum." Beck'in bana sunduğu iki abartılı yemekten sonra gerçekten aç değilim. Muhtemelen bu kadar tika basa doymuş olan tek kaçırılma kurbanı benim.

"Tamam, sen yatabilirsin. Ben hemen kendime bir şeyler hazırlayacağım."

"Bu gece kafeste uyumak zorunda mıyım?" Kaçış planım onun hayır demesine bağlı.

Yaptığı işi bıraktı ve bana baktı. "Hayır, ama sadece bir yatağım var, bu yüzden benimle yatmak zorunda kalacaksın." Bunu göğüslerime bakarken söylediğine yemin edebilirim.

"Bir centilmen olup yerde falan uyuyamaz mısın? Beni kaçırdıktan sonra en azından bunu yapabilirsin." Eğer aynı yatağı paylaşıyorsak onun etrafından dolaşmak daha zor olacak ama imkânsız değil.

"Hayır, teşekkürler. Yerde yatmak istersen ." "Dick,"
diye fısıldadım kendi kendime.

"Pardon, bir şey mi istemiştiniz? Aklınızda benim vücut parçalarımın biri var gibi görünüyor." Küstah bir sırıtışla ateşe bakıyor.

Yatağın başına çöküp kendimi yorganın altına çekiyorum ve kendi kendime öfkeli saçmalıklar homurdanıyorum. Sorun yok, diye düşünüyorum. *Sadece birkaç saat uyuyormuş gibi yapmam gerekiyor ve sonra bir daha asla onunla aynı odada olmak zorunda kalmayacağım.* En azından, umarım. Pek olası değil ama umarım.

Beck'in planı işe yaradı. Sadece on dakika sonra, kendimi uyanık tutamıyorum. Uykuya daldım.

Gözlerim açıldığında karanlıktı. Beni neyin uyandırmış olabileceğini bilmiyorum; tek duyduğum bataklıkta kurbagaların vızıltısı ve yumuşak nefes alış verişler. Gözlerim karanlığa alışıyor ve yanımdaki figüre odaklanıyor.

Beck, yan yatmış, bana bakıyor. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ve sahip olduğum tek ışık arkasındaki pencereden parlayan ay olmasına rağmen, sonunda yüz hatlarını daha iyi seçebiliyorum.

Tamamen kaslı olduğunu biliyordum ama şimdi ne kadar kaslı olduğunu görebiliyorum. Dayandığı devasa kolu onu yataktan o kadar yükseğe kaldırdığı için başı yastığa zar zor değiyor. Bu kadar büyük bir kütleyle hareket etmek zorunda kalmak hiç de rahat görünmüyor. Yine de şahsen onun vücudunun bana neler yapabileceğini görmek isterdim. Fazla enerji harcamadan boynumu kırabilir ve garip bir nedenden dolayı bu beni tahrik ediyor. *Tanrım, bir terapist ihtiyacım var.*

Uykusunda hâlâ tehditkâr -dişleri yanaklarına değiyor, çene çizgisi bir elması kesecek kadar keskin- ama yine de objektif olarak eli var. Devlerin yakışıklı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Korkunç derecede çirkin olmaları gerekiyor ama bunun benim Stockholm Sinir Hastalığımdan kaynaklandığını bile sanmıyorum.

ne kadar seksi olduğunu söylediğimde. Kesinlikle GQ dergisine kapak olabilir. Garip bir baskı olurdu ama milyonlarca satardı.

Gözlerim yontulmuş vücudunda geziniyor. Üzerinde herhangi bir örtü yok, bu da onun her yerini görmemi kolaylaştırıyor. Pantolon giydiğini fark ettiğimde rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin değilim, ama herhangi bir pantolon değil, hayır, gri eşofman altı. Dalga mı geçiyorsun benimle? Gözlerden uzak vahşi köyünde gri eşofman mı var?

Şaşkınlığım hemen minnettarlıkla örtülüyor çünkü gri eşofman altı işini iyi yapıyor ve görkemli sikinin dış hatlarını ortaya çıkarıyor. Sertleşmiş olduğunu görünce çok sevindim. Ne hayal merak ediyorum. Elimde değil ama kafesinde kendime dokunduğumu düşündüğünü umuyorum. Ya da belki de kocaman aletini içime sokmasını. Bunu kaldırabileceğimden emin değilim. Bir insan için fazla büyük görünüyor ama içine sığmaya çalışma düşüncesinin beni heyecanlandırmadığını söyleyemem.

Evet, buradan çıkar çıkmaz hemen terapiye gideceğim.

Daha ne yaptığımı anlamadan ellerim pantolonumun içindeydi. Kaçmaya çalışmadan önce kendimi tatmin etsem iyi olur. Kafamın dağılmamasına yardımcı olur. İnanılmaz derecede ıslağım. Bu kadar ıslanabileceğimi bile bilmiyordum. Uyuyan devimi izlerken, parmaklarım klitorisimin etrafında dönmeye odaklanana kadar kolaylıkla yukarı ve aşağı kayıyor. İçime pompalarken kollarının beni sardığını hayal ediyorum ve boşalmak üzere olduğumu hissediyorum ama bunun biraz daha uzun sürmesini istiyorum. Gözlerimi kapatıyorum, eğer dayanmak istiyorsam onun mükemmel formuna bakmanın çok fazla olduğunu biliyorum. Dilinin beni içten dışa doğru yaladığını hayal ediyorum.

Hafif bir inilti duyduğumda doruk noktama yaklaşmıştım. Gözlerimi açıyorum ve nefes nefese kalıyorum. Beck uyanmış, dudağını ısırtıyor. Aleti gri pantolonunun dışında ve yavaşça ovuşturuyor.

Elimi şortumdan çekiyorum, utaniyorum, sikini bana doğru okşadığını görmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Beni yakaladı. Bana ne yaptığını bilmesini istemiyorum ama yine beni alt etmiş gibi görünüyor.

Kıpırdayamadan ya da bir şey söyleyemeden, sert sesi sessizliği bozuyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Keşke orgazm olsaydım, o zaman daha net düşünebilirdim, ama şu anda amım mırıldanıyor. Onu çok istiyorum. Nasıl hayır diyebilirim?

"Evet." Bir kelimeden çok bir inilti.

Beck bir anda aramızdaki boşluğu kaldırdı, tamamen katı vücudu şimdi bana baskı yapıyor. Aleti karnımda zonkluyor. Görüldüğünden daha sert ve onu tutma dürtüsüne direniyorum. Yavaşça ve hafifçe bana sürtünürken göbeğimde ıslaklık damlalarının izlendiğini hissediyorum. Sanki içimde hazırmış gibi inliyor. Kolları beni canı pahasına tutuyormuş gibi kavıyor. Göğüslerimi hissediyor. Her zaman D- kupalarımınla iyi donanımlı olduğumu düşünmüşümdür, ama onun büyük elini onların etrafında hissetmek beni küçük hissettiriyor.

"Beck," diye fısıldıyorum usulca, tembelce meme uçlarımdan birini yoklarken.

"Ah, lanet olsun. Adım kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti." Sesi acı çekiyor gibi, sanki sınıra yaklaşmış gibi. Parmakları meme ucumdan yan tarafıma doğru ilerliyor. Kalçamın iç kısmına değene kadar yavaşça aşağıya ve daha aşağıya sürüklüyor.

"Adımı haykırdığını duymak istiyorum," diye fısıldıyor beni sırtüstü yatırıp kocaman parmağını içime daldırmadan önce. "Tanrım, çok ıslaksın."

Sikinin yanımda titreştiğini hissediyorum.

Daha önce hiç sadece penetrasyonla orgazm olmamıştım ama Beck'in parmağı Lawrence'ın sikinden daha büyük. Neredeyse beni tek bir parmakla dolduracaktı. Sınıra yaklaşmıştım, içimdeki tek parmakla çözülmek üzereydim, ama sonra

Beck onu çıkarıyor ve amımı aşağı yukarı ovuyor. En üstte klitorisime vuruyor ve zevkle inliyorum.

"Kafesimde kendine dokunurken yaptığın hareketleri hatırlamaya çalıştım. Seni çıldırtan noktanın burası olduğunu fark ettim," diye fısıldıyor kulağıma klitorisimin etrafında dolanırken. "Adımı inlemenı istiyorum." Talep ediyor.

Benim için bu kadar. Vücudum geriliyor ve milyonlarca zevk dalgasının hücum ettiğini hissediyorum. "Beck!" Bağırıyorum çünkü adam için en azından bunu yapabilirim. Ayrıca dudaklarımda olmasını istediğim tek şey bu. Aleti hariç. Boğazıma ve amıma o kadar derin girmesini istiyorum ki diğer tarafa değsin.

Orgazmım birkaç saniye daha sürüyor ve orgazmdan inerken seğiriyorum. Beck'in parmağı da ben gibi yavaşlıyor. O sakinleştğinde ve vücudum gevşediğinde, durumumun ciddiyetini anlıyorum. *Hay sikeyim. Az önce ne olmasına izin verdim ben?*

Hemen Beck'ten uzağa, kendi tarafıma döndüm. Bunun aptalca bir hareket olduğunu biliyorum. Adam bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattı ve ben onun işini bitirmedim ya da teşekkür bile etmedim ama bu asla olmamalıydı. Elbette, bunu istedim. Kötü bir şekilde. Ve eminim, hayranlık uyandırıcı hissettirdi, ama bu gece kaçıyorum. Bu dev beni kaçırdı. Dikkatini dağıtmak için onu becerseydim neyse ama olan bu değil.

Beck birkaç dakika hareketsiz kalır.

Beni yuvarlamasını ve benimle ilişkiye girmesini bekliyorum. Bunu istemiyorum, ama aynı zamanda, *Tanrım*, bunu istiyorum. O bir dev, bir canavar ve sikinin ne kadar sert olduğunu hissettim. Beni istiyordu ve muhtemelen bana sahip olmak üzereydi. Ama sonra, beni şaşırtarak, tek kelime etmeden yatağın diğer ucuna doğru yuvarlandı.

Şok oldum. Hiçbir zaman cinsel iyilik yapan ve karşılığında hiçbir şey beklemeyen bir erkekle birlikte olmadım. Onlar .

Yedi ayaklı canavarlar, herhangi bir tepki olmadan istediklerini yapabiliyorlardı. Anlamıyorum ama daha çok hayal kırıklığına uğradım. Bir parçam, aptal parçam, beni almasını istedi ama bunun iyi olduğunu biliyorum. Olması gereken bu çünkü onu beceremem. Buradan çıkmam lazım.

Bu sefer uykuya dalmayacağım. O uyuyana kadar bekleyeceğim ve sonra . Azgın ya da değil.

On Birinci BÖLÜM

Beck

I Ben bir aptalım, gelmiş geçmiş en büyük aptal. Elbette, parmakları kıvrımlarının derinliklerinde beni izliyordu. Elbette, o kadar ıslaktı ki tüm aletim

sorunsuz bir şekilde içine kaydım ve hatta onu tatmin etmeyi devralma isteğime "evet" dedi. Ama bunun çok erken olduğunu bilmeliydim. Artık benden nefret ediyor. Hiç bir kadınla birlikte olmadım. Hayatım boyunca yalnızdım ve bu şekilde mutluydum. Elbette, daha önce kadınsı formun düşüncesiyle kendimi mastürbasyon yaptım, ama bu gerçek bir şey gibi değil.

İçgüdüsel bir yanımla ne yapmam, nereye dokunmam, nereyi tatmam gerektiğini biliyor, özellikle de Liona ile; o benim için yaratılmış. Ama şimdiye kadar ne zaman onun ne istediğini biliyorum, yanılıyorum.

Yan yatıp yüzümü ona döndüğümde sikim serbest kalmak için yalvarıyordu. Parmağımı onun derinliklerine soktuğum için patlamamak için her şeyimi verdim. Ve adım haykırdığında... Lanet olsun, hiç bu kadar güç sarf etmek zorunda kalmamıştım.

Ben bir canavarım, ama ilkel içgüdülerimin bana yapmamı söylediği şeylere daha az saygı duyarak bir beyefendi gibi davranmaya başlamam gerekiyor. Ve tam şu anda, vücudum , Liona'nın belini tutmam ve pamuğunu aşağı çekmem için çılglık atıyor.

ve sikimi içine öyle bir soktum ki, küçük güzel dudakları zevkten kendinden geçene kadar adımın inletti. Ama o geri çekildi.

Doruk noktasına ulaştığında yüzünde beliren o mahcup ifade unutulması zor bir ifade olacak. Kendinden utanıyordu. Bunu görebiliyordum ve ona böyle hissettiren piç kurusu bendim.

Dürtülerimin kontrolü ele geçirmesine izin verseydim ve onunla yoluma devam etseydim kendimi asla affetmezdim. Onu incitme ya da istemediği bir şey yapma düşüncesi bana acı veriyor. Üzerimde neden böyle bir etkisi olduğundan emin değilim. Bu her zaman korktuğum türden bir tehlike. Çok az tanıdığım bu kadın için ölecekmişim gibi hissediyorum. Ama onu tanıyorum. O benim. Bunu içimin derinliklerinde hissediyorum. Onu tuzağımın dibinde yatarken gördüğüm an, benim için ve sadece benim için yaratıldığını anladım. İçgüdülerim onu işaretlememi, tohumlarımla doldurmamı söylüyor ama ben bunu onun istemesini istiyorum. Sadece beni rüyalarımın uyandırdığında açıkça istediği şekilde değil. Beni o kadar derinden istemesini istiyorum ki benim için yalvarsın. Beni istemesini sağlamalıyım.

Yarın, onu tavlama yolculuğuma ciddi bir şekilde başlayacağıma dair kendime söz veriyorum. Onu kızdırmak ve ilkel dürtülerine direnmeye çalışmasını izlemek eğlenceli olsa da, oyunlar sona erdi. Alay etmek dayanılamayacak kadar ağırlaşıyor ve aletimin daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum. Yarın benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini sağlamaya başlayacağım. Biraz zaman alabilir, *eğer çok uzun sürerse mastürbasyon yapmak için özel bir yer bulmam gerekecek*, ama buna değecek. Onun burada mutlu olmasını istiyorum.

Bu gece uzun bir gece olacak. Sikimdeki sertlik geçecek gibi görünmüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve Liona'nın sikimde aşağı yukarı kaydığını hayal ediyorum. Bu beni idare etmek için yeterli olmalı. En azından rüyalarımın onu becerebiliyorum. Kendimi uykuya bırakıyorum.

On İKİNCİ BÖLÜM

Liona

I kendime sözü tuttum. Uykuya dalmadım.

Pencerenin karşısındaki duvara bakmama rağmen, dışarıda havanın aydınlanmaya başladığını söyleyebilirim. Koyu turuncular içeri süzülüyor ve önümdeki duvarda gölgeler oluşturuyor. Neredeyse sabah oluyor ve umarım Beck ona fark ettirmeden çıkmama yetecek kadar derin uyuyordur.

Yavaşça doğrulup hareket edip etmediğine bakıyorum. Kıpırdamamış.

Yorganı üzerimden sıyrıyorum, tüm bu süre boyunca onu izliyorum ve ayaklarımı yere koyuyorum. Odanın içinde parmak uçlarımla kapıya doğru ilerlerken kalp atışlarım hızlanıyor. Elim kapı kolundayken donup kalıyorum ve ona son bir kez bakıyorum. Bu uyuyan deve doğru bir çekim hissediyorum. Orgazmımdan sonra bile ona bakmanın üzerimde hâlâ bir etkisi var. Bunun ona karşı hissettiğim coşkuyu yatıştıracağını umuyordum. Sanırım bunun nedeni beni tamamen almamış olması. Bir parçam dün gece ona sırtımı döndüğüm için pişman. Artık onu içimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu asla bilemeyeceğim. Yine de muhtemelen en iyisi bu. Eğer şimdi ona bu kadar bağlı hissediyorsam, seks yaparsak nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum.

Daha önce duygularım araya girmeden sıradan seks yapmıştım, ama burada, kaçışımın eşiğinde durup Beck'in uyumasını izlerken, bunun farklı olacağını biliyorum. Belki Stockholm Sendromu, belki de başka bir şey, ama bunu öğrenmek için burada kalmayacağım.

Kapının diğer tarafına geçip yavaşça kapatıyorum. Beck uyanır ve beni bulursa, tuvalete gitmem gerektiğini söyleyebilirim. Çıplak ayakla birkaç adım attıktan sonra yönsüz bir şekilde ormana doğru koşmaya başladım. Buradan olabildiğince uzağa gitmem gerekiyor. Bunun iyi bir plan olmadığını biliyorum ama elimdeki tek plan bu.

Sabahın ilk ışıklarıyla orman, gece burada dolaşırken gördüğümünden çok daha farklı görünüyor. Hiçbir şey tanıdık gelmiyor, sadece gri yosunlar ve çam ağaçları var. Ciğerlerim yanıyor ve çıplak ayaklarımla bir dala ya da kayaya her bastığımda hissettiğim yakıcı acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bir parçam beni yakalamasını umuyor. Bu çılgınca. Bunun Lawrence'ı sevmediğim ve bu evlilikten kurtulmak için bir bahane aradığım gerçeğiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum ama bunu çözemiyorum ve bunun hakkında çok fazla düşünmek istemiyorum. Sadece kaçmaya odaklanmalıyım.

Sanki sessiz dileğimi duymuş gibi, arkamdan gürültülü gümbürtüler geliyor, sanki bir yük treni ormanın içinden geçiyormuş gibi. Arkamı dönüyorum ve uzakta Beck'i görüyorum, gömleksiz ve yalınayak, ağaçların arasında sallanıyor ve yoluna çıkan engellerin üzerinden atlıyor.

Panik içimi dolduruyor ve ağırlarımı görmezden gelerek kendimi daha hızlı ilerletmek için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Bu korku içinde bile bir istek duyuyorum. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum ama beni yakaladığında ne yapacağını merak ediyorum. Bu düşünce beni garip, hayvani bir şekilde heyecanlandırıyor. Yine de yavaşlamıyorum. İçimde korku ve entrika karışımı bir fırtına kopuyor.

Tam arkama geçmesi sadece birkaç saniye sürüyor. Eli koluma uzanıyor. Çekmeye çalışıyorum ama faydası yok. Benim gücüm onunkinin yanında hiç kalır. Tökezleyip önümün üzerine yere düşüyorum.

Beck üzerime düşüyor, beni ezmek için ağırlığını desteklemek üzere ellerini ve dizlerini kullanıyor.

Adrenalin hala damarlarımda pompalanıyor ve parmaklarımı toprağa sokup sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum.

Beck altından kalçalarımı kavırıyor ve beni sırtüstü çeviriyor. Ela gözleri daha koyu görünüyor. Zorlu nefes alış verişleriyle burnu kabarıyor.

"Bırakın beni! Bırak beni!" Bağırıyorum, yumruklarımı hareket etmeyen göğsüne vuruyorum.

Beck bir hamlede iki bileğimi de tek eliyle kavırıyor ve başımın üzerinde yere sabitliyor. Çığlık atıyorum. Biri beni duysa bile kimsenin gelmeyeceğini biliyorum ama nedense bunu bilmek beni heyecanlandırıyor. Neredeyse bir oyun gibi geliyor, sanki kaçma girişimlerimin bu şekilde sonuçlanacağını biliyormuşum gibi; yerde yatıyorum, terli ve kirli, Beck'in nabız gibi atan kasları üzerimde geziniyor, beni yutmaya hazır. Tüm bunlar bana, kâbusa dönüşmeden önce ormanda dolaşmaya karar verdiğim gece gördüğüm rüyayı hatırlatıyor. Belki de bu kaderdir.

"Bırakın beni!" Beck'in okunamayan yüz ifadesi karşısında dişlerimi sıkarak tekrar bağırıyorum.

Beck boştaki eliyle başımdan belime kadar sıyrıyor. Gözleri benimkileri inceliyor.

Nefesim kesiliyor ama sesimi çıkarmıyorum. Onu korkutup kaçırmak istemiyorum.

Pamuklu şortum bu noktada neredeyse kumaş parçasına dönüşmüştü, bu da Beck'in üzerimden hafifçe sıyrılıp bacaklarımın arasına girmesini kolaylaştırıyordu.

Hâlâ bu oyunu sürdürmek istesem de iniltimi bastıramıyorum.

Eli hâlâ giriş kapımın üzerinde duruyor.

Ona karşı sürtünme ihtiyacımı bastırıyorum.

Yavaşça dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. Nefesi tüylerimi diken diken ediyor. "Eğer gerçekten kaçmak istiyorsan, neden şu anda bu kadar ıslaksın?"

İçimde kalan tüm rezervler dağılıyor. Dudağımı ısııyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Parmağı hafifçe kıpırdıyor, nazikçe içime giriyor.

"Beck," diye inliyorum.

Dişlerini boynuma geçiriyor ve sonra kulağıma dönüyor. "İki seçeneğin var. Ya gitmene izin veririm ya da bacaklarını açmama ve seni sikmem için yalvarana kadar amını yalamama izin verirsin."

Donup kalıyorum. Sanki bu bir soru mu? "Siktir git!" Başımı çevirip ağzımı onunkine bastırmadan önce öfkeyle çıkıyorum. Ciddiyim. Üzerimdeki etkisi yüzünden ona kızgınım ama aynı zamanda onu becermek istediğimi de söylüyorum.

Daha önce birini öpüp öpmediğinden emin değilim çünkü önce şok olmuş gibi görünüyor. Ama sonra dilimi dudaklarının arasında gezdiriyorum ve o da bu fikri anlamış görünüyor, hareketlerime uyuyor ve sanki açlıktan ölüyormuş gibi beni öpüyor.

Öpüşmemiz sadece birkaç dakika sürüyor, çünkü ben yerden ve ellerimden tutmasına karşı kıvranıyorum, ondan daha fazlasını almaya çalışıyorum.

Hızla belime doğru ilerliyor ve şortumdan geriye kalanları yırtıyor. İç çamaşırı giymiyorum ama şu anda keşke giyseydim . Keşke sonsuz sayıda kıyafet giyseydim de çaresizlik içinde onları parçalamasını izleyebilseydim.

Altımda yere uzanıyor ve vücudunu dirsekleriyle tutuyor. Bacaklarımı havaya kaldırıyor ve dev dilini bacaklarımın arasından geçirmeye başlıyor.

Kalçamın iç kısmının ortasından göbeğimin girişine kadar. Dili sert ve muhtemelen elim büyüklüğünde.

"Beck, sana ihtiyacım var," diye bağıryorum orada durduğunda. Onu bacaklarımın arasına almazsam ölecekmişim gibi hissediyorum. Sadece beklentiden bile zevkten başım dönüyor.

"İşte iyi bir kız. Benim için açıl," diyor boğuk bir sesle, dilini kıvrımlarımın arasında gezdirmeden önce. Yavaşça başlıyor, giriş yerimden başlayarak yukarı ve aşağı hareket ediyor. Klitorisime ulaştığında, neredeyse hemen çözülüyorum.

"Siktir!" Bağıryorum.

"Ah, sevdiğini biliyordum."

Bu kadar çabuk gelmemek için duraklamasını takdir ediyorum. Hiç bu kadar iyi olmamıştı.

"Geldiğinde, adımı haykırdığını duymak istiyorum. Etrafımızdaki tüm nature ve yüz mil yarıçapındaki herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Tadın benimki gibi."

Tekrar başlıyor, daha hızlı yalıyor. Dilini içime sokup çıkararak giriş yerimde daireler çiziyor. Birkaç kez daha aşağı yukarı kayıyor ve sonra klitorisime odaklanıyor, mükemmel dönüşlerle daire çiziyor.

"Beck!" Coşku dolu bir iniltiyle bağıryorum. Dalga içimden geçerken aşağı uzanıp kollarını tutuyorum. Her sinir ucu elektriklenmiş gibi görünüyor ve vücudum ağırlıksız hissediyor.

Devam ediyor. Sanki son yemeğiymiş gibi beni yiyip bitiriyor.

Bedenim kasıldığında, Beck bacaklarımdan kulağıma doğru sürünüyor. "Bir daha asla insan yemeyeceğimi söylediğimi biliyorum ama tadın çok güzel. Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde senin amını yiyeceğim." Dişleri kulak mememi hafifçe ısıtıyor.

Orgazmım az önce geçmesine rağmen, tekrar gelme ihtiyacı vücudumu sular altında bırakıyor. "Becer beni, Beck. İçimde sikine ihtiyacım var."

On Üçüncü BÖLÜM

Beck

Her kelimeler vücuduma titreşimler gönderiyor ve aletim ağrıyor. İçimdeki ilkel bir içgüdü, onun içinde çok derinlere itmek ve onu doldurmak için çağırıyor

tohumlarımla. Onu yalamak şimdiye kadar tattığım tüm yemeklerden daha iyiydi, ama ne kadar sıkı olduğunu fark ettim. Beni kaldırabilir mi bilmiyorum. Kesin olan bir şey var, eğer yakında sikimi onun içinde bir yere sokmazsam ölebilirim.

Gri gömleği de şortu kadar dayanıksızdı ve onu ikiye ayırarak dolgun göğüslerini ortaya çıkardım. Meme uçları gergin ve sadece onları görmek bile göğsünün her yerine boşalmamı sağlıyor. Ama bunun işe yaramayacağını biliyorum. Onun tatlı amcığı beni kavrayıp boşalırken titreşene kadar asla tatmin olamayacağım. Bunun sürmesini istiyorum.

Onun yerine meme uçlarını emdim ve hâlâ lezzetli balıyla ıslanmış olan amına uzandım. Bir parmağımı içine soktum. Yalvarırcasına inliyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Parmağımı içeri ve dışarı itiyorum. Bunu yaparken, benim için daha fazla açılıyor ve bir parmağımı daha içeri sokmama izin veriyor.

"Beck, sana ihtiyacım var. Şimdi," diye hıçkırıyor.

Daha uzun süre almak istiyorum ama sözleri bunu imkânsız kılıyor. Aletimi eşofman altımdan çıkarıyorum ve başını girişine yerleştiriyorum.

"Seni kaldırabilir miyim bilmiyorum," diye inliyor.

"Yapacaksın. Sen benim için yaratılmışsın." Ucunu hafifçe indiriyorum ve hıçkırıkları ormanda yankılanıyor. Benim için tam çiçek bir çiçek gibi açılıyor. Yavaşça başlayarak tüm uzunluğumla okşadığımda amcığı yol açıyor.

"Beck. Benden nefret ediyormuşsun gibi sik beni!" Boynumdan tutup beni çekiyor, dudakları tekrar dudaklarımı yakalıyor.

Bunu hızımı arttırmak için izin olarak alıyorum ve ağzımın içinde ritme uyarak inliyor. Parmakları saçlarımı çekiyor ve ben de çözülüşünü izleyebilmek için yüzünden yeterince uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Benim için adımı haykır, bebeğim."

"Beck!" diye bağılıyor amcığı titreşirken ve vücudu kıvranıp kasılırken.

"Siktir," diye bağııyorum onun içinde doruğa ulaşp onu doldururken. Vücudum lapa gibi hissedene kadar birkaç kez daha pompalıyorum. Yanına uzanıyorum ve tohumumun ondan taşıdığını görmek için aşağı bakıyorum. Altında bir su birikintisi vardı.

Bir süre orada uzandık. Sabah güneşinin tepemizdeki yaprakların arasından süzülüşünü izliyorum. Tek ses mutlu nefeslerimiz ve uzaktan gelen kuş cıvıltıları. Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Tamamen boşum ama sanki amacımı bulmuşum gibi hissediyorum. Günlerimin geri kalanında yapmak istediğim tek şey Liona'nın gelmesini sağlamak.

Liona sessizliği bozarak, "Geri yürüyebileceğimi sanmıyorum," diyor.

Ayağa kalktım. "Canını yaktım mı?" Terden parlayan ama kirli vücuduna bakıyorum. Herhangi bir yarası varmış gibi görünmüyor.

Yüzüme bakıyor ve sonra elini kaldırıp çenemi tutuyor. "Hayır. Sadece canım acıyacak. Daha önce hiç canavar bir penis tarafından kazığa oturtulmamıştım. Birinci sınıftı ama evet, ağrıyacak."

Hiç tereddüt etmeden onu kollarıma aldım. Şaşkınlıkla küçük bir çığlık attı. Vücudu ilk başta gergindi ama kulübeye doğru birkaç adım attıktan sonra kollarımın arasında eridi ve yanağını göğsüme sürttü.

Kapıyı açıyorum ve Liona'yı yatağa yatırıyorum. Gözleri kısık ve yastıklardan birine doğru kıvrılmış. Ne kadar bitkin olduğu konusunda gergin hissetmekten kendimi alamıyorum. Ona zarar vermediğimi söylediğini biliyorum ama onu güçsüz görmek hoşuma gitmiyor. Birkaç dakika önce beynini dağıtmak istemiş olsam bile.

Hemen ateşe koşup su kaynatmaya başladım. Onu temizlemem gerek. Bu kadar kirlenmesine izin verdiğim için utanıyorum.

Suyu, sabunu ve havluları hazırladığımda Liona bayılmıştı. Yüzünü yıkamaya, kirleri silmeye başlıyorum ve temizlendiğinde onu ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Cildi yumuşak bir altın rengine ve burnunun etrafı çillerle kaplı. Yanakları pembe ve dudakları dolgun bir gül gibi görünüyor. Oyuncak bebek gibi. Benim mükemmel kişisel oyuncağım, ama o bundan çok daha fazlası.

Ben onu temizlerken gözleri fıldır fıldır açılıyor ama o kadar bitkin görünüyor ki fazla hareket etmeden ilerlememe izin veriyor. Göğüslerine geldiğimde, meme uçlarının tekrar sertleştiğini fark ediyorum ve onları görünce aletim sertleşiyor. Teni tüylerim diken diken oldu. O da benim kadar tahrik olmuş durumda ama dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Amcığına geldiğimde ellerim titriyor. Onu temizlemeye zorlukla odaklanabiliyorum ve yüzümü tatlı kıvrımlarına gömme dürtüsüne direnmek için elimden geleni yapıyorum. Bana bir inilti veriyor. Beni tekrar almaya hazır olduğunu biliyorum, ama şimdi acı çekiyorsa, bu kadar çabuk tekrar yaparsak neredeyse kırılmış olacak.

Dolaplardan birinden biraz yağ alıyorum ve bacaklarına masaj yapmaya başlıyorum, iç uyluklarına yakın çalışıyorum. Onu iyileştirmek, eskisi kadar iyi yapmak istiyorum.

Yeni. Sikimi tekrar içine gömmek için uzun süre bekleyemem ama bu şekilde ona kendini iyi hissettirmem gerekecek.

"Bu iyi hissettiriyor." Gözlerini açıyor ve bana bakıyor. Dudakları ayrılmış ve nefesi ağırlaşmıştı.

"Lütfen bir daha benden kaçma. Eğer gidersen seni koruyamam," diyorum ellerimi vücudunda gezdirirken.

Yanına uzandım, onu kollarımın arasına aldım.

Bana ayık bir bakış attı. Onu doğru anladığımdan emin değilim ama anlamış gibi görünüyor. O gidemez. *O benim.*

BÖLÜM ON DÖRT

Liona

W Uyandığımda hâlâ rüyada olup olmadığımın emin değilim. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar dinlenmiş hissediyorum ve içimde coşkulu bir his var.

Damarlarım. Sıcak ve rahatım ve devasa bir figüre sarılıyorum. Başımı çevirip baktığımda nerede olduğumu hatırlıyorum ve hafifçe doğrulmaya çalışıp bacaklarımın arasındaki acıyı hissettiğimde ne yaptığımı hatırlıyorum.

Kendimden utanmam ya da kendime kızmam gerektiğini hissediyorum. Az önce esirimi becerdim. Ama bu konuda kötü hissetmiyorum. Aslında, uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum.

Beck'le yüzleşmek için yan dönüyorum ve elimi onun köşeli çenesinde gezdiriyorum.

Kıpırdanıyor ve sırtıyor. "Yine ormanda dalları şaklatan ayak seslerini duyunca uyanacağımı sanmıştım."

"Kaçmak için yarına kadar bekleyeceğimi düşünmüştüm." Aşağı bakıyorum ve göğüs kaslarına sokuluyorum. Çok sıcaklar ve yumuşak olmasalar da rahatlar.

"Ah, sanırım çıplak kaçmak zorunda kalacaksın. Kıyafetlerin paramparça olmuş."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Bacaklarımı ortasına doluyorum, sözlerimle ereksiyonunun sertleştiğini hissediyorum.

"Seni tekrar yakaladığımda ve bir ağaca yaslayıp becerdiğimde daha az işim olur."

"Tamam, şimdi beni cesaretlendiriyorsun." Ellerim çoktan pantolonunun altına uzanmış, sertleşmiş sikini kavırıyor. Bu şeyin içime sığıdığına inanamıyorum.

Havalı bir iç geçiriyor ama sonra geri çekiliyor. "Bekle." Acı çekmiş görünüyor. "Muhtemelen köye gidip sana yeni kıyafetler almalıyız. Bütün dükkânlar birkaç saat içinde kapanacak. Etrafta çıplak dolaşmanı ne kadar istesem de, bu şekilde pek bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Seni beslemem gerek."

Bana bu siki yedirmeye ne dersin, demek istiyorum, ama daha iyisini düşünüyorum. O haklı. Tanrım, bir iç çamaşırı için adam öldürebilirim. Ayrıca, köyü görme düşüncesi beni heyecanlandırıyor. Burada Beck'le kalacağımı tam olarak kabullenebildim mi bilmiyorum ama bu fikirle daha rahatım ve potansiyel yeni mahallemi görmek istiyorum. Belki deliriyorum, ama Beck'le seks yaptıktan sonra... kalmak kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

Sırt üstü yatıp iç geçiriyorum, daha birkaç saat önce cinsel olarak hayal kırıklığına uğramıştım. "Peki, kasabaya giderken ne giyeceğim?"

Beck doğruluyor ve omuz hizasındaki düzensiz saçlarını tepeden düğümlüyor. "Sanırım buralarda delik açabileceğim bir patates çuvalım var."

"Hayır! İlk izlenimim bu olamaz! Muhtemelen zaten senin seks kölen olduğumu düşünüyorlar."

"Değil mi?" diye soruyor alaycı bir ses tonuyla, pantolonunu yere indirirken. Kıçı iki mükemmel yuvarlak kaya gibi.

Yastığımı alıp ona fırlattım. "Seni pislik!"

Yüzünde hoppa bir sırıtışla arkasını dönüyor ve sonra atlıyor.

Kıkırdamadan edemiyorum. Sadece birkaç saat içinde ikimizin bu kadar rahat olması şaşırtıcı. Düşünsenize, daha dün gece kaçmayı düşünüyordum. Şimdi onunla birlikte kıkırdıyor ve yorganın içinde hışırdıyorum. Sanırım iyi bir sakin insana yapabileceği şey bu.

"İşte yine sikimden bahsediyorsun," diye fısıldıyor kulağıma, boynumu öpmeden önce.

"Ne yani, seks kölenin sessiz ve kibar olması mı gerekiyor? Kötü davranırsam ne yapacaksın?"

Beck'in gözlerinin arkasında bir ateş parlıyor. Ellerimi tutuyor ve başımın üzerinde tutuyor. Kulağıma dönüyor fısıldıyor, "Kötü kızlar, durmam için yalvarana kadar bağlanıp sikilsinler."

İnliyorum ve başımı yana atıyorum. "Eğer durum buysa, o zaman başın büyük belada demektir. Asla iyi olamayacağım." Bacaklarımı ona dolamaya ve onu içime çekmeye çalışıyorum.

"Başka bir şey beklemezdim," diyor dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce.

Öpüşmelerimiz daha tutkulu hale geliyor ve ben onun tutuşuna karşı mücadele ediyorum ama o beni bırakmıyor. Sonunda geri çekiliyor ve gömleğini giymek için yanıma geliyor.

"Ne... ne yapıyorsun?" Doğrudum ve aval aval ona

baktım. "Sana söyledim. Kasabaya gitmemiz gerek."

"Ama... yarın gidemez miyiz?" İçimdeki tüm havalı kız rezervi yok oldu. Çaresizim.

Bana gülümsüyor. "Ah, şimdi nasıl bir his olduğunu biliyorsun. Seni ilk bulduğumda seni becermemek benim için ne kadar zordu biliyor musun?"

"Bu çok farklı. Ben bilinçliyim. Sen bilinçlisin ve ikimiz de istekli bireyleriz." Pazarlık yapıyorum. Seks için pazarlık yapıyorum.

Bana doğru yürüyor, gömleğinin üst düğmelerini ilikliyor. "İkimiz de beni gördüğün anda istediğini biliyoruz."

"Ben yapmadım!" Kollarımı göğsümde birleştirerek tekrar uzandım.

Beck gülüyor ve sonra mutfığı karıştırmaya başlıyor. Çuval elbisemi hazırladığımı varsayıyorum.

"Kasabaya bensiz gidemez misin? Sadece hoşuma gideceğini düşündüğün bir şeyler seç." Kasabayı göreceğim için heyecanlı olsam da, gerçek bir ev elfiyle karşılaşma ihtimalim varken ev elfi gibi görünmemeyi tercih ederdim.

"Seni burada yalnız bırakmayacağım."

"Neden?" Aniden ayağa kalktım. "Kaçacağımı mı düşünüyorsun?"

Beck çuval bezi ve makasla uğraşüyor ama doğru kelimeleri bulmaya belli oluyor. "Emin değilim. Yanımda olmazsan seni koruyamam."

"Beni neyden koruyacaksın?"

"Daha çok kendin için. Eğer kaçmaya çalışırsan, o zaman öldürülebilirsin."

"Şimdi ne yaptığımı sanıyorsun? Kaçabilmek için senden hoşlanıyormuş gibi mi davranıyorum?"

"Yani, bunu daha önce yapmamış değilsin." Bana yenilmiş gibi bakıyor.

Ayağa kalkıyorum ve bacaklarımın arasındaki acıyı görmezden gelerek ona doğru yürüyorum. "Numara yapmıyorum. Seni istedim. Seni hâlâ istiyorum." Tezgâhla arasına giriyorum ve kollarımı ona doluyorum.

Birkaç dakika sürüyor ama sonunda o da bana sarılıyor. "O zaman burada benimle kalmaktan memnunsun?"

Başımı göğsüne yaslayarak, "Bundan emin değilim. Kaçmaya çalışmayacağım ama belki nasıl kaçacağımı bulabiliriz."

birlikte eve dönebiliriz."

Beni geri çekti. "Hayır, Liona! Geri dönmek yok. Eğer seni geri getirmeye çalışırsak, seni ve beni öldürürler. Neler yapabildiklerini gördüm."

Elimi göğsüne koyuyorum ve kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum. "Tamam, tamam," diyorum çünkü gerçekten korktuğunu anlayabiliyorum. Başımı tekrar göğsüne koyuyorum.

İstediğim bu mu bilmiyorum ama şu anda başka bir seçeneğim yok gibi görünüyor. Belki Beck'in düşünmediği bir şey bulabilirim ama şimdilik sanırım bir devin seks kölesi olacağım. Bu düşünce beni gerçekten heyecanlandırıyor.

ON Beşinci BÖLÜM

Beck

I Genelde günlük hayatımın basit güzelliklerini takdir eden biri değilimdir, ancak Liona ile kasaba meydanında yürümek bana yeni bir bir çift göz. d kk nlara ve yaratıklara şaşkınlıkla bakıyor. On be  dakika boyunca güldüğü, yanaklarından ya lar süzülen ve   meldiği patates çuvalı elbisesi içinde bile hala muhteşem. Yanından geçerken herkes aval aval ona bakıyor, o da bana bakıyor, gözlerini deviriyor ama sanki herkes onun g l n  göründüğünü d   n yormu  gibi gülümsüyor. Ama gerçekten, herkesin ondan etkilendiğini söyleyebilirim. Midemin derinliklerinde bir ateş yanıyor ve Liona'nın elini tutuyorum. Sanki bu tatlı bir jestmi  gibi bana gülümsüyor, ama aslında sadece her-

Onun benim olduğunu bilmek. Ve onun dokunu u beni sakinle tiriyor. Bütün gün ona dokunmak için hayatta başka hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Bir dönemece geldiğimizde, Donny'nin uzakta, barın önünde durduğunu görüyorum. Bize el sallıyor ve sonra Liona'ya yukarıdan aşağıya bakıp dudaklarını yalıyor. Kan beynime hücum ediyor ve tam koşarak onu boğmak üzereyken Liona'nın sorularından biriyle d   ncelerim bölünüyor.

"Bu da kim?" Liona her birkaç saniyede bir yeni bir yaratığın yanından geçerken bana fısıldıyor. korkmu  gibi görünmüyor, Chu'lardan bile.

Sıra sıra dişlerini gururla sergileyen bir pacabra. Kendime bunun benimle olduğu için olduğunu söylüyorum. Ben yanımdayken hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini biliyor olmalı.

"Tüm bunlar nasıl gizli kalabiliyor?" diye soruyor hayretle.

"Sizin de anlayabileceğiniz gibi, bunu gizli tutma konusunda ciddiyiz. Yerel yönetimlerle uzun süredir güçlü ilişkilerimiz var. Onlar bizi sır olarak saklıyorlar ve biz de buna değmesini sağlıyoruz."

"Nasıl?"

"Bazı üyelerimiz oldukça değerli. Örneğin bir simyacımız var."

Başını sallar ve etrafına bakınır, her şeyi içine çeker.

Sonunda pencerelerinde kutular içinde çiçekler olan krem rengi bir kulübe olan Giyim Dükkânı'na varıyoruz. Kapıyı itip açtığımızda, kapının üstünden bir zil çalıyor ve dükkânın sahibi Peri Anne Gilda'ya geldiğimizi haber veriyor.

"Vay canına, çok güzel!" Liona pembe çiçeklerle işlenmiş yeşil bir elbiseye uzanırken haykırıyor.

"Merhaba!" Gilda omzunda kumaşlarla arka odadan dışarı . "Herkesin bahsettiği insan sen olmalısın." Liona'nın etrafında uçuşuyor ve bir tutam saçını inceliyor. "Beck'in senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Yine de moda konusunda daha iyisini yapabileceğimizi düşünüyorum. Köyümüze bu kıyafetle mi geldin?"

Liona gergin bir şekilde gülüyor. "Hayır. Geldiğimde giydiğim pijamalar parçalanmıştı."

Gilda bana bilmiş bir bakış attı. "Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum." Kırıksıklarla dolu yüzünde bir gülümsemeyle Liona'ya dönüyor. "Zahmet etme canım. Seni arka tarafa alalım. Sana uygun bir kıyafet hazırlayacağım.

bir eldiven." Liona'yı geri götürüyor ve ben de onu takip etmek için bir adım öne çıkıyorum. "Hayır, hayır, hayır. Burada kalıp bekleyebilirsin. Bu bir sürpriz olacak."

Panik beni kaplıyor ve kalp atışlarım göğsümde çarpıyor.

Liona koluma hafifçe dokunuyor. "Sorun . Hemen döneceğim."

Korkum biraz olsun eriyor. "Tamam," demeye çalışıyorum sakince ama tercih ettiğimden daha gergin çıkıyor.

Sinirlerimi bastırmak için avuçlarımı birbirine bastırarak cam kenarındaki banka oturuyorum. Zil çaldığında ve dükkâna biri girdiğinde ayağa fırlıyorum.

"Beck, nasılsın dostum?"

Ayağa kalktım ve Winston LaRue'yu görmek için köşeden baktım. Winston nazik ve çekingen bir adam. Köydeki en genç büyücülerden biri ve uzun beyaz sakalı ve dökümlü cübbesi yok. Kaslı ve uzun boyludur ve daha modern kıyafetler giymeyi sever. Arkadaş olduğumuzu söyleyemem. Sadece kasaba toplantılarında konuşuyoruz, ama yeterince katlanılabilir biri.

"Selam, Winston. Ben iyiyim." Acıyla sııttım ve tekrar oturdum.

Liona arka odadan bir çığlık atıyor ve ben hücumu hazır bir şekilde ayağa fırlıyorum.

Onun ve Gilda'nın kıkırdamalarını duyduğumda yumruklarımı açıp nefes .

Winston kıkırdar. "Görüyorum ki hanımefendiyle birliktesin, ha?" "Evet." Ona baktım, çenem sıkılmıştı.

Winston bana yaklaştı ve fısıldadı. "Seni burada yakaladığıma sevindim. Geçen günkü kasaba toplantısından beri seninle bir şey konuşmak istiyordum."

"Hmm," diye , ona dikkatimi bile vermiyorum.

"Bu insanı önemsediğini söyleyebilirim."

İnsanımdan bahsedince dikkatim onun sözlerine odaklanıyor. Liona'm.
"Evet."

Winston, yüzeydeki saldırganlığını sezmiş gibi, bana geniş gözlerle bakıyor. "Sadece, onun hafızasını silecek bir iksirim olduğunu bilmeni istedim. Eskilerden hiçbirinin sana bundan bahsetmeyeceğini biliyorum. Sanırım hepimiz senin sadece insan yemeyi sevdiğini ve bu yüzden bu işi yaptığını düşündük ama başka bir yolu daha olduğunu bilmeni istedim."

"Ne?" Midem bulandı. Winston'ı yakasından tutup havaya .

Bağırıyor ve iri gözlerinde korku var. "Eğer kadının gitmesine izin vermek istiyorsan, ona iksiri verebilirsin ve burada gördüğü her şeyi unuttur."

"Bu iksiri bilen başka biri var mı?" Hırlıyorum.

"Büyücüler biliyor ama insanları pek umursamıyorlar. Bundan asla bahsetmezler."

"Güzel." Onu yere bıraktım ve omuzlarını okşadım. "Bu konudaki haberleri ikimizin arasında tutmanı istiyorum. Anladın mı?"

"Evet, evet, elbette. Sorun değil, dostum." Gergin bir şekilde gülüyor. "Sadece bilmeni istedim, her ihtimale karşı."

"Neden buradan gitmiyorsun?" Kapıyı açtım ve içeri girmesi için işaret ettim.

"Ama pantolonum... biliyor musun... başka zaman alırım. Seni görmek güzeldi..."

Kapıyı arkasından çarpıyorum ve zıplayarak sokakta yürümesini izliyorum.

"Biri mi uğradı?" Gilda arkadan uçarak çıkarken soruyor.

"Oh, sadece birkaç çocuktu..." Daha fazla açıklama yapmaya çalışıyorum ama Liona'nın ortaya çıktığını görünce duruyorum.

Omuzlarından düşen kolları olan beyaz, dökümlü bir elbise giyiyor. Saçlarının bir kısmı yüzünü çevreliyor ama çoğu narin bir şekilde toplanmış.

ment. Beli kıvrımlı ve eteği gevşek olsa da kıvrımlarını görebiliyorum. Sanki mermerden yontulmuş gibi. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mükemmel ve bu yüzden bir şey söylemeye çalıştığımda kısa kesiyorum. Her santimini incelerken ağzım açık kalıyor.

Liona bana doğru yürürken gülümsüyor.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Gilda kendisiyle gurur duyduğunu belli ederek sorar.

Liona yeterince yaklaştığında onu kendime çekiyorum ve kulağına doğru çömeliyorum. "Sanırım tüm kasabalıların da katılmak isteyeceğinden bu kadar endişelenmeseydim seni buraya getirirdim."

Gilda'ya dönmeden önce fısıltıyla "Beck!" diye bağıyor. "Hoşuna gittiğini söyledi." Bana baktı ve başını salladı.

"Alacağını biliyordum. Şimdi ön taraftaki çantada sizin için birkaç etek, bluz ve pantolon daha var." Parmaklarını şıklattı ve çanta kapıda belirdi. "İzin verin sizi yola çıkarayım. Görünüşe göre günün geri kalanında oldukça meşgul olacaksınız." Arkaya doğru uçmadan önce göz kırpmıyor.

Liona bana vurdu. "Kes şunu! Kesinlikle senin seks kölen olduğumu düşünüyor."

"Ne? Bu sabah sikime binmeyi ne kadar sevdiğinden bahsetmedin mi?" Fısıldıyorum, ama muhtemelen biraz fazla yüksek sesle.

"Kapa çeneni!" diye fısıldıyor ama sırtıyor. "Eve dönene kadar sakinleşebilir misin? İyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum."

Eve. Muhtemelen bunu kastetmediğini biliyorum ama dudaklarından dökülenler kulağa çok hoş geliyor. Winston'ın vahyi kafamın içinde dönüp duruyor, ama onu bu kadar güzel görmek ve kulübemi evi olarak kabul ettiğini duymak... Ona söyleyemem. O benim. Benimle kalmalı.

On Altıncı BÖLÜM

Liona

L Yavaş yaşam tarzından keyif alacağımı hiç düşünmemiştim. Yetişkinlik hayatımın çoğunu Los Angeles'ta mücadele ederek geçirdim ve artık mücadele etmediğim zamanlarda da her gün bir etkinlikten diğerine gidiyordum. Hayatımın yoğunluğu düşüncelerimle baş başa kalmama asla izin vermiyordu, ki bundan keyif alıyordum. Sessiz inzivada geçirdiğim kısa süreden ve Beck'le birlikte ıssız bir karavanda yaşadığımdan beri düşünmek için çok zamanım oldu. Aslında, muhtemelen çok fazla Zaman.

Kendimi bahçeyle uğraşarak, günlük tutarak, uzun yürüyüşlere çıkarak ve seks yaparak meşgul etmeye çalıştım. Evet, çok ama çok fazla seks. Eskiden haftada birkaç kez boşalabilirsem mutlu olacağımı düşünürdüm. Şimdi ise her birkaç saatte bir Beck'in vücudunun bir parçasını içime almazsam ölecekmişim gibi geliyor.

Dürüst olmak gerekirse, *sadece* seks yapmıyoruz. Birlikte ev işleri yaparak, küçük oyunlar oynayarak ve konuşarak çok zaman geçirdik. Beck de en az benim kadar, hatta belki daha fazla çocukluk travması yaşamış gibi görünüyor. Hepsini anlatmıyor ama hayatının çoğunu yalnız geçirmiş gibi görünüyor. Anne ve babası o küçükken ölmüş ve bunun nedeni hassas bir konu gibi görünüyor.

Hiç kimseyle bu kadar samimi olmamıştım. Lawrence ile kesinlikle bu kadar yakın değildim. Tutku ve iyi bir hayat ya da iyi bir evlilik için gerekli olmadığını kendime söyleyerek çok zaman geçirdim. Şimdi o kadar emin değilim. İşte bu yüzden düşüncelerimde yalnız kalmak çok korkutucu. Ya buradaki hayatımı gerçekten seviyorsam? Ya Beck'e karşı *gerçekten* bir şeyler hissediyorsam?

Bugün Beck bir şehir dolusu odunu kesme zamanının geldiğine karar verdi. Bir saat boyunca baltayı başının üzerine fırlatışını, kaslarının gerilmesini ve ardından kütüğü ikiye ayırmak için aşağı indirilişini izliyorum. O kadar sıcak ki, sağlıklı düşünebilmek için neredeyse kendime dokunmaya başlamak zorunda kalıyorum. Muhtemelen bir ara verip beni becermesini talep edebilirdim ama bu sabahki seanstan dolayı zaten oldukça ağrım var. Vücudumun birkaç saate daha ihtiyacı var.

Beck'e ilkbaharda denize gireceğimi söyledim. Yüzmek için güvenli olduğuna yemin ediyor ve genelde تنها su kütlelerinden korkmama rağmen, yapacak başka ne var ki?

Kaynağa vardığımda, gündelik örgü elbisemi başımın üzerine çekip bir kayanın üzerine yerleştiriyorum. Beck, kasabadaki insanların pınarı bilmesine rağmen kimsenin ziyaret etmediğini söyledi. Umarım vajinama bir sülük girmez.

Suya dalıyorum, sonunda alışana kadar serinliğin duyularımı yakmasına izin veriyorum. Suyun ne kadar derin olduğuna odaklanmamaya çalışıyorum ve bulutsuz mavi gökyüzüne bakarak sırtüstü yüzüyorum. Üzerime huzur çöküyor ve şu anda eksik olan tek şeyin devim olduğunu düşünüyorum.

Açıklığın kenarındaki ormandan bir hışırtı geliyor. Beck sessiz dileğimi duymuş olmalı ve beni havuzuna almaya geldi. Mülkünün her karışında beni kirletmek onun görevi.

"Beni bulmaya gelir misin diye merak ediyordum." Gülümsüyorum, kenarda oturmuş Beck'in çalıların arasından çıkmasını bekliyorum.

Ama ortaya çıkan Beck değil.

"Ah, tam da bir gün yalnız bulmayı umduğum kişi." Gövdesi bir insan, alt yarısı ise bir at olan bir yaratık dışarı çıkar. Bir Centaur. Onları filmlerde ve hikaye kitaplarında görmüştüm ama gerçek olabileceklerini hiç hayal etmemiştim. Uzun kıvrıcık sarı saçları, delici mavi gözleri var ve kaslı gövdesini ortaya çıkaran gömleği yok. Atın yarısı kahverengi ve sarı bir kuyruğu var.

 ığlık atıyorum. Korkutucu olduğu için değil, çıplak olduğu için. G ğs m   rt yorum ve suyun derinliklerine batıyorum, suyun beni biraz  rtebileceğini umuyorum, su çok berrak olsa da her şeyin göründüğünden eminim.

Kıkırdıyor. "Korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim. Ben Beck'in bir arkadaşıyım."

Bu beni sakinleştirmiyor. "Tamam, güzel dostum, ama şu anda  ıplağım. Gidebilir misin?"

"Rahatlayın. Bu toplumda çıplaklık konusunda çok rahatız. Hey, ben de şu anda hiç kıyafet giymiyorum."

"Bu beni daha rahat hissettirmiyor." Ona  l mc l bir bakış attım ve merkeze doğru s z ld m.

Başını iki yana sallar. "Haklısın. Özür dilerim. Yanlış toynaktan başladım." Aşağı iniyor ve elbisemi taştan alıyor. "Neden dışarı çıkıp üzerini değiştirmiyorsun? Eminim ogre dışında bir arkadaş istersin." İnci beyazı bir sırtışla gülümsüyor ve bana elbisemi uzatıyor.

Harika, şimdi adam çıplak kalmaktan kurtulmamın tek yolunu tutuyor. Yavaşca kenara doğru yüzüyorum ve onu dikkatle izliyorum. Elbiseyi elinden kaptığım gibi bir çalının arkasına koşuyorum ve üzerimdeki kıyafetleri  ekiştiriyorum.

Sentor güler. "Peki, senin adın ne? Kasabada oldukça gizemli birisin."

"Liona," diye sesleniyorum fir amın arkasından. "Senin mi?"

"Ben Donny. Beck'in benden bahsetmemesine şaşırdım. Ben onun tek ve biricik arkadaşıyım."

"Evet, daha önce senin hakkında hiçbir şey söylememişti." Saçlarımı sıkarken ona yaklaşıyorum.

Donny'nin gözleri vücudumda geziniyor ve birden kendimi yeniden çıplak hissediyorum. Alay ediyor. "Anlaşıldı; bazı şeyleri çok gizli tutuyor."

"Evet, biliyorum, öyle." Donny ile aynı fikirde olduğum için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Nedenini bilmiyorum.

"Anne ve babası öldüğünden beri münzevi bir hayat sürüyor. Sana nasıl olduğunu anlattı mı?" Donny aramızdaki mesafeyi kaldırıyor ve devrilmiş bir ağaç gövdesine yaslanıp at bacaklarını altına alıyor.

Onun yanına oturmaya meyilliyim. Bu adam hakkında içimde kötü bir his olsa da, daha fazlasını öğrenme isteğime karşı koyamıyorum. "Hayır, bana nasıl öldüklerini söylemedi, sadece o gençken öldüklerini söyledi."

"Oh, dostum, bu zor bir hikaye." Başını elinin üzerine koyuyor. "Eskiden mahremiyetimiz konusunda bu kadar endişeli değildik. Beck'in ailesi sınırda yaşıyordu ama bizi korumak için değil. Bir gün genç bir çocuk tökezleyerek tabelaları ve kapıları geçti. Beck'in annesi çocuk için üzülmüş ve eve dönüş yolunu bulmasına yardım etmeye çalışmış. Sanırım çocuğun babası da çok geride değildi ve Beck'in annesini vurdu. Beck'in babası kargaşayı duymuş ve karısını kafası uçmuş halde bulmak için dışarı koşmuş." Biraz kıkırdıyor, ki bu ürkütücü. "Babası çocuğun babasını öldürdü ama birkaç gün sonra karısı yüzünden o kadar bunalıma girdi ki onu öldüren silahı alıp kendi kafasına sıktı. Onu bulan Beck'ti."

"Aman Tanrım, bu korkunç." Gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyor. Beck'in hep yalnız kalmasına şaşmamalı. Bu topluluğun insanlardan bu kadar korkmasına şaşmamalı.

Donny bu düşünceyi reddetmiş gibi elini sallıyor. "Evet, ama sanırım devler bu tür şeylerle uğraşmaya daha şartlanmışlar. Sürekli öldürüyor ve işkence ediyorlar."

"En iyi arkadaş olduğunuzu söylediğinizi sanıyordum. Onu çok iyi tanıyor gibi görünmüyorsun." Arkama yaslanıyorum, bu adam hakkındaki ilk sezgilerimin doğru olduğunu anlamaya başlıyorum.

Derin bir kahkaha atıyor ve sonra gözlerinin kenarını siliyor. "Ah, bu çok şirin. Stockholm Sendromun sadece bir hafta sonra gelişti bile."

"Benim ya da Beck hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!" Bağırıyorum ve ayağa kalkmaya başlıyorum, ama bunu yapamadan Donny kolumu tutuyor.

Beni kendine doğru çekti. "Sana o pis kokulu dev yerine gerçek bir büyülu varlıkla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu göstermeme ne dersin?"

"Bırak beni!" Bağırıyorum ve Donny diğer eliyle ağzımı kapatıyor.

"Vay canına, ele avuca sığmıyorsun. Beck'in seni kendine saklamak istemesine şaşmamalı." Elini çekti ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Ağzımı sıkı tutuyorum ama onun her parçası güçlü. Dili ağzımın içine giriyor. Tutuşunun altında debeleniyorum ama beni devrilmiş ağaç gövdesine itiyor. At gövdesi hâlâ oturuyor ama insan gövdesi bana doğru bastırıyor. Elleri dolaşmaya başlıyor, biri göğsüme uzanırken diğeri elbisemin altında geziniyor.

Ağzından küçük bir basınç boşalması oluyor ve başımı yana çevirip avazım çıktığı kadar bağırıyorum. Donny'nin eli ağzıma doğru uzanıyor ve diğer eli de atının yarısından uzanan dev penisine uzanıyor.

Bir dakika bile geçmeden Beck'in ormanda koşarken attığı gürültülü adımları duyuyorum.

Donny kafasını kaldırıp beni bırakıyor. Tam Beck açıklıktan geçerken altından sıyrılıyorum, sahneyi değerlendirmek için sadece bir saniye ayırıyor ve sonra Donny'ye saldırıyor.

Beck Donny'yi boynundan yakalar ve yere doğru savurur.

"Hey, dostum, sakın ol! Sadece şakalaşıyordum. Toplum mahkumuyla eğlenen tek kişi sen olmamalısın."

Beck yumruğunu Donny'nin yüzüne indirir. Burnundan kan fışkırıyor. Donny'nin çenesine attığı her yumruktan sonra "Li- ona benim," diye tekrarlıyor.

İlk başta sadece izliyorum, açıkçası bu şerefsizin hak ettiği dayığı yemesine çok seviniyorum ama sonra Beck'in yüzüne sıçrayan kan miktarını fark ediyorum ve müdahale etmem gerektiğini düşünüyorum. Her ne kadar adamın öldüğünü görmek umurumda olmasa da, bunun uğraşmak istemeyeceğimiz bazı sonuçları olabileceğini hissediyorum.

"Beck!" Bağıriyorum ama Beck'in benim üzerimdeki sahiplik ilanı çok yüksek. Yaklaşıyorum. "Beck!"

Bu kez arkasına dönüyor, kan ön tarafını tamamen kaplıyor. Gözleri karanlık ve çılgın.

"Bence bu iyi." Donny'nin yüzünün kanlar içinde olduğunu görmek için eğiliyorum ama göğsü inip kalkıyor. Hâlâ hayatta.

Beck nefesini tutarak Donny'ye bakar.

Koluna dokunduğumda diğer kolunu savurup beni tutuyor. "Canını yaktı mı? Nerene dokundu? Hassiktir! Onu öldürmeliyim. Sana başka birinin dokunmuş olmasına dayanamıyorum." Üzerime doğru geliyor, ben de geri çekiliyorum ve Donny'nin baygın bedeninden uzaklaşıyoruz.

"Sorun yok, ben iyiyim, gerçekten. Tam zamanında geldin." Sakinleştirmeye çalışıyorum ama işe yarıyor gibi görünmüyor.

"Sen benimsin. Benim için yaratılmışsın. Bunu nasıl göremez!" Elbisemi çekiştiriyor ve ortasından yırtmaya başlıyor. "Sen benimsin. Sadece benimsin."

Beni sahiplenmek istiyor, bunu gözlerinde görebiliyorum. Beni yiyip bitirecek.

Açıktaki kalan bedenimi kavırıyor ve beni kollarının arasına alarak yüzüne yaklaştırıyor. Dudaklarını öpüyorum, başka bir adamın, beni kirletmeye çalışan bir adamın kanının tadına bakıyorum ve damarlarımda elektrik dolaşıyor.

Beck kendini zor kontrol ediyor; sanki açlıktan ölüyormuş gibi beni öpüyor. Sonunda nefes almak için ayağa kalktı, dizlerinin üzerine çöktü ve beni Donny'nin hırpalanmış ve baygın bedeninden sadece birkaç adım ötede yere yatırdı.

"Umarım seni becerdiğimde ve sen adımı haykırdığında o sikik duyabilir." Şortunu yırtıp taş gibi sert erkekliğini ortaya çıkarıyor.

Başkasının kanına bulanmış birini görmenin beni bu kadar tahrik edeceğini hiç bilmezdim. Beni kazığa oturtmasını istiyorum ve onu alacak kadar ıslandım bile. "Al beni. Seninim!" İnliyorum ama Beck bacaklarımı tutup omuzlarına atıyor. Yüzü göbeğimle buluşuyor ve dili bir aşağı bir yukarı yalıyor. Nefes almak için yukarı çıkıyor. "Tadın benimki gibi!" diye inliyor ve sonra yüzünü tekrar içime gömüyor, dilini aşağı yukarı döndürüyor ve sonra klitorisime odaklanıyor. Vücudumun kasılması, sinirlerimin zevkten püskürmesi sadece birkaç saniye sürüyor.

Bedenim hareketsiz kaldığında, Beck üzerimde beliriyor. Ağzının çevresi dışında yüzü hâlâ kanla boyalı. "Beni ne kadar çok istediğini ona göstermeni istiyorum. Tüm dünyaya amının benim için yaratıldığını söyle." Bana emrediyor ve sonra parmaklarından birini sokuyor. "Sen zaten benim için hazırsın. Aferin kızıma." Aletini girişime yerleştiriyor ve tereddüt etmeden, beni sahiplenme ihtiyacıyla içime sokuyor.

Acele etmiyor. Bana sertçe vuruyor.

"Sen."

İtme.

"Sen."

İt.

"Benim.

" İt.

Tekrar tekrar söylüyor.

Tekrar çözüldüğümü hissediyorum. "Seninim, Beck!" Bağırabildiğim kadar yüksek sesle bağıyorum.

Beck içimde nabız gibi atıyor, beni dolduruyor. İticileri yavaşlıyor ve kulağıma doğru eğiliyor. "Seni seviyorum."

Oh, lanet olsun.

On YEDİNCİ BÖLÜM

Beck

Liona benim beklenmedik aşk itirafımdan sonra hiçbir şey söylemedi. Kendimi o ana kaptırmıştım. Bunu söylemek istememiştim, ama bir kez dudaklarımdan geçerken, bunun doğru olduğunu biliyordum.

Birkaç dakikalığına onun yanına uzandım ve nefesimi tuttum. Durumun gerçekliği beni ayıltıyor. Liona'yı kontrol etmek için arkamı döndüm, "İyi misin?"

Gözleri kapalı ve her yeri kan içinde. Donny'nin kanı olduğunu umuyorum ama bu manzara beni panikletiyor. Eğilip onu inceledim.

"Ben iyiyim. İlk defa bir serserinin bana dokunmaya çalıştığını görmüyorum. Genelde taşakları dizime daha yakın olurdu ama neyse ki sen buradaydın." Bana dönüp gülümsüyor ama gözlerinin ardında bir endişe olduğunu söyleyebilirim.

"Ama seni incittim mi?"

"Beck, bana sert davranma konusunda endişelenme. Dediğin gibi, 'Ben senin için yaratıldım. Bununla başa çıkabilirim.'"

Ayağa kalkar ve Donny'nin cesedine bakar. "Sence öldü mü?"

Dürüst olmak gerekirse, yaşaması ya da ölmesi umurumda değil, ancak kendimi topluma açıklamak zorunda kalmak can sıkıcı olurdu. Ayağa kalkıp onu inceledim,

hayati organlarını ve nefes alışını kontrol ediyordu. "Yaşayacak. Bunu sağlamak için ekstra bir şey yapmayacağım," diye sesleniyorum Liona'ya.

Ayağa kalkıp pınara doğru yürümeden önce başını sallıyor.

Peşinden gidip ipeksi tenindeki kanı ve kiri yıkamasına yardım ediyorum. O da bana karşılık veriyor, ellerini yüzüme, omuzlarıma ve belimin altına sürüyor. Dokunuşu beni tekrar tahrik ediyor ve onu kendime yakın tutarak ona sürtünüyorum.

Eğildi, dudaklarımla buluştu. Bacakları belime dolanıyor. Seksimi kavırıyor ve tatlı amının girişine yerleştiriyor. Yumuşak bir şekilde inleyerek kendini bana doğru çekiyor.

Bu sefer ona karşı nazik olacağım. Öfke ve ona sahip çıkma ihtiyacı artık yatıştı. Sadece ona yakın olmak istiyorum. Her ne kadar beni sevdiğini söylemese de, bu hareket onu korkutmadığımı gösteriyor. Hâlâ yanımda olmak, bana binmek, adımı inlemek istiyor.

Bir elimle göğsünü tutuyorum, diğer elimle de sırtını suya yaslıyorum ve üst yarısı yüzeyde yüzerken içine giriyorum.

Önce o boşalıyor, amcığı etrafımda titreşiyor. Bu manzara beni peşinden sürüklüyor ve onu kendime yakın tutuyorum.

Liona'nın ne kadar yorgun olduğunu fark edene kadar birkaç dakika suyun içinde sallanıyoruz. Onu suya yatırıyorum, yüzerken destek olması için ellerimi altına koyuyorum. Güneş yüzünde parlıyor ve ona meleksi bir ısıltı veriyor. Çikolata rengi saçları etrafında dönüyor ve tek yapabildiğim şaşkınlıkla ona bakmak. Onu gerçekten seviyorum. Hem de çok. Sadece güzel olduğu için ya da amcığı yeryüzündeki cennet gibi hissettirdiği için değil. Mizahını, alaycılığını ve hayatla yüzleşme yeteneğini seviyorum. O benim olmadığım her şey ve çok daha fazlası.

Bana nişanlı olduğunu söylediğini unutmak istiyorum. Bu konuyu bir daha hiç . Bunu bana onu bırakmam için mi söyledi yoksa

Eğer gerçekten evde onu bekleyen biri varsa. Buna inanmak o kadar da zor değil. Onun gibi birinin nasıl olur da biri olmaz?

Acaba onu seviyor mu? Aynı anda iki kişiye sevmenin mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Beni sevip sevmediğini bilmiyorum ama bana bakışında bunun mümkün olduğuna inanmamı sağlayan bir şey var.

Liona benim. Onu damarlarımda, içimdeki her şeyde hissediyorum. Ama birini sevmek ve onun üzerinde sahiplik iddia etmek aynı şey değil. Artık ona duyduğum sevginin hayal edebileceğimden çok daha fazla olduğunu bildiğime göre, onun için en iyisinin ne olduğunu düşünmem gerekiyor.

Winston'ın bana iksir hakkında söylediklerini unutmadım. Ona ne kadar aşık olursam, suçluluk duygusu da o kadar yerleşiyor. Liona burada benimle yaşamak zorunda değil. Ona sevmeme seçeneği sunmazsam beni sevip sevmediğini nasıl bilebilirim? Ama daha da önemlisi, sevdiğim birini kendisi için istediği hayattan nasıl uzak tutabilirim? Burası Liona'ya göre değil. Donny hıyarın teki ama Liona'yı daha az düşünen ve onun üzerinde hâkimiyet kuran tek yaratığın o olduğundan şüpheliyim. Bu topluluğun üyelerinin onu benim malım olarak görmesini istemiyorum. Mülk çalınabilir ya da bileğe bir tokatla zarar verilebilir. Liona mal değil. O her şey. Daha fazlasını hak ediyor.

Bu farkındalık bana bir dalga gibi çarpıyor ve Liona'yı kollarıma alıyorum. Onu pınardan çıkarıp kulübeye giden patikadan aşağıya taşıdım.

Onu sahiplendiğim ilk günkü gibi kollarımda huzur içinde yatıyor. Çok güzel ama benim olmadığını biliyorum. O onun. Ben de onunum. O burada kalamaz.

Onu yatırdıktan sonra iksiri alacağım.

On SEKİZİNCİ BÖLÜM

Liona

I Ne kadar süre uyuduğumdan emin değilim ama Beck'in yatağında tek başıma uyandığımda saçlarım neredeyse tamamen kurumuştur. Bayılmış olmalıyım çünkü Beck'in gittiğini bile fark etmedim. Sanırım yalnız olmam iyi bir şey. Bu bana olan her şeyi kaydetmek için zaman veriyor. Bugün.

Beck'in başka bir adamı dövmesini ve ardından kanlar içindeki baygın bedeninin beni becermesini izlemenin beni sarsan kısım olacağını düşünürsünüz ama öyle değil. Donny'nin benden faydalanmaya çalışmasının mantıklı sonucu bu gibi görünüyordu. Hayatımda hiç bu kadar ateşli bir şey yaşamamıştım ve böyle bir şeyin son kez olmasını ummama rağmen, düşüncelerimde sık sık tekrar edeceğimi biliyorum.

Beni kahreden kısım Beck'in beni sevdiğini söylemesi oldu. Bunun olacağını tahmin etmeliydim, ama o kadar eğlenceli ve seksiydi ki düşüncelerimi ilişkimizin ciddiyetiyle gölgelemek istemedim. İlişkımız ne ki? Bir esir ve bir esir gerçekten aşık olabilir mi?

Yataktan kalkıp parmak uçlarıma kadar uzanıyorum ve Beck'in karyola tişörtlerinden birini başıma geçiriyorum. Beck'in toprak kokusu beni içine çekiyor.

çok tanıdık geldi. Kendimi gömleğin bir köşesini burnuma götürürken buluyorum, böylece onu içime çekebiliyorum. Vücudumun tepkisini değerlendirmek için bir an duruyorum. Üzerimden bir sakinlik dalgası geçiyor ve hafiflediğimi hissediyorum. Aşık olmak böyle bir şey mi?

Lawrence'ın yüzü gözümün önüne geliyor. Onu hiç sevmediğime inanmak o kadar da zor değil. Her ne kadar bu düşüncelerin üzerini örtmeye çalışsam da, sunduğu güvenlik ve rahatlık için onunla evlenmeyi kabul ettiğimi biliyordum. Şimdi modern hayattaki konforunun neredeyse sıfır olduğunu görünce, bunun düşündüğüm kadar önemli olmayabileceğini ve en önemlisi, sevmediğim biriyle evlenmeye değmeyebileceğini anlıyorum.

Kulübenin etrafında bir ileri bir geri volta atıyor, düşüncelerimle boğuşuyorum. Aşkımı itiraf etmek ve Beck'le kalmak için teslim olmak, beynimin Lawrence'la olan sorunlarımdan kaçmak için bir bahanem olduğu gerçeğiyle başa çıkma yolu mu? Bu noktada Beck'le kalıp kalmama konusunda pek seçeneğim yok gibi ama onu sevdiğimi dürüstçe söyleyebilir miyim?

Cevap bana inanmak istediğimden daha net görünüyor. Bu duyguyu daha önce hiç hissetmemiştim ve her ne kadar bu benim kap- tif tutulmamın bir sonucu olsa da, gerçekten umurumda değil. Bunun üzerine eğilmek istiyorum. Beck'e olan aşkımı itiraf etmek istiyorum. Ve işte oldu. Onu seviyorum. Ne kadar aptalım ama bu doğru. Tüm kader gibi görünüyor; çılgın ve berbat bir şekilde, sanki birlikte olmamız gerekiyor. Sanki hep "Sen benim için yaratılmışsın." diyor. Peki ya bu doğruysa?

Birden başım dönüyor, hoplayıp zıplıyorum ve Beck'in dönmesini sabırsızlıkla bekliyorum ki ona söyleyebileyim. Sinirlerimi yatıştırmak için bir şeyler yapmalıyım, yoksa o gelmeden önce tüm saç uçlarımı koparacağım.

Mutfağı karıştırıyorum. Sanırım Beck'e değişiklik olsun diye bir yemek yapmamın zamanı geldi. Açıkçası saatin kaç olduğu ve hangi yemeğin uygun olacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Gün, zaman duygumu benden aldı. Kahvaltının en iyi seçenek olacağına karar veriyorum ve biraz krep hazırlamaya başlıyorum.

Otuz dakika sonra Beck kapıdan içeri girdi. Her yer un içindeydi ve ızgaraya koymayı başardığım iki krepinin ateşinde yakmıştı.

"Merhaba!" Ona doğru koşuyorum ve kollarımı ona doluyorum, epik kahvaltı başarısızlığımı umursamayacak kadar mutluyum.

Masanın üzerine bir şey bırakıyor ve sonra beni kucaklıyor, böylece onunla göz göze gelebiliyorum. Yüzündeki ifadeye dikkat etmeden edemiyorum. Alışık olduğumdan daha ağırbaşlı ve ciddi. Sanırım nedenini biliyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve sonra onu öpüyorum.

Başta hareketsiz, tutkuma karşılık vermiyor ama sonra kendini bırakıyor. Dudakları aralanıyor ve dilimin hareketlerine ayak uyduruyor. Eli başımın arkasına uzanıyor. Yatağa doğru yürüyor ve beni üstüne atıyor.

Duyularım canlı ve bacaklarımın arası zonkluyor.

Ama vücudu üzerime yıkılmıyor. "Bakıyorum yemek yapmışsın." Arkasını dönüp mutfağı incelerken yüzünde eğlenceli bir sırıtış beliriyor.

"Denedim. Belki de yemek yapma işini sana bırakmalıyız." Doğrudum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ona doğru sürünüyorum ve pantolonunun düğmelerini açmaya çalışıyorum. "Sana borcumu ödemek için başka yollar bulabilirim."

Beck elini düğmelerinin üzerine koydu ve sonra yanıma oturdu. "Konuşmamız gerek. Seni sevdiğimi daha önce söylememeliydim."

Ona doğru eğilip kolunu kavradım. "Beck, beni duymadın mı? Ben de seni seviyorum! Daha önce söylemediğim için özür dilerim ama korkmuştum. Artık korkmuyorum-

Daha fazla. Seni seviyorum."

Ayağa kalkıyor ve avuçlarını alnına bastırarak önümde bir ileri bir geri yürüyor. "Hayır, Liona. Beni sevemezsin. Seni esir aldım."

Kıkırdıyorum ve ona doğru yürüyorum. "Biraz alışılmadık olduğunu biliyorum ama bunu düşündüm. Seni gerçekten seviyorum. Daha önce ne Lawrence'a ne de başka birine karşı böyle hissetmemiştim."

Gözlerimin içine baktı. "Lawrence nişanlın mı? Ondan hiç bahsetmiyorsun."

"Evet." Kelimelerle boğuşuyorum. "Onun hakkında hiç konuşmuyorum çünkü onu hiçbir zaman gerçekten sevmedim. Seninle tanışmadan önce bile. Onunla sadece zengin olduğu için evleniyordum ve benimle ilgilenilmesini istiyordum. Artık bunlara ihtiyacım olmadığını biliyorum. Sadece sana ihtiyacım var."

Yüzünde acı dolu bir ifadeyle ellerini saçlarında gezdiriyor. "Burada kalamazsın Liona!" diye bağırıyor ve ben şok olmuş bir şekilde bir adım geri çekiliyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Gözlerimin kenarında yaşlar oluşuyor.

Masaya doğru koşar ve bir şişe alır. İçeri girdiğinde yere koyduğu şey bu olmalıydı. "Bu iksir sana burada gördüğün her şeyi unutturacak. Seni ormanın kenarına götüreceğim ve sen de onu alacaksın."

"Ne... hayır...." Şimdi hıçkırarak ağlıyorum ve kelimeler arıyorum.

"Liona, burada kalamazsın. Donny ile olanlardan sonra diğerlerinin seni nasıl göreceğini anladım. Seni kendileriyle eşit gören insanların arasında bir yaşamı hak ediyorsun. Burada tatmin edici bir hayat yaşayamazsın."

"Yani bana yalan mı söyledin? Gitmemin mümkün olmadığını söyledin."

Bana doğru koşuyor ve önümde diz çöküyor. "Bu iksirin yakın zamana kadar var olduğunu bilmiyordum. Genç büyücülerden biri bana bundan bahsetti.

şehre gitti. Sana söylemek istemedim çünkü sana aşık oluyordum ve gitmeni istemiyordum. Şimdi başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Eğer seni seviyorsam, gitmene izin vermeliyim."

Nedense bu her şeyden daha çok acı veriyor. Beni seviyor; o kadar çok seviyor ki, ona zarar verecek olsa bile gitmeme izin verecek. Böyle bir adamı nasıl bırakabilirim?

Ona öylece bakıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Kızgınım. İksiri öğrendiğinde bana söylemedi ve şimdi bana aşkını itiraf ettikten hemen sonra gitmemi mi istiyor? Gitmek istemiyorum ve özellikle onunla geçirdiğim zamanı unutmak istemiyorum. Bunu ona ödeteceğim.

Beck'in buraya geldiğim ilk gece beni kilitlediği kafesin pirinç anahtarı mutfak tezgahında gözüme çarpıyor. Ona gitmediğimi göstereceğim. Tezgâhtan anahtarı kaptığım gibi kafese doğru koşuyorum. Kapıyı arkamdan çarpıp anahtarla kilitliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Beck yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Beni buradan !" Ona bağıriyorum.

Acı dolu bir kahkaha attı ve sonra bana doğru yürüdü. "Liona, sonsuza kadar kafeste kalamazsın. Tıpkı senin de bu kafeste sonsuza kadar kalamayacağın gibi."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece kalçalarımı hafifçe sallıyorum ve Beck'in üst baldırlarımda duran gömleğinin eteğiyle oynuyorum.

Beck'in gözleri hemen parmaklarıma kayıyor.

Gömleği tutuyorum ve yavaşça yukarı kaldırıyorum, hala kalçalarımı sallıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Beck soruyor, gözleri hâlâ parmaklarımda.

"Seni cezalandırıyorum." Dudaklarımı yalıyorum ve gömleğini başımın üzerine getiriyorum.

Beck acı çekiyormuş gibi nefes veriyor. İri elleri kafesimin parmaklıklarına dolanıyor.

Geri çekiliyorum. Bana ulaşmasını istemiyorum. Ellerim vücudumda aşağı yukarı kayıyor. İki göğsümü de tutup inliyorum.

"Hadi Liona," diye yalvarıyor Beck.

Ereksiyonu pantolonunu yırtacakmış gibi bastırıyor. Ellerimi vücudumda gezdiriyor, giriş yerimdeki buklelerle oynuyorum. "Liona," diye inliyor Beck. Ellerini parmaklıkların üzerinde sıkıyor.

Onun tepkisini görmek beni uçuruyor. Kafeste bile olsa onun üzerinde ne kadar güçlü olduğumu seviyorum. Bu bana, beni yakaladıktan sonra dışarı çıkmama izin vermesi için uğraştığım günü hatırlatıyor. Ama bu farklı. Kontrol bende. Anahtar bende.

Bir parmağımı içime sokuyorum. Zaten sırlı sıklamım ve girip çıktığımı duyabildiğini biliyorum. Başımı arkaya atıyorum ve coşkuyla inliyorum.

"Tamam Liona, bu kadar yeter. İçeri girmeme izin ver ki seni sikebileyim."

Parmağım aşağı yukarı kayarken bakışlarımı ona çeviriyorum. "Sen kalabileceğimi söyleyene kadar olmaz." Dizlerimin üzerine çöküyorum ve kafesin arkasına yaslanıyorum. Bacaklarımı iyice açıyorum, böylece içime girip çıkan parmağımı görebiliyor.

"Liona," diyor dişlerini sıkarak. "Yapamazsın."

"O zaman sadece izlemek zorunda kalacaksın," diyorum öfkeli, havalı solukların arasından.

Klitorisimin etrafında dönerek hızımı artırırken daha yüksek sesle inlemeye başlıyorum. Diğer elim göğsümü tutarken parmağım meme ucumu daire içine alıyor.

Henüz gelmeyeceğim. Bunu mümkün olduğunca uzatmak istiyorum.

Beck'in ödemesini istiyorum. Vuruşlarımı yavaşlatıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başımı geriye atıyorum. Birden bir çığlık sesi duyuyorum.

Gözlerimi açtığımda Beck'in çıplak elleriyle parmaklıkları geriye doğru büküğünü görüyorum. Şok oldum ve kendime dokunmayı bıraktım.

Böylece sadece onu gördüğümde orgazm olmuyorum. Yeşil kasları nabız gibi atıyor ve boynundaki damarlar kabarıyor. Tanrım, beni gerçekten becermek istiyor.

Tam onları daha fazla bükemeyeceğini düşündüğümde, yüksek sesle homurdanıyor ve onları biraz daha itiyor. İç çekiyor ve eğiliyor, ellerini dizlerinin üzerine koyarak kendini tutuyor. Zorlukla birkaç nefes alıyor ve dikkatini bana çeviriyor. Gözleri karanlık. Neredeyse kızgın görünüyor ama dudaklarını yaladığında bana ne yapmak istediğini çok iyi anlıyorum.

Ayağa kalkıyor ve kafesin içine doğru yürüyor.

On Dokuzuncu BÖLÜM

Beck

Liona kendine dokunmayı bıraktı, bu da pantolonumu yırtıp atmak yerine yavaşça ona doğru yürümek için yeterli öz kontrole sahip olmamı sağladı.

ona vuruyordu.

Gözleri kocaman ve ağzı açık, derin derin nefes alıyor.

Onun üzerinde durana kadar yavaş adımlarla ilerliyorum. Hayvani içgüdüler damarlarımda dolaşüyor. Tartışmamızla ilgili tüm düşünceler, ona olan şefkatli sevgim buharlaştı. Şu anda tek hissettiğim ona sahip çıkma ihtiyacı. Beni kontrolümün sınırlarına itti ve şimdi bunun bedelini ödeyecek. "Kötü bir kız oldun, değil mi?"

Yutkunur ve başını sallayarak kabul eder.

"Kötü kızların başına ne gelir demiştim?" Üstündeki parmaklıklarla ağırlığımı destekleyerek ona doğru eğildim.

Gözlerini kapatıyor. "Bağlanıp sikiliyoruz," diyor, o kadar ağır nefes alıyor ki kelimeleri çıkarmakta zorlanıyor.

Çullanıp onu kollarımın arasına alıyorum ve omzuma atıyorum. Onu yatağa bırakıyorum ve o da sırtını dikleştirip kollarını ve bacaklarını geriyor. Yumuşak bir inilti çıkarıyor.

Mutfaga yuruyorum ve icinde sicim olan cekmeceyi cekip aciyorum. Hissimla yanina gittigimde cuktan yatagin ustune cikmis ve kollarini basinin uzerine atmisti.

"Aferin kizima. Simdi uslu duruyorsun." Uzerine egildim ve bileklerini yatak basliginin kirislerine bagladim. Ben calisirken bacaklarini belime doluyor ve kendini yukari cekip bana sirtunmeye calisiyor.

"Hayir!" Bitirdigimde havliyorum. "Ben aksini soylemedikce kypirdamadan duracaksın."

Dudagini ısırir ve gozlerini kapatir.

Bir saniye durup ona bakiyorum. Meme uclari gergin, teni tuylerle kapli ve bacaklari hafifce birbirine sirtunuyor. Daha once hic bu kadar mukemmel bir manzara gormemisim.

Bacaklarini actim ve bir parmagimi icine soktum. Inliyor ve amcigi bana zahmetsizce yol aciyor. Sırlısklam oluyor ve parmagimi agzima goturup tatlılıgını yalıyorum. "Benim icin hazırsın, iyi kız."

"Beck, sik beni," diyor aceleyle.

"Ah, ah, ah. Burada emirleri ben veririm. Simdi bunu beklemek zorundasın." Egildim ve dilimi uylugunun ic kısmında gezdirdim.

Yuksek sesle inliyor ve baglarini cekistirerek vucudunu bana yaklastirmaya calisiyor.

Acele etmiyorum, sonunda yuzumu tatli kivrımlarina gomene kadar daha yakin ve daha yakin yalıyorum. Yukari ve asagi yalıyorum, dilimi icine sokuyorum ve tepesinde donduruyorum. Yavas basliyorum ama hizimi artiriyorum, nefes alısına ve vucudunun tepkilerine dikkat ediyorum. Onu butun gun yalayabilirim, ama ne oldugunu anlamadan ciglik atiyor ve vucudu kasiliyor. Daha fazla sıvısı etrafıma akıyor ve yukari cikmadan once onlari kucaklıyorum.

"Tadin cok guzel." Ona dogru surunuyorum ve vucudumu onunkinin uzerinde gezdiriyorum.

Bağlarını çekiştiriyor ve benimkine yaklaşmak için vücudunu eğiyor. "Lütfen," diye inliyor.

"İşte iyi bir kız, terbiyeni takınıyorsun." Şortumu indirdim ve taş gibi sertleşmiş sikimi ortaya çıkardım. Serbest kalmak için can atıyor.

Ona bakıyor ve dudaklarını yalıyor. "Lütfen," diyor tekrar. Bu sefer daha güçlü bir şekilde.

Bacaklarını daha geniş açtım ve içine girdim. Amcığı benim için tam olarak açıldı. "Aferin kızıma. Beni çok iyi alıyorsun." Yavaşça başlayıp beni desteklemesi için göğüslerine tutunarak girip çıkıyorum. Amının etrafımda gerildiğini, her itişte beni daha sıkı kavradığını hissediyorum. Bunun sürmesini istememe rağmen, bu son seferimiz olabileceğinden, daha fazla dayanamıyorum. Liona adımı haykırana ve etrafımda titreşene kadar daha hızlı ve daha derine itiyorum. Hemen arkasından boşalıyorum, sanki vücudumdaki her hücre canlıymış gibi hissediyorum.

Yanına yığılıyorum çünkü üstüne yatarsam ezilecek. İkimiz de orada uzanıyoruz, bir an için nefes alıyoruz, sonra onun hala bağlı olduğunu hatırlıyorum.

Ona sarılıyorum ve gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Yüzü duygusuz, benimkini arıyor. Bağları üzerinde çalışıyorum ve bileklerindeki kırmızı çizgileri şimdiden görebiliyorum. Onu işaretleme düşüncesi beni heyecanlandırıyor ama aynı zamanda acı çekmesine neden olduğumu düşünmek beni üzüyor. Küçük ellerini avuçlarımın içine alıp dudaklarıma götürüyorum ve izlerini öpüyorum.

"Bu kalabileceğim anlamına mı geliyor?" diye soruyor sonunda. Gözleri iri ve ağlamaklı.

İç çekiyorum. Fikrim değişmedi. Onu seviyorum. Ona ihtiyacım var ama onun hayatı benim ihtiyaçlarımdan daha önemli. "Hayır, Liona. Yapamazsın." Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum.

Kaşları çatılıyor ve kıpırdanarak altımdan çıkıyor. Yerden gömleğimi kaptı ve başının üzerine çekti. "Siktir git!" diye bağırdıktan sonra kapıyı hışımla arkasından çarparak çıktı.

Yirminci BÖLÜM

Liona

T Kulübemizin dışındaki ormanda yürürken kulaklarım yanaklarımı ıslatıyor. Ya da *Beck'in* kulübesi mi demeliydim?

Ben buradayım. Dramatik davrandığımı biliyorum. Beck'in beni sevdiği için gitmemi istediğini biliyorum ama bu hiç adil değil. Önce gidemeyeceğimi söyledi, şimdi de gitmem gerektiğini söylüyor. Sanki onun söz konusu olduğunda hiçbir şey üzerinde söz hakkım yokmuş gibi.

Kafes eyleminin onu tekrar düşündüreceğini sanmıştım. Seks benim için olduğu kadar onun için de iyi hissettiriyor mu? Benim hissettiğim zevkin bir kısmını bile yaşayıp nasıl daha fazlasını istemediğini söyleyebilir? Kalma isteğim seksten çok daha fazlası, bunu biliyorum. Onu seviyorum. Her devasa, korkunç parçasını ve onunla birlikte olmak istiyorum. Aşk yeterli olmasaydı bile, sanırım yine de kalmak isterdim. Burada, bu sessiz, yalnız hayatta hiç olmadığım kadar mutluyum. Eskiden maddiyatın ve statünün beni kabul edilmiş hissettireceğini düşünürdüm, ki çocukluğumda hep bunun eksikliğini hissettim, ama hiçbir zaman Los Angeles'ta yaşamaya ya da Lawrence ve Victoria'nın arkadaşlarıyla birlikte olmaya uygun olduğumu hissetmedim. Ben buraya, Beck'e aidim. Bunu göremiyor mu?

Yürüdükçe hıçkırıklarım azalıyor. İyi bir yürüyüş her zaman kafamı boşaltmanın kesin bir yolu olmuştur. Doğada yürümek beni her zaman sakinleştirmiştir. Doğanın enginliği, sorunlarımın ne kadar küçük olduğunu fark etmemi sağlıyor.

Beck'in kulübesini bulmak için üzerinde durduğum kayaya geliyorum. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ama sadece birkaç hafta olduğunu fark ediyorum. Kendimi yukarı çekiyorum ve tepeye oturup etrafımdaki doğaya bakıyorum. Buraya en son geldiğimde nasıl bir kadın olduğumu düşünüyorum. Kafam karışık ve çaresizdim, tıpkı şimdi olduğum gibi, ama çok farklı nedenlerden dolayı. Hayatım tutkudan, amaçtan ve kendime herhangi bir vizyondan yoksundu. Tek önemseydiğim şey hayatta kalmaktı. Korku içinde bir hayat yaşamaktan bıkmıştım. Güvenlik, bir sonraki yemeğim, ailem hakkında endişeli bir hayat. Lawrence benim rahatlık biletimdi. Mutluluğa giden biletim. Ama şimdi biliyorum ki bu güveni kendi içimde bulmak yerine bir adamın bana bakmasına bel bağlamıştım. Bilincimden bir düşünce geçiyor - ya ben de Beck'le aynı şeyi yapıyorsam?

Elbette aramızdaki tutku ve duygular eklektik, ama onu sadece saklanmak ve geride bıraktığım sorunlarla yüzleşmemek için mi kullanıyorum? Eğer onsuz yaşayabileceğim bir hayatım yoksa ona olan aşkımın gerçek olup olmadığını nasıl bileceğim? Bunca zamandır kendimle Stockholm Sendromu hakkında şakalaşıyordum, ama ya yaşadığım şey tam olarak buysa? Bunu düşünürken bile bir parçam karşı koyuyor. Onu seviyorum, seviyorum ama bundan nasıl emin olabilirim?

"Liona!"

Sesin hangi yönden emin değilim. Kayanın üzerinde ayağa kalkıp etrafa bakıyorum.

"Liona!"

Beck'in boğuk ve gürültülü sesine benzemiyor ama o olmalı. Belki de aramızdaki mesafe sesi bozuyordur.

"Ben buradayım!" Ellerimle ağzımı kapatarak bağıyorum.

"Liona!"

Yaklaşıyorlar.

Bulduğum yüksek noktadan, aradaki çalılardan arasından bir şeyin hışırdadığını görüyorum. Bir adamın açıklığa çıktığını görene kadar gözlerimi zorluyorum. Kısa sarı saçları ve ince bir yapısı var. Uzun kollu bir gömlek ve yelek giyiyor. "Liona!" diye sesleniyor ve bu kez sesi seçip bir yüzle birleştirebiliyorum.

Ben Lawrence.

BÖLÜM Yirmi BİR

Liona

"W Burada ne yapıyorsun?" Kelimelerin dudaklarımdan geçtiğinin farkında bile değilim. Şok olmuşum ve sanki kendi dünyanın dışında yüzüyormuşum gibi hissediyordum.

Vücut.

"Ne yapıyorum ben burada? *Sen* ne yapıyorsun burada? Her yerde seni arıyordum! Bekârlığa veda gezinden kaçıp ormanda yaşamaya mı karar verdin?" Lawrence beni bulduğuna sevinmekten çok kızmış gibi görünüyor ama bana sarılıyor ve beş saniye sonra sırtımı sıvazlıyor.

Uzanıp yüzüne dokunuyorum, sadece gerçek olduğundan ve hayal gücümün bir ürünü olmadığından emin olmak için. Onu hiç kıyafetler içinde görmemiştim. Pahalı olduklarını söyleyebilsem de, açık havada giyilen gündelik kıyafetler. O kadar yeni ve temiz görünüyorlar ki, onları kirletmeden ormanda bu kadar uzağa nasıl gittiğini merak ediyorum. "Beni nasıl buldun?" Hala hayretler içinde soruyorum.

"Telefonunu takip ettim." Bana GPS sayfasını göstermek için kendi telefonunu kaldırdı.

Bu mantıklı. Telefonunuz ölse bile, en son açık olduğu zamanki konumunu göstereceğini biliyorum. Telefonumun nerede olduğunu bile bilmiyorum ama buralarda bir yerde olmalı.

"Beni bulman neden bu kadar uzun sürdü?" İlk birkaç gece hariç, birinin beni arayıp aramadığını pek umursamadım. Aslında kimsenin arayacağını da düşünmüyordum. İlişkilerimin sığ bir havuz olduğunun farkındayım.

"Seni bulmaya gelmememi söyleyen bir not yazmışsın. Victoria ve kızlar seni biraz yalnız bırakmak istediler."

Oh evet, kahretsin.

"Ayrıca, iş için Hong Kong'daydım. Dönene kadar beklemek zorundaydım."

İşte burada.

Lawrence beni vahşi bir hayvanmışım gibi inceliyor. "Ne yapıyorsun? Kimin kıyafetlerini giyiyorsun? Ormanda yaşamak için mi kaçtın?"

Hangi sorusuna önce cevap vereceğimi bilemiyorum. Tek söyleyebildiğim "Ah, evet," oldu.

"Sen pissin ve normal insanlar sinir krizi geçirdiklerinde bir hap kokteyli alırlar, Koca Ayak gibi saklanmazlar."

"Not edildi." Ona bakıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum. Benden açıkça tiksiniyor ya da deli olduğumu düşünmesi umurumda bile değil. Ne düşündüğü umurumda değil.

İç çekti ve nefesinin altından "Endişelendim" dedi.

Buz gibi kalbim birazcık eridi. Lawrence'ın bana olan sonsuz aşkını itiraf etmesi ya da dünyadaki en güzel şey olduğumu söylemesi gibi şey değildi ama Lawrence için benim için endişelendiğini söylemek çok fazlaydı. Genelde sadece iş konuşur. Duyguları yoktur. Belki de beni gerçekten önemsiyordur, az da olsa.

Bir saniye öylece durdum, ikimiz de bir şey söylemedik. "Tamam... peki, şimdi geri dönmeye hazır mısınız?" Geldiği yoldan yürümeye başlamak için döndü.

Arkama bakıyorum. Bu mesafeden kulübeyi göremiyorum ama Beck'in kusursuz varlığı beni çağırıyor. Gerçekten bir şey söylemeden gidebilir miyim?

Güle güle mi?

Ama Beck gitmemi istiyor. Lawrence'a hayır dersem, kaçınılmazı ertelemiş olurum ve sonra gidecek hiçbir yerim olmaz. Ayrıca Beck gitmeme ancak beyin yok edici iksirini içersen izin verecek. Beck'in kalmamı istememesi çok canımı yaksa da onu unutmak istemiyorum. Lawrence'la evlenirsem ve hayatımın geri kalanında onun cansız sevişmelerine maruz kalırsam düşünecek bir şeye ihtiyacım var. Beck'e karşı hissettiklerimin gerçek olup olmadığını da bilmek istiyorum. Belki de bunu anlamanın tek yolu ondan ayrı kalmaktır.

Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum. Her şeyden sonra - hissettiğim tüm duygulardan, tüm boşluklar doldurulduktan sonra. Nasıl geri hiçbirisi olmamış gibi davranabilirim? Ama başka ne seçeneğim var ki?

Lawrence'a dönüyorum. "Tamam, ben hazırım."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Liona

G Los Angeles'taki hayatıma alışmak düşündüğümünden çok daha zor oldu. Lawrence ve ben LAX'e vardığımız ve hava-Hareketli şehrin limanına vardığımda kendimi tüm hayatını hayvanlarla konuşarak geçirmiş bir Tarzan karakteri gibi hissettim. Her zaman bu kadar gürültülü müydü? Her zaman bu kadar çok insan var mıydı? Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum ama Lawrence'ın steril ve sessiz dairesine döndüğümüzde biraz normallik hissettim. Elektriği, televizyonu ve su tesisatını özlemiştim. Bir daha asla dışarı adım atmak istemediğimden emin olsam da, hayatıma geri dönmek iyi hissettirdi.

Lawrence beni rahat , bunun için minnettarım. Ayrıldığım zamanki kişi olmadığımı hissettiğini söyleyebilirim. Bana nerede kaldığım ya da neden "kaçtığım" hakkında herhangi bir soru sormadı, ki bu harika çünkü ona düzenli olarak seviştiğim bir dev tarafından yakalandığımı söyleyecek kadar içimde olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, sanırım bu formasyonu birine açıklarsam, büyü topluluğu beni kelimenin tam anlamıyla öldürür. Ama daha büyük ihtimalle Lawrence delirdiğimi düşünecek ve beni akıl hastanesine yatıracak.

Hastane. Şimdiden bunu düşündüğünü söyleyebilirim ve onu cesaretlendirmek istemiyorum.

Döneli iki hafta oldu ve günlerimin çoğunu günlük tutarak geçiriyorum. Sadece olan her şeyi kâğıda dökmek ve zihnimin dağınıklığından kurtarmak istiyorum. Her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum. Beck'e olan ilgimin başladığı anın haritasını çıkarmak ve hissettiklerimin doğru olup olmadığını çözmek istiyorum. Sorun şu ki, ne zaman seks eylemlerini kaydetmeye çalışsam, sonunda o kadar azıyorum ki kendime dokunmak zorunda kalıyorum ve günlük tutmaktan tamamen vazgeçiyorum. Kendimi gerçekleştirme sürecim son derece yavaş ilerliyor ve aslında hiçbir şey keşfettiğimi sanmıyorum. Aramızdaki mesafeye ve zamana rağmen Beck'ten cinsel olarak hala çok hoşlandığım gerçeği dışında. Bundan daha fazlası olup olmadığını düşünmek bile istemiyorum.

Çoğu geceyi sessizce ağlayarak geçiriyorum. Bunun için kendimden nefret ediyorum ve neyse ki Lawrence o kadar ağır uyuyor ki farkına bile varmıyor. Neden ağladığımı bilmiyorum. Çocukken uyutulup bildiğim hayattan koparılmanın sistemimde yarattığı büyük şok mu yoksa her şeye geri dönmenin şoku mu bilemiyorum. Ya da kalbim ikiye bölündüğü için mi? Bir parçası Los Angeles'ta benimle, diğeri Florida'nın bataklıklarında. Zaman ilerledikçe, muhtemelen ikincisi olduğunu biliyorum.

Lawrence ve ben düğünü yapmaya karar verdik. Aslında karar *verdik* diyemem, daha çok bu konuda hiç konuşmadık ve o her şeyin gerçekleşmesi için düğün organizatörüne depozito ödemeye devam ediyor. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Beck'le geçirdiğim zaman bana Lawrence'la evlenmemem gerektiğini gösterdi ama şu anda her şey çok fazla. Akışına bırakmak ve Lawrence'ın halletmesine izin vermeye devam etmek daha kolay. Korkak olduğumu biliyorum ama bu noktada daha az sikimde olamazdı. Son zamanlarda tek varoluş amacım rahat yaşamak,

stressiz bir hayat. Son iki haftadır hissettiğim acıyı daha katlanılabilir kılıyor.

Bugün, daha kendim gibi hissederek uyandım. Lawrence işe gitmeden önce beni yanağımdan öptü ve ben de güne mahallemde bir yürüyüş yaparak başlamaya karar verdim. Gürültüler kafamın içinde dönüp dursa da, Los Angeles'a ilk başta aşık olmamı sağlayan küçük şeyleri fark etmeye başladım. Yüzlerinde gülümseme olan insanlar, her köşede yer alan esnaf kafeleri, her açık duvarı kaplayan sanat eserleri - tüm bunlar şehri bu kadar heyecan verici kılan küçük parçalar.

Kapıdan içeri adımımı attığımda spor ayakkabılarımı tekmeliyorum ve tezgahın üzerindeki cep telefonumda Victoria'dan cevapsız bir mesaj olduğunu görüyorum.

"Selam kızım, Lawrence döndüğünü söyledi. Umarım iyisindir. Yakında görüşmek isterim. Ne zaman takılabileceğimizi söyle."

Bu yüzüme bir gülümseme getirdi. Victoria genellikle tam bir baş belası olsa da ve bekarlığa veda partim sırasında beni çıldırtmış olsa da, yine de o benim arkadaşım ve en önemlisi gelecekteki baldızım. Ona daha iyi bir arkadaş olmak için daha çok çalışmalıyım.

Midem gurulduyor ve aklıma parlak bir fikir geliyor. Victoria ve benim için en sevdiğim suşi burrito mekanından öğle yemeği alabilirim. Onu öğle yemeğiyle şaşırtmak, boktan, kaçak bir arkadaş olmamı telafi etmek için yapmam gereken türden bir şey.

Yarım saat sonra, elimde dürtme kaseleriyle asansörle onun apartmanına çıkıyorum. Birbirimize bu kadar yakın oturuyor olmamız çok güzel ve onu daha sık ziyaret etmeliyim.

Kapısına geldiğimde, kolu çektim. Hiçbir zaman kapıyı çalan biri olmadım. "Sürpriz! Sana öğle yemeği getirdim!" Kapıyı açarken böğürdüm.

Victoria'nın yatak odasından çığlık attığını duydum.

"Özür dilerim! Kapıyı çalmam gerektiğini biliyorum ama zorla girmenin sürprize katkıda bulunduğunu hissediyorum."

Yatak odasından "Kahretsin!" sesi geliyor.

Oops, belki de onu kötü bir zamanda yakaladım.

Mutfağa yürüyorum ve kaseleri tezgâhın üzerine koyuyorum, odasının kapısını izliyorum.

Saniyeler sonra, Victoria saçları dağılmış bir şekilde bornozuyla çıkagelir.

"Li- ona, burada ne yapıyorsun?" Kızgın görünüyor.

"Ben... Ben sadece sana öğle yemeği sürprizi yapmanın hoş olacağını düşündüm. Yanında biri var mı?"

"Hayır!" diyor, çok hızlı bir şekilde.

Odasından bir ses geliyor ve ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bak Liona, şu an kötü bir zaman. Seni ararım ve yakında bir şeyler içeriz. Seni dışarı attığım için üzgünüm ama..."

"Hayır, yok. Ben . Sizi şaşırttığım için özür dilerim." Dürtme kaselerini tamamen bırakarak ayrılmak için döndüğümde gözüme bir şey takılıyor, ön kapının yanındaki bir adamın ayakkabıları. O ayakkabıları ben almıştım. Lawrence'ın doğum günü için aldığım özel yapım, flanel astarlı Prada mokasenlerdi.

"Kardeşin ayakkabılarını burada mı bıraktı?" Dönüp koridordaki Victoria'ya bakıyorum. Elbette tek mantıklı açıklama buydu ama yüzü aksini söylüyordu. Suçlu görünüyor.

"Uh... oh evet. Sanırım öyle." Terliyor.

Lawrence'la ilgili neden şüphelensin ki? Tabii...hayır.

Hışımınla yanından geçip yatak odasına doğru yürüdüm.

"Liona, bekle. Oraya giremezsin." Kolumu tutup beni geri çekmeye çalışıyor ama minik Pilates kolları benimle boy ölçüşemez.

Kapıya ulaştım ve açtım.

Lawrence, Victoria'nın yatağının kenarında oturmaktadır ve üzerinde sadece boxer vardır.

İkisi de bir şey söylemiyor ama söylemek zorunda da . Birbirlerine benzeyen yüzlerinden bunu okuyabiliyorum.

NE. NE.

S.KTİR

.

Kafamın içinde bir çınlama oluyor. Bedenimin dışında yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Orada öylece duruyorum.

Victoria yanımdan geçip Lawrence'ın yanında duruyor. "Lütfen Liona, açıklayabiliriz."

"Tamam. O zaman yap," diyorum bir santim bile kımıldamadan.

Victoria'nın ağzı yarılmış, gözleri şişmiş ve kelimeleri bulamadan Lawrence'a bakıyor.

Lawrence iç çeker ve sonra konuşur. "Tamam, belki de tam olarak görüldüğü gibidir."

"Demek kız kardeşini beceriyorsun," diyorum duygularımı belli etmeden. İkisinin geçmişi beynime hücum ediyor. Yaşadıkları her etkileşim, biraz fazla yakın olduklarını düşündüğüm her an. İlişkilerinin her zaman tuhaf olduğunu düşünmüş olsam da, bunu *asla* hayal edemezdim.

"Aslında üvey kardeşler," diyor Victoria uysalca.

Alay ediyorum. "Oh, peki, bu durumda, ne kadar da sevimli!" İşte öfke geliyor. Arkamı dönüp kapıya doğru koşuyorum. Boğuluyorum ve bu Alabama ucubesinin gösterisine bir dakika daha katlanamam. Kıskanmıyorum ya da üzülmiyorum bile, sadece tamamen iğreniyorum.

"Liona, bekle!" Lawrence mutfakta bana yetişti ve kolumu tuttu. "Victoria ve ben aşık değiliz. Sadece birbirimizin vücudunu herkesten daha iyi tanıyoruz. Bu tamamen fiziksel."

"Beni kusturmaya mı çalışıyorsun? Bunun beni daha iyi hissettirmesini nasıl beklersin?" Kaçmaya çalışıyorum ama daha sert tutuyor.

"Bu işi başarabiliriz. Beni becermekten zevk alıyormuş gibi davranma. Evlenebiliriz, çocuklarımız olur ve ikimiz de istediğimiz kişiyle sevişebiliriz. ama, seni bulduğumda bir adamla birlikte değilmişsin gibi davranma. Erkek gömleği giyyordun. Vahşi doğada tek başına hayatta kalamazdın."

"Bütün bir futbol takımını sikebilirdim ve bu senin kız kardeşinle seks yaptığın gerçeğinin yanında bir mum bile olamazdı!"

Yatak odasından Victoria'nın hıçkırıklarını duyuyorum.

"Büyü artık amına koyayım." Beni itiyor ve kanepenin arkasına tünüyor. Ellerini kavuşturdu ve bana baktı. "Sana lanet olası bir kraliçe gibi davranıyorum ve senden hiçbir şey istemiyorum. Seni bulduğumda hiçbir şeyin yoktu! Ben sana her şeyi verdim. Tek yapman gereken benimle evlenmek ve o güzel çeneni kapalı tutmak, böylece istediğin her şeye sahip olabilirsin. Bu senin için çok mu zor?"

"Evet, Lawrence. Bu benim için çok zor. Bunun normal olduğunu düşünen biriyle evlenmektense erkek yiyen bir canavarla evlenmeyi tercih ederim."

Uzaklaşmak için döndüm.

"Liona!" diye bağırıyor.

Lawrence'ın sesini yükselttiğini hiç duymamıştım. Dönüyorum.

"Eğer bu konuda herhangi biriyle tek bir kelime bile konuşursanız, yeryüzünden . Beni duyuyor musun? Sen sadece ne kadar uzakta bir çukur gördün

paramız gidiyor." Gözleri karanlık ve sabit; ne kadar ciddi olduğunu görebiliyorum.

"Siktir git." Kapıdan çıkıyorum ama sonra tekrar açıp kafamı içeri sokuyorum. "Sen de siktir git Victoria."

Yirmi ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Liona

I Bir nişanlandığımı öğreneli henüz bir ay bile olmadı, ama onun apartman sarayından çoktan taşındım.

ve bir Çin lokantasının üstündeki boktan bir stüdyo daireye yerleşti.

Daha önce Lawrence'la evlenip evlenmemem gerektiğinden emin değildiysem de, artık bu çok açık. Beni istediği kadar tehdit edebilir ama kız kardeşini beceren biriyle evlenmeyi reddediyorum ve bunun o kadar da çılgınca bir düşünce olduğunu düşünmüyorum.

Onun için ağlamadım, tek bir damla gözyaşı bile dökmedim. Midemdeki safra yükselmeden önce onunla ilgili tüm düşünceleri engellemeye çalışıyorum. Yaptığım şeyi keşfettiğim için memnun olmasam da, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Lawrence'la evlenmek zorunda değilim. Onu sevmediğim için hiçbir sorunum yok. Kendi başıma olabilirim.

Yerel bir kahvaltı mekanında yeni bir iş buldum ve tekrar çalışmaktan keyif söylemeliyim. Mücadele etmeye, maaş çekiyle yaşamaya geri döndüm, ancak kendimden başka kimseye güvenmek zorunda olmamanın çok özgürleştirici bir yanı var. Bundan korkmak için neden bu kadar zaman harcadığımı bilmiyorum. Sonunda özgürüm.

Özgürlüğün bir yalnızlık dalgasıyla örtüldüğünü inkar edemem. Yalnızlık uğruna ya da Lawrence ile sahip olduğum pozitiflik kısıntısı ile kaybettiğim her şey yüzünden değil. Hayır, sadece bir kişi için yalnızım. Tabii ki o kişi bir dev. Benim devim. Beck.

Ondan uzakta geçirdiğim zaman, ona olan aşkımın gerçek olduğunu doğruladı. Gerçek *olduğunu*. Kendi başıma olmayı ve kendimi desteklemeyi sevmeme rağmen, onunla tekrar birlikte olmak için her şeyden vazgeçerdim, ama bunun olamayacağını biliyorum. Sadece farklı türler olmamızın getirdiği engeller değil, aynı zamanda aramızdaki mesafe, onun çevresi ve ilişkimizin alışılmadık başlangıcı gibi engeller de var. Her şey çok karmaşık ve yürümesi imkânsız. Birlikte bir yol bulabilirsek bile, onun beni asla bulamayacağı gerçeği var. Elbette ona seyahat edebilirim ama o kadar fakirim ki Florida'ya kadar uçacak param yok.

Her gece yatmadan önce dönüp dönüp ona geri dönecek kadar paramın olduğu bir geleceği hayal ediyorum. Belki birlikte bir plan yapabiliriz ama şimdilik bu ihtimaller hayallerimde yaşamak zorunda ve bu hayaller benim için şimdiden çok şey ifade ediyor.

Bu gece de farklı değil. Uyanık bir şekilde yatağımın üzerindeki lekeli tavana bakıyorum. Beck'in yüzünü düşünüyorum. Onu son gördüğümünden beri çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor. Köşeli çenesinin, inci gibi beyaz dişlerinin ve ela gözlerini örten kalın kaşlarının görüntüsüne konsantre olmaya çalışıyorum. Hayal gücüm göğsüne iniyor, o kadar yapılı ve geniş ki. Kasları kaya gibi sert olsa da teni sıcak ve ipeksi. Tekrar kollarına sarılmak için neler vermezdim. Sonra siki aklıma geliyor. Bir daha asla bulamayacağımı bildiğim bir alet. Her zaman onun için yaratıldığımı söylerdi, ki bu doğru olmalı. Aleti içime sanki göbeğimden kalıplanmış gibi , beni geriyor ve her seferinde G noktama çarpıyordu.

Parmaklarım geceliğimin altında geziniyor. Çoğu gece böyle biter, sadece Beck'in düşüncesiyle bile boşalırım. Yine de bu asla yeterli olmayacak. Bazen bunu düşünmek beni ağlatıyor, ama bu gece gözyaşı dökmek için uygun bir gece değil, kendimi ne kadar ıslak hissettiğimden vücudumda yeterince nem olduğunu sanmıyorum.

Ön kapımdan bir patlama sesi geliyor. Ellerimi yorganıma götürüyorum ve battaniyeleri bir kalkan gibi önüme çekiyorum.

"Kim o?" Birinin yanlışıyla yanlış daireye girmiş olmasını umarak bağıyorum. Kalbim göğsümün dışında atıyor.

Cevap yok, ama patlama sesleri devam ediyor. Her kimse kapıdan geçmeye çalışıyor.

Her zaman, iş başa düşerse, patronluk taslayan bir kaltak olacağımı düşünmüştümdür. Harekete geçer, mutfağımdan mümkün olduğunca çok bıçak alır ve bir serserinin kışına tam ninja modunda saldırırdım. Ama şu anda tamamen felç olmuş durumdayım. Kararlarımdan ve kendi şartlarımla yaşadığım için çok mutluydum, ama şimdi, böyle tehlikeli bir durumda olmama izin verdiğim için nefret ediyorum. Şehrin tehlikeli bir bölgesinde tek başıma yaşıyorum ve şimdi korkunç bir herif beni öldürmek, eşyalarımı çalmak ya da daha kötüsü için kapımı yumrukluyor.

"Defol git!" Başımı yorganıma gömmeden ve gözlerden uzakta saklanmadan önce katilimi caydırmak için son zayıf girişimim olarak bağıyorum.

Kapı çarparak açıldı.

Kendimi ne kadar sakinleştirmeye çalışsam da vücudum titriyor. Belki beni bulamazsa, eşyalarımı alıp gidecek. Belki de az önce yumrukladığı kapının diğer tarafından sesimin bağırdığı gerçeğini tamamen görmezden gelecektir. Belki de aslında yüz-dol- sıçan bir tek boynuzlu attır.

lar fatura. Olasılıklar sonsuz. Yine de biliyorum. Öldürüleceğim. RIP me.

Gürültülü ayak sesleri yaklaşıyor. Elim ağzımda, nefesimi susturmaya çalışıyorum. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Adımlar yatağımın yanında duruyor ve battaniyeler başımın üzerinden çekiliyor.

Kıpırdamadan duruyorum, bundan sonra olacakları bekliyorum. Tanrım, ne kadar da küçük bir kaltağım.

"Liona."

Bu sesi nerede duysam tanırım. Arkamı dönüp yatağımın üzerinde duran adama baktım.

"Beck!"

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beck

"**Y** Seni pislik!" Liona doğruluyor ve kafama bir yastık fırlatıyor.

Yüz maskemi çıkardım ve kapüşonumu indirdim. "Liona, açıklayabilirim." Ona tutunmaya çalışıyorum. Onu kollarımda tutma ihtiyacı çok büyük.

"Normal bir insan gibi kapıyı çalamaz mıydın? Ödümü kopardın!" Kaşları çatılmış ve yanakları kızarmış.

Ona doğru yaklaşıyorum ve yatağının üzerine eğilip uzattığım kollarımla kendimi destekliyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi . Onu son gördüğümünden bu yana neredeyse iki ay geçti ve her günüm ıstırap içinde geçiyor. Ona ihtiyacım var ve kelimeler için zamanım yok. "Ben normal bir insan değilim. Ben bir devim. O kapıyı açman için bir saniye daha bekleyemezdim. Tahrik kokunu alabiliyorum Liona. Eğer önümüzdeki beş dakika içinde sikimi içine gömmezsem, sanırım ölebilirim." Beynimin mantıklı kısmı bunun böyle gitmemesi gerektiğini biliyor. İkimizin de yapması gereken bir sürü açıklama ve konuşmamız gereken şeyler var ama Liona benim uyuşturucum. Mantık daha sonra gelebilir. Şimdi sadece ona ihtiyacım var.

Liona yatağının yanındaki loş lamba tarafından aydınlatılıyor. Dudakları aralanmış, derin nefesler alıyor ve saten geceliğinin altında göğüsleri inip kalkıyor. Bir süre öylece bana bakıyor.

"Aman Tanrım, sik beni." Aramızdaki boşluğu kaldırıyor, kollarını boynuma doluyor ve dudaklarımla buluşuyor.

Ağzım onu yutuyor ve elimle boynunu destekleyerek onu yatağa yaslıyorum. "Liona," diye inliyorum ağzına doğru.

Kolları göğsümde aşağı doğru hareket ediyor, kapüşonumun fermuarını açıyor ve üzerimden çekiyor.

Geceliğinin askılarını koparıp aşağı çekiyorum ve dolgun, yuvarlak göğüslerini ortaya çıkarıyorum.

Elim onu kavradığında Liona hıçkırarak ağlıyor. Diğer elim pantolonuma uzanıyor, aşağı çekiyor ve ağrıyan sikimi serbest bırakıyor.

Serbest kaldığı anda Liona altımdan kayıyor ve onu yakalıyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Sana ihtiyacım var, Liona."

Başımı girişine yerleştiriyor.

Uzanıp ona dokunmaya çalışıyorum. Koridordan kokusunu alabilsem de, benim için hazır olduğundan emin olmak istiyorum.

Elimi savuşturuyor ve bacaklarını benimkilere dolayarak kendini aletime dayıyor. Kolayca içeri kaydım. Beni içine almak için o da benim kadar istekliydi.

Her itişte çığlık atıyor ve ben hızımı artırdıkça inlemeleri hızlanıyor.

Yeniden bir araya gelişimizi böyle planlamamıştım. Ona duygularımı açıklamayı, vücudunun her santimini öpmeyi ve uzun zaman sonra ilk kez bir araya mümkün olduğunca uzun sürmesini planlamıştım ama içimdeki canavar bekleyemiyor. Görünüşe göre Li- ona'nın canavarı da kendini kontrol edemiyor.

İnlemelerimiz vücutlarımız gerilene kadar birbirine karışıyor ve ikimiz de boşalıyoruz. Sanki haftalardır ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. Kendimi en iyi şekilde bütün ve boş hissediyorum.

Nefesimizi tutarken yanına uzanıyorum, nemli karnında daireler çiziyorum. "Neden gittin?" Sonunda soruyorum.

Başını çevirip bana baktı, yüzü tam bir şaşkınlıkla buruşmuştu. "Gitmemi istedin." Ayağa kalktı ve bana baktı.

"Seni güvende tutmak istedim, veda etmeden gitmeni değil." "Vedalar ne işe yarar Beck? Vedalar unutmamızı sağlar mı? Aptal iksirinin bunu yapacağını biliyorum ama gerçekten ne istiyorsun? Beni unutmak mı?" Yataktan kalktı ve dikildi.

Avuç içlerimi alnıma bastırıyorum. "Liona, seni seviyorum. Senin için en iyisini istiyorum. Benim bataklığında nasıl mutlu olabilirsin?"

"Bu sadece bir bataklık değil. Seninle birlikte bir bataklık. Daha azıyla nasıl mutlu olabilirim ki?"

Vücudumu çevirip ona bakıyorum. Öfkelendiğinde çok güzel oluyor. Yanakları kızarıyor ve gözlerinde çelik gibi bir ifade oluyor. Onu seviyorum ama nasıl birlikte olabiliriz?

Sessizlik anını bozuyor. "O zaman neden buradasın? Bana o iksiri vermek için mi buradasın?"

Ayağa kalktım. "Hayır!" Seni istemediğin bir şeyi almaya zorlamak istemiyorum. Onu aldığını kurula zaten söyledim. Ben sadece... Daha fazla dayanamadım. Sağlıklı düşünemiyordum. Sadece seni bulmam gerekiyordu."

"Peki beni nasıl buldun? Fark edilmeden buraya nasıl geldin?"

"Winston. Bana iksiri veren büyücü. Seni takip edebildi. Kapüşonlu bir tişört, güneş gözlüğü ve yüz maskesi taktım ve uçağa bindim. Hayır.

kimse beni fark etmedi."

Başını sallıyor. "Beni buldun. Bu senin için yeterli miydi? Sonsuza kadar ayrı kalmamız için son bir sikiş yeterli miydi?" Gözyaşları şimdi yüzünden aşağı akıyor.

Yatağın kenarına oturdum ve onu kollarımın arasına aldım. Gözlerinin içine bakıyorum. "Hayır, bu asla yeterli olmayacak. Hayatımın geri kalanında her saniye seninle olabilirim ama yine de asla yeterli olmayacak."

"O zaman beni nasıl geri almazsın?"

"Seni tekrar yakalamak istemiyorum. Senin için en iyi olanı yapmak istiyorum."

Kucağıma oturuyor ve yüzünü bana dönüyor, çıplak vücudu bana baskı yapıyor. "Beck, senden uzakta yeterince zaman geçirdim. Sensiz bir hayat gördüm ve bunu istemiyorum. Bu benim seçimim. Yolumuza ne engel çıkarsa çıksın seninle olmak istiyorum."

Sikim kalkıyor ama cinsel dürtülerime karşı koyup onun sözlerine odaklanmaya çalışıyorum. O haklı. Bu nasıl bitebilir ki? O beni seviyor, ben de onu seviyorum. Bununla savaşmaya devam edemem. Buraya gelmeyi planladığımda, itiraf etmek istesem de istemesem de tam olarak bunun olmasını umuyordum.

"Tamam," diye teslim oluyorum.

"Tamam mı?" Yüzünde bir gülümseme oluşur. "Tamam." Omuz silkiyorum ve sırtıyorum.

"Yani, seninle geri dönebilir miyim?" "Evet, ama bir şartla."

Yüzü asıldı. "Neymiş o?"

"Gitmeden önce yüzüme oturmalısın."

Gülüyor ve dudağını ısırarak kalçalarımın yukarı doğru kayıyor. "Gitmeden önce yapmamız gereken çok şey var." Beni yatağa geri itiyor ve bedenimi kendi bedeniyle örtüyor.

Yakın zamanda bataklığa geri döneceğimizi sanmıyorum.

YIRMI Beşinci BÖLÜM

Liona

T Yanaklarımı ısıtan güneş, beni uyanmaya çağıran nazık bir öpücük gibi geliyor. Gözlerimi ovuşturuyorum ve pencereye dönüyorum. Bir gülümseme yayılıyor

Yanımda huzur içinde uyuyan devime bakarken yüzümü buruşturuyorum.

Beck'in kulübesine taşındığımdan beri her sabah böyle başlıyor. Kahvaltılık kum almak için bodega'ya yaptığım sabah yolculuklarını özledim ama bunun dışında bataklıkta her şey daha güzel. Sakin yaşam tarzıma geri döndüm ve günlük rutinlerimde çok fazla neşe buldum. Beck ve ben sık sık kasabaya gidiyoruz. Beck son kasaba toplantısında bana olan sevgisini ilan etti ve herkesin beni Beck'in eşiği olarak görmesi halinde, Beck'in uyarısının izlerini hala taşıyan Donny kadar şanslı olamayacağını bilmesini sağladı. O zamandan beri herkes bana tamamen normal bir insanmışım gibi davranıyor, ya da normal bir büyülü yaratık mı demeliydim? Bunun Beck'ten ölesiye korktukları için olduğunu biliyorum ama dürüst olmak gerekirse bu çok seksi. Hayat güzeldi.

Büyük bir esneme hareketi yapıyorum ve Beck'e olabildiğince yaklaşıyorum. Henüz ona dokunmuyorum. Sadece birkaç dakika daha onun kusursuz formuna bakmak istiyorum. Onunla yaşadığım iki aydan sonra

ona bakmaya alışabilirdim, ama alışabileceğimi sanmıyorum. Bunun bir kısmı onun bir dev olmasından, ama çoğu da çok seksi olmasından kaynaklanıyor.

Daha fazla dayanamadan önce bakışlarım sadece birkaç dakika sürüyor. Vücudumu onunkine doğru bastırıyorum ve kolları etrafımda sıkılıyor.

Çok sertleşmiş, özellikle de aleti. "Günaydın." Gözleri hâlâ kapalıyken gülümsüyor.

"Merhaba," diyorum yüzünü öpmeden önce. Boynundan aşağı doğru iniyorum. Olgunlaşan odununun bedenime karşı daha da sertleştiğini hissediyorum. Dilimi yeşil, lezzetli teninde gezdirerek daha da aşağılara inmeye devam ediyorum.

Ben leğen kemiğinin üstündeki noktaya gelene kadar nefesi ağırlaşıyor. "Siktir." İnliyor.

Yorganı üstümüzden atıyorum ve erkekliğini görebilmek için doğruluyorum. Gördüğümde ağzım sulandı. Eğilip başını yalıyorum. Döl öncesi damlalar ağzıma damlıyor ve yemin ederim hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamıştı. Dudaklarımı tepesinde gezdiriyorum ve onu yavaşça derinlemesine yutuyorum. Şaftının dibine , titreyen bir inilti veriyor. Hava almak için yukarı çıkıyorum. "Yüzümü becermeni istiyorum."

Hiç tereddüt etmiyor. Ayağa kalkıyor ve saçlarımı avucunun içine alıyor. Onu tekrar yutuyorum ve Beck içime girmeye başlıyor. İlk başta yavaş ve sık bir şekilde başlıyor. Daha derine inmek için onu çekmeye çalışıyorum ama o sadece saçlarımı geri çekiyor. "Na ah ah, benden seni sikmemi istedin. Bırak sevişmeyi ben yapayım." Sözleri vücuduma bir ürperti gönderiyor.

Hızını artırmaya ve boğazımdan daha derine inmeye başladı. Tabii ki, onu ağzıma almak için çok fazla pratik yaptım. Öyle olmasaydı, ben boğulmadan boğazımı bu kadar derinden sikebileceğini sanmıyorum. Öğürüyorum ve gözlerimin kenarından yaşlar dökülüyor ama o bunu sevdiğimi biliyor. O durmuyor. Vücudunun gerildiğini hissedene kadar bana daha sert ve daha derin vuruyor,

İçimde patladı ve ağzımı doldurdu. Onu yutuyorum ve kafasında kalan damlaları yalıyorum.

Beck'in beni kendine çekmesi ve dudaklarını dudaklarıma bastırması bir saniye bile sürmüyor. Beni sanki açlıktan ölüyormuş gibi öpüyor ve hava almak için kalktığında bu düşüncayı doğruluyor. "Yüzüme otur. Yemek sırası bende."

Buna nasıl hayır diyebilirim?

Sırt üstü uzanıyor ve ben de amım ağzının üzerine gelene kadar sürünüyorum. Dili o kadar büyük ki bir hamlede arkamdan önüme kadar ulaşıyor. "Yüzüme sür" demek için kalçalarımı biraz yukarı kaldırıyor.

Ben de ona uyuyorum ve vücudumu onun muhteşem diline karşı aşağı yukarı sürtmeye başlıyorum. Beck yavaşlamıyor ama ben kıvranıp avazım çıktığı kadar onun adını haykırana kadar büyük bir konsantrasyonla klitorisime odaklanıyor.

Vücudum sarsılıyor ve yan tarafıma yuvarlanıyorum.

Beck dudaklarını yalıyor ve yüzünü bana dönmek için yan dönüyor. Bana bakıyor ve yüzümün yan tarafını okşuyor.

Gözlerine bakıyorum, taşıdıkları sıcak ısıltıyı içime çekiyorum. Tanrım, bu adamı seviyorum.

Duygusal bakışmalarımıza ara veriyorum. "Daha yeni yemek yediğimizi biliyorum ama o kadar enerji harcadıktan sonra gerçekten aç hissediyorum."

Beck derin bir kahkaha atıyor. "Elbette öylesin." Eğiliyor ve yüzümü kavrayarak beni şefkatle öpüyor.

Çok çılgınca ama yine ıslandığımı hissediyorum. Bütün gün yatakta kalıp birbirimizi lapa gibi olana kadar becerebiliriz, ama kendimizi şımartmamıza izin verirsek muhtemelen açlıktan ölürüz. Daha fazla eğilirsem ne olacağını çok iyi bildiğim için geri çekiliyorum.

Beck sanki sessiz düşüncelerimi anlamış gibi iç geçiriyor ve başını sallıyor.
"Tamam.

Neden duş almıyorsun? Ben waffle yapıyorum."

Yataktan zıplıyor ve ben onun mükemmel poposuna bakıyorum. Bir yastık kapıyorum ve iniltimi bastırmak için yüzüme bastırıyorum. Hayattaki tek rahatsızlığımın bütün gün Beck'in kemiklerinin üzerinde zıplamaktan kendimi alıkoymam gerektiği gerçeği olduğunu düşünmek.

Kahretsin, hayat güzel. Hayat güzel.

Okuduğunuz için teşekkürler!

Okuduğunuz için teşekkürler! Eğer *Bataklığıma Gir'i* beğendiyseniz: *Bir Ogre Aşk Hikayesi*'ni beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'e yorum bırakmayı unutmayın.

G.M. Fairy'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? Sonraki kitaplarına göz atın...

Bataklığımda Kal: Sonsuza Kadar Mutlu Bir Ogre

2. Kitap: Bataklıktaki hayat Liona ve Beck için daha iyi olamazdı. Ta ki Beck, Liona'yı yarım kalmış bazı işlerle yüzleşmek zorunda bırakacak büyük bir soru sorana kadar. Liona Los Angeles'a geri döner ama Beck çok uzakta değildir, bu sefer Büyücü Winston'ın yardımı sayesinde daha az dev gibi görünmektedir. Beck'in sihri Liona'nın sonsuza dek bataklığında kalması için yeterli olacak mı?

Benim Yapay Zekam: Bir Robot Neden Aşk Hikayesi Seiyor

Sosyal medya yıldızı Azzy, kırmızı halıda düzenlenen bir ödül töreninde herkesin içinde panik atak geçirince, en yakın arkadaşı ona bir Andro Corp. Bodyguard.

Robot koruması teslim edildiğinde Azzy, Model REM082'nin hayallerindeki

erkek olduğunu çabucak fark eder. Remmy, Azzy'nin hayallerini süsleyen

Ona böyle seslenmeyi seviyor, giderek daha duyarlı hale geliyor ve onu memnun etmek için ne gerekiyorsa yapıyor.

G.M. Fairy ile ilgili her şeyden haberdar olun....

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.